

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Otessa Moshfegh

ÖLÜMÜ

ELLERİNDE

TUTARKEN

“Zekice çözümlenen, parlak bir dile sahip,
gerçekliğin sınırlarını çizen, edebi psikolojik
gerilim sevenlere hitap eden bir kitap.”

—BOOKLIST

Çeviren: **Burcu Denizci**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Otessa Charlotte Moshfegh

20 Mayıs 1981'de Boston, Massachusetts'te doğdu. Hırvat annesi ve İran doğumlu bir Yahudi olan babası New England Konservatuvarı'nda öğretmenlerdi. Moshfegh küçük yaşta piyano ve klarnet çalmayı öğrendi. Barnard College'da edebiyat lisans eğitimi aldı. Sonrasında Çin'e taşındı, burada İngilizce eğitimi verdi ve bir punk barda çalıştı. Yirmi-li yaşlarında New York'a geldi, burada Overlook Yayınevi için çalıştı, ardından da Brown Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans yaptı. 2013-2015 yılları arasında, Raymond Carver, Jenny Offill, David Vann ve Jesmyn Ward gibi yazarların geçmişte üyeleri arasında bulunduğu Stegner Fellowship'e layık görüldü. İlk eseri olan novellası *McGlue* 2014 yılında, ilk romanı *Eileen* ise 2015'te yayımlandı. Bu romanıyla Hemingway Vakfı/Pen Ödülü'nü kazandı, 2016 Booker Ödülü kısa listesinde yer aldı ve Ulusal Kitap Eleştirmenleri Kurmaca Ödülü'nde finale kaldı. *Paris Review*, *New Yorker*, *Granta*, *Vice* gibi yayınlarda yer alan on dört öyküsünü derlediği *Homesick for Another World* 2017 yılında, ikinci romanı olan *Dinlenme ve Rahatlama Yılım* ise 2018'de yayımlandı. İlk romanının gerilim unsurlarıyla kardeş olan üçüncü romanı *Ölümü Ellerinde Tutarken* ise 2020 yılında okurlarla buluştu. İhtaki yazarın eserlerini yayımlanmaya devam edecek.

Ölümü Ellerinde Tutarken

Otessa Moshfegh

Orijinal Adı: *Death in Her Hands*

İthaki Yayınları - 2270

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*

Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Yayıma Hazırlayan: *Burcu Uluçay*

Düzeltili: *Tuğçe Nida Gökırmak*

Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Kasım 2022, İstanbul

ISBN: 978-605-265-006-6

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Burcu Denizci, 2022

© İthaki, 2022

© Otessa Moshfegh, 2020

Bu çevirinin hakları AJA Anna Jarota Agency ile The Clegg Agency, Inc., USA. aracılığıyla alınmıştır. Her hakkı saklıdır. İngilizce ilk basımı Penguin Random

House LLC'nin tescilli markası Penguin Press tarafından yapılmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Ücretsiz PDF Satışları için: <https://rantey.org>

OTTESSA MOSHFEGH

**ÖLÜMÜ
ELLERİNDE
TUTARKEN**

Çeviren
Burcu Denizci

Bir

Adı Magda'ydı. Onu kimin öldürdüğünü asla kimse bilmeyecek. Ben öldürmedim. İşte onun cesedi.

Ama ceset yoktu. Kan lekesi yoktu. Devrilmiş kalın dallara dolanmış saçlar, çalılıkları süsleyen, sabah çiyiyle nemlenmiş kırmızı yün atkı yoktu. Ayaklarımın dibinde, hafif mayıs rüzgârında hışırdayan not vardı sadece. Notu, köpeğim Charlie'yle huş ormanında yaptığımız sabah yürüyüşümüz sırasında buldum.

Patikayı, Charlie'yle Levant'a taşındıktan hemen sonra, geçen bahar keşfetmiştim. İlkbahar, yaz ve sonbahar boyunca gide gele yolu aşındırmış ama kışın boşlamıştık. İnce beyaz ağaçlar karla neredeyse görünmez olmuştu. Huş ağaçları sisli sabahlarda, pusun içinde tamamen kayboluyordu. Kar çözüldüğünden beri, Charlie beni her sabah şafak sökerken uyandırıyor. Toprak yolu geçer, küçük bir tepenin hafif iniş çıkışlarını aheste geçer, huş ağaçlarının arasında ileri geri mekik dokurduk. O sabah, patikada notu bulduğumda, ormanın içine aşağı yukarı iki kilometre kadar girmiştik.

Charlie yavaşlamadı ya da başını eğmedi, hatta koklamak için burnunu yere indirmede bile. Notu görmezden gelmesi bana çok tuhaf geldi – bir keresinde ölü bir kuşu gidip getirmek için tasmaından kurtulup otoyola dalan, ölü bir şeyi arayıp bulma içgüdüğü çok güçlü olan Charlie'm. Hayır, nota tekrar bakmadı bile. Not, her biri sayfanın üst ve alt kenarına dikkatlice yerleştirilmiş küçük siyah taşlarla yere sabitlenmişti. Tekrar okumak için eğildim. Ellerimin altında zemin neredeyse ılıktı, ürkek so-

luk çimler ufalanan kara toprağın içinden bir orada bir burada baş gösteriyor, güneş gümüşten sarıya bir renk cümbüşünde yeni yeni parlamaya başlıyordu.

Adı Magda'ydı.

Bir şaka olduğunu düşündüm, bir eşek şakası, bir dalavere. Biri oyun oynuyordu. İlk izlenimim buydu. Geriye dönüp bakınca aklımın en masum sonuca varması ne kadar tatlı, değil mi? Peki bunca yıl sonra, yetmiş iki yaşında, hayal gücümün hâlâ böyle saf olması? Tecrübe bana, ilk izlenimlerin genellikle yanıltıcı olduğunu öğretmeliydi. Toprağın içinde diz çökmüş hâlde, detayları gözden geçirdim: Kâğıt, spiralli bir defterden koparılmış çizgili bir sayfaydı, delikli kenarı temiz bir şekilde yırtılmıştı, geriye kalan parça yoktu; küçük harfler, mavi tükenmezkalemle özenle yazılmıştı. El yazısından pek bir yere varmak zordu ve bu kasten yapılmış gibi duruyordu. Bahçe satışı için bir tabela hazırlarken veya dışçide bir form doldururken kullanacağınız türden düzgün, kişisel olmayan bir yazıydı. Akıllı, diye düşündüm. Zeki. Notu kim yazmışsa, kişinin özelliklerini gizleyerek otoritenin elde edildiğini anlamıştı. Anonim olmak kadar etkileyici bir şey yoktur. Ama bizzat kelimeler, yüksek sesle söylediğimde, nükteli görünüyordu, çoğu insanın mavi yakalı ve sıkıcı olduğu Levant'ta bu nadir görülen bir nitelikti. Notu tekrar okudum ve sondan bir önceki satıra neredeyse kıkırdadım, *Ben öldürmedim*. Tabii ki sen öldürmedin.

Not, bir şaka değilse, başarısız bir deneme, kötü bir açılış olarak ortaya atılan bir hikâyenin başlangıcı olabilirdi. Tereddüdü anlayabiliyordum. Bir hikâyeye başlamak için oldukça karanlık, ezici bir yol: araştırmanın beyhude olduğu bir gizemin ilanı. *Onu kimin öldürdüğünü asla kimse bilmeyecek*. Hikâyeye başladığı gibi bitti. Beyhudelik, araştırmaya değer bir konu muydu? Not, kesinlikle mutlu son vaat etmiyordu.

İşte onun cesedi. Elbette söylenecek çok şey vardı. Magda nerede *idi*? Yüzü, yumuşak kara toprağa yarı gömülü, elleri arkasından bağlı, bıçak yaralarından akan kan toprağa sızarken, devril-

miş bir ağacın altındaki çalılara dolanmış cesedinin bir tanımını yapmak bu kadar mı zordu? Küçük bir altın madalyonun ıslak huş ağacı yaprakları arasında parıldadığını, zincirin kırılıp taze, cılız, tüylü çimenlerin arasından fırladığını hayal etmek ne kadar zordu? Madalyonun bir tarafında genç, aralık dişli bir çocuğun –beş yaşındaki Magda’nın– diğer tarafında ise asker şapkalı bir adamın, sanırım babasının, fotoğrafları olabilirdi. “Domuz bağı” biraz fazla sert; “bıçak yaraları” ise fazla açık ve net, fazla erken olabilirdi. Belki de katil, Magda’nın kollarını, çürüyen dalların altından çıkıp birinin gözüne ilişmesin diye arkasına yerleştirmişti. Magda’nın ellerinin solgun derisinin, karanlık zeminde yoldaki beyaz kâğıt gibi göze çarpacağını hayal ettim. Daha hafif açıklamalarla başlamak daha iyi görünüyordu. Eğer eğitimini almış olsaydım, birinin okuyabileceğini düşünseydim, kitabı kendim yazabilirdim.

Ayağa kalkarken, düşüncelerim, başımda ve gözlerimde hissettiğim korkunç bir ağrı ile engellenip cansızlaştı. Çok hızlı kalktığımda genellikle böyle olurdu. Her zaman kan dolaşımım zayıf, tansiyonum düşüktü, kocam buna “zayıf bir kalp” demişti. Acıkmış da olabilirdim. Dikkatli olmalıyım, dedim kendi kendime. Bir gün yanlış bir yerde bayılıp kafamı çarpabilirim ya da arabamda kazaya neden olabilirim. Bu benim sonum olurdu. Hastalanırsam bana bakacak kimsem yoktu. Ucuz bir devlet hastanesinde ölürdüm ve Charlie barınakta katledilirdi.

Charlie, başımın döndüğünü hissetmiş gibi yanıma geldi ve elimi yaladı. Bunu yaparken, nota bastı. Kâğıdın kırıştığını duydum. Ne yazık ki o bozulmamış sayfa şimdi bir pati iziyle lekelenmişti. Ama onu azarlamadım. Parmaklarımla kafasındaki yumuşacık tüylerin arasını kaşıdım.

Notu tekrar gözden geçirirken, belki fazla hayalperestim, diye düşündüm. Liseli bir oğlanın ormanda dolaştığını, komik şeyler düşündüğünü, bu ilk birkaç satırı yazıp sonra heyecanını kaybettğini, uydurması daha kolay bir hikâyeyi ortaya attığını hayal edebiliyordum: Kayıp bir çorabın, futbol sahasında bir kavga-

nın, balığa çıkan bir adamın, garajın arkasında bir kızı öpmenin hikâyesi. Bir Levant gencinin, Magda ve onun gizemiyle ne işi vardı? Magda. Jenny veya Sally ya da Mary yahut da Sue değildi. Magda, geçmişi gizemli gerçek bir karakterin adıydı. Hatta egzotikti. Ve kim bunu burada, Levant'ta okumak isterdi ki? Goodwill'deki kitaplar örgü ve II. Dünya Savaşı hakkındaydı.

“Magda. Tuhaf biri,” derlerdi.

“Jenny veya Sally'nin Magda gibi bir kızın etrafında dolaşmasını istemem. Kimbilir nasıl değerlerle yetiştirilmişti?”

“Magda. Ne biçim bir isim? Göçmen mi? Farklı bir dile mi ait?”

Magda'yı bu kadar çabuk feda etmesi şaşırtıcı değildi. Magda'nın durumu çok karmaşıktı, küçük bir çocuğun anlayamayacağı kadar incelikliydi. Hikâyesine adil bir şekilde davranmak için bilge bir akıl gerekecekti. Ne de olsa ölümü seyretmek zordu. Oğlanın bu ilk birkaç satırı ortaya atarak, “Boş ver,” dediğini hayal edebiliyorum. Ve böylece Magda'dan ve tüm potansiyelinden vazgeçildi. Ancak, hiçbir ihmal veya hüsrân belirtisi yoktu, hiçbir şey tekrar gözden geçirilmemiş veya yeniden yazılmamıştı. Aksine, çizgiler bozulmamış ve eşitti. Hiçbir şey karalanmamıştı. Kâğıt buruşmamış, hatta katlanmamıştı. Ve o küçük taşlar...

“Magda?” dedim, nedenini tam olarak bilmeden yüksek sesle. Charlie umursamıyor gibiydi. Ağaçların arasında sürüklenen karahindiba çiçeklerini kovalamakla meşguldü. Birkaç dakika boyunca patikada bir aşağı bir yukarı dolaştım, tuhaf olan bir şey var mı diye toprağı inceledim, sonra daralan bir döngü içinde etrafta yürüdüm. Başka bir not, başka bir ipucu bulmayı umuyordum. Charlie çok uzaklaştığı zamanlarda ısıklık çaldım. Ağaçların arasında görebildiğim garip yeni yollar yoktu ama sonra elbette, ayaklarımı sürüyerek dolaşmam etrafı dağıttı ve kafamı karıştırdı. Yine de hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey bulamadım. Ne bir sigara izmariti ne de ezilmiş bir kola kutusu.

Monlith'te bir televizyonumuz vardı. Bir sürü cinayet dizisi

izlemiştim. Sürüklenen bir cesedin topuklarıyla toprağa kazınmış iki oluğu hayal edebiliyordum. Ya da üzerlerine basılmış çimler, bükülmüş narin fideler, ezilmiş bir mantarla cesedin saklandığı yerdeki izi. Ve sonra tabii ki yeni, sığ bir mezarı kaplayan taze kara toprak. Ama anladığım kadarıyla huş ormanının zemini bozulmamıştı. Her şey önceki sabah olduğu gibiydi, en azından o küçük alanda öyleydi. Bütün ormanı taramak günler, haftalar alırdı. Zavallı Magda, her neredeyse, diye düşündüm, topraktan çıkan bir şeyi –bir ayakkabı, plastik bir toka– gözden kaçırmış olabilirim, diye yavaşça arkamı döndüm. Yoldaki not yakınlarda olduğunu gösteriyor gibiydi, değil mi? Not, uydurma bir hikâyeden çok bir mezar taşı değil miydi? *Magda burada ya-tıyor*, der gibiydi. Atıfta bulunduğu şey yakınında ya da herhangi bir yerde değilse, bir etikete, bir başlığa benzeyen bu notun ne anlamı vardı? Arazinin kamuya ait olduğunu biliyordum, bu yüzden herkesin oradan geçme hakkı vardı.

Levant pek de güzel bir yer değildi. Kapalı köprüler ya da sömürge döneminden kalma malikâneler, müzeler ya da tarihi belediye binaları yoktu. Ancak Levant'ın doğası, onu komşu kasaba olan Bethsmané'den ayıracak kadar güzeldi. Kıyıdan iki saat uzaklıktaydık. Bethsmané'den büyük bir nehir geçiyordu ve insanların yaz aylarında daha kuzeydeki Maconsett'ten denize doğru yelken açtıklarını duymuştum. Yani bölge, dışındaki dünya tarafından tamamen yok sayılmıyordu. Yine de herhangi bir varış noktası değildi. Bethsmané'de görülecek manzara yoktu. Ana Caddé'deki dükkânların kapı ve pencereleri tahtalarla kapatılmıştı. Bir zamanlar, tuğla kaldırımları ve eski ambarları olan bir değirmen kasabasıydı. Bugün hâlâ duruyor olsalardı, burası büyüleyici eski bir kasaba olurdu. Ama ne hayaletler ne de romantizm kalmıştı. Bethsmané artık yalnızca bir şerit alışveriş merkezi, bir bowling salonu ve parlak neon ıslıklı bir bar, her gün öğlen kapanan küçük bir postane, otoyolun dışında birkaç hazır yemek restoranıydı. Levant'ta, kendi postanemiz bile yoktu, gerçi çok fazla posta

gönderip alan bir insan değildim. Yem ve temel ihtiyaç maddeleri, konserve yiyecekler, şekerlemeler, ucuz bira satan küçük bir marketin olduğu bir benzin istasyonu vardı. Levant'ın birkaç sakininin, Bethsmané'de içki içip bowling oynamak dışında, vakit geçirmek için ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Doğa yürüyüşleri yapacak türden insanlara benzemiyorlardı. O hâlde kim benim sevgili huş ormanıma girip bir cesetle ilgili bir notla ortalığı altüst etme ihtiyacı hissetmişti?

“Charlie?” diye seslendim tekrar patikaya vardığımda.

Ilık rüzgârda hâlâ hafifçe hareket eden nota doğru yürüdüm. Bir an için sanki canlı gibiydi, bir kelebek ya da kanadı kırık bir kuş gibi özgür olmak için çırpınan, siyah taşların altında ezilen garip ve kırılgan bir yaratığa benziyordu. Magda, katilinin ellerinde böyle hissetmiş olmalı, diye düşündüm. Böyle bir şeyi kim yapmış olabilirdi? *Ben öldürmedim*, diye ısrar etti not. Ve o sabah ilk kez, korkmak o an aklıma gelmiş gibi, tüylerim diken diken oldu. *Adı Magda'ydı*. Birdenbire çok kötü göründü. Çok gerçek gibiydi.

Nerelerdeydi bu köpek? Charlie'nin huş ağaçlarının arasından sıçrayarak bana dönmesini beklerken, gözlerimi çok yukarı kaldırmamam gerektiği hissine kapıldım, biri ağaçların tepesinden beni izliyor olabilirdi. Dallarda bir deli. Bir hayalet. Bir Tanrı. Ya da Magda'nın kendisi. Aç bir zombi. Sahip olmak için canlı bir beden arayan arafta kalmış bir ruh. Charlie'nin ağaçların arasından haldır haldır gelişini duyduğumda, yukarı bakmaya cesaret ettim. Tabii ki kimse yoktu. “Mantıklı ol,” dedim kendi kendime. Küçük siyah taşları toplamak için diz çökerken, cesaretin mâni olmasını umduğum baş dönmesi için kendimi hazırladım. Taşları kabanımın cebine koydum ve notu aldım.

Köpeğim yanımda olmasaydı, ormanda yalnız olsaydım, bu kadar cesur olur muydum? Notu yolda bırakıp kaçabilir, arabayla Bethsmané'deki polis karakoluna gitmek için eve koşabilirdim. “Bir cinayet işlendi,” diyebilirdim. Neler saçmalayacaktım. “Ormanda bir not buldum. Magda adında bir kadın. Hayır, cesedini

görmedim. Sadece not. Orada bıraktım tabii ki. Ama öldürüldüğünü yazıyor. Olay mahallini bozmak istemedim. Magda. Evet, Magda. Soyadını bilmiyorum. Hayır, onu tanımıyorum. Hayatım boyunca bir Magda'yla tanışmadım. Notu şimdi buldum. Lütfen acele edin. Ah, lütfen hemen oraya gidin.” Histerik görünecektim. Bu kadar galeyana gelmek sağlığım için iyi değildi. Walter duygusallaştığımda kalbime büyük bir yük bindiğini söylerdi hep. “Tehlikeli bölge,” derdi ve beni yatırıp ışıkları kapatmakta ısrar eder, gündüzse perdeleri kapatırdı. “En iyisi uzan ve kriz geçene kadar dinlen.” Endişeli olduğumda, soğukkanlılığımı korumanın zor olduğu doğrudu. Sakarlaşırđım. Başım dönerdi. Endişeli olduğumda kulübeye doğru yürürken bile ayağım takılıp düşebilirdim. Huş ormanlarından yola çıkan küçük tepeden aşağı yuvarlanıp kolumu ya da kalçamı kırabilirdim. Arabayla geçen biri beni, üzeri çamura bulanmış, korkudan titreyen yaşlı kadını görebilirdi – neden? Bir kâğıt parçası yüzünden. Kollarımı sallardım. “Durun! Bir cinayet işlendi! Magda öldü!” Ne tür bir kargaşaya neden olabilirdim. Ne kadar utanç verici olurdu.

Ama Charlie etraftayken sakindim. Kimse aksini söyleyemezdi. Bütün yıl Levant'ta huzurlu ve mutlu bir şekilde yaşamıştım. Monolith'ten binlerce kilometre uzağa taşınma kararımdan memnundum, ki bu köklü bir değışiklikti. Evi satıp eşyaları toplayıp oradan ayrılacak kadar cesur olduğum için kendimle gurur duydum. Doğrusunu söylemek gerekirse, Charlie olmasaydı hâlâ o eski evde olurđum Hareket etmeye cesaretim yoktu. İnsanın tüm dikkatini vereceğı ve bakacağı, sürekli olarak yakınında ve muhtaç bir hayvana sahip olması rahatlatıcıydı. Odada bir kalbin daha atması, canlı enerjisi beni neşelendirmişti. O zamana kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim ve birdenbire artık hiç yalnız değildim. Bir köpeğim vardı. Bir daha asla yalnız olmayacağım, diye düşündüm. Hem bir çocuk hem de bir koruyucu gibi, benden pek çok yönden daha üstün ve yine de düşkün, sadık ve sevgi dolu bir yoldaşa sahip olmak ne büyük bir hediyeydi.

Charlie'yi aldıktan sonra kendimi en kötü hissettiğim an, Monlith'te ölü kuşu gördüğümüz o gündü. Charlie daha önce Lithgate Greens'deki çitle çevrili köpek parkı dışında tasmasız dolaşmamıştı ve otoyolda öyle koştuğunu görünce, onu sonsuza kadar kaybedeceğimi sanmıştım. O sırada yalnızca birkaç aydır birlikteydik ve hâlâ onun sahibi olarak konumumu bulmaya çalışıyordum, hâlâ biraz utangaç, tereddütlü – güvensiz denilebilirdi. Orada dururken, aramızdaki bağın, onu daha iyi bir hayat peşinde koşmaktan, yeni çayırlar keşfetmekten, benimle olabileceğinden daha fazla bir köpek olmaktan alıkoyacak kadar güçlü olmadığından endişelendim. Sonuçta ben sadece bir insandım. Sınırlı değil miydim? Sıkıcı değil miydim? Ama sonra, ona sunacağım hayattan daha iyi ne olabilirdi ki, diye düşündüm. Gerçekten, ne olabilirdi? Monlith'teki tepelerde özgürce koşmak, ormantavuğu kovalamak mı? Çakallara av olurdu. Her neyse, o öyle bir köpek değildi. Hizmet etmek, gidip getirmek ve her zaman geri dönmek için yetiştirilmişti. Otoyolun diğer tarafında gözden kaybolmasını izlerken, onu daha rahat ve daha önemli hissettirmek, daha çok sevmek, onun için daha çok şey yapmak için neler yapabilirdim, diye kendi kendime sormuştum. Hâlimden memnun değil miydi? Şımartılmamış mıydı? Onun için yemek pişirebilirdim, diye düşündüm. Köpek parkındaki kadınlar, “ünlü bir markanın köpek mamasının zehirliliği” hakkında konuşmuşlardı. Ah, bir yaratığı mutlu etmek için yapılabilecek hep daha fazlası vardı. Ona iliği kuvvetli kemikler vermeliydim, diye düşündüm, yatağında benimle uyumasına izin vermeliydim. Monlith'teki o eski evin mutfağı, köpek yatağı ve tüylü yün battaniyeye rağmen çok soğuktu. Cereyanlı eski evdeki ilk gece onu o battaniyeye sarmış ve yeni doğmuş bir bebek gibi kollarımda tutmuştum. Ağladı, ağladı. Yatıştırdım ve ona söz verdim, “Sana asla kötü bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Seni çok seviyorum. Söz veriyorum, şimdi burada, benimle, sonsuza kadar güvendesin.”

Ve birkaç ay sonra –ne kadar hızlı büyümüştü!– onu yürüyü-

şe çıkardım. Tasmasını çekti, çekiştirdi ve serbest kaldı. O sabah Monlith'te, tasması tamamen koptu ve tepeden aşağı, otoyola doğru ince kar tabakasını ezerek gitti.

Daha dün gibiydi, diye düşündüm. Bir yıldan fazla bir süre sonra elimde notla Levant'taki huş ağaçlarının arasından eve yürürken, kalbim hızla çarpıyordu. Charlie olmasaydı ne yapardım? O gün Monlith'te onu kaybetmeye ne kadar yaklaşmışım? Tabii ki peşinden koşmuştum ama zahmetsizce üzerinden atladığı keskin metal korkuluğu aşmaya cesaret edememiştim. Sabahın o erken saatinde bile, sadece bir iki araba buzun üzerinden yavaşça geçerken, otoyol asfaltına ayak basmak çok tehlikeli görünüyordu. Hiçbir zaman kuralları çiğneyen biri olmadım. Bunun vatandaşlık görevi, gurur ya da ahlaki kesinlik ile alakası yoktu, yetiştirilme tarzım böyleydi. Aslında, sadece anaokulundayken azarlanmışım. Müzik odasına inerken sıranın dışına çıkınca, öğretmen sesini yükseltmişti. "Vesta, nereye gidiyorsunuz? Bir kraliçe gibi tek başına dolaşacak kadar özel olduğunu mu sanıyorsun?" Kendimi asla affetmedim. Ve annem disipline çok düşkündü. Hiçbir zaman dövülmedim ya da kısıtlanmadım. Ama her zaman bir düzen vardı ve yokmuş gibi davrandığımda, düzeltiliyordum.

Her neyse, buzda kayabilirdim. Araba çarpabilirdi. Bu riski almaya değer miydi? Ah, değerdi, sevgili, tatlı köpeğimi kaybedeceksem, kesinlikle değerdi. Ama kımıldayamadım, korkuluğun arkasına sıkışıp Charlie'nin kuyruğunun savruluşunu izledim. Otoyolun diğer tarafında, donmuş bir bataklığın olduğu sette kayboldu. Çılgık atamayacak, gözlerimi kapatamayacak ya da nefes alamayacak kadar korkmuştum. Islık çalmaya çalıştım ama beceremedim. Cellat senin için geldiğinde, çılgık atmak isteyip atmadığın bir kâbus gibiydi. Tek yapabildiğim, bir aptal gibi, küçük kırmızı eldivenlerimle geçen birkaç arabaya el sallamaktı. Hem soğuk rüzgârdan hem de korkudan gözlerimin kenarlarında gözyaşlarım boncuk boncuk olmuştu.

Ama sonra Charlie geri döndü. Tanrıya şükür, otoyolun en

sakin ânını yakalayarak, buzun üzerinden tüm hızıyla geri geldi. Ölü kuşu –bir tarla kuşunu– dişlerinin arasında usulca taşıdı ve ayaklarımın dibine koyup yanına oturdu. Aferin,” dedim, kendi köpeğimin önünde bile serkeş duygularımdan utanarak. Göz-yaşlarımı silip ona sarıldım ve kollarımı boynuna dolayıp başını öptüm. Soğukta nefesi bir buhar makinesi gibiydi, kalbi küt küt atıyordu. Ah, onu ne kadar çok seviyordum. Bu tüylü yaratığın içinde gümbürdeyen canlılık, beni hayrete düşürdü.

O günden sonra Charlie’ye sopaları ve tükürükle ıslanan, sonra grileşip çatlayan, arabanın ön koltuğunun altına yuvarlanıp orada unutulmuş, neon sarısı tenis toplarını getirmeyi öğretmişim. Monolith’teki veteriner bana, “Bu bir av köpeği, Labrador ve Weimaraner kırması,” demişti. Tarla kuşuyla geçen o sabah, belki de Charlie için önemli bir gündü. Doğuştan gelen amacını keşfetti, içgüdüleri devreye girdi. Ama o ölü kuşla benim ne işim olabilirdi ki? Kuşu ben vurmamıştım, başkası da vurmamıştı. Gidip getirmek zorunda hissetmesi garip bir şeydi. İçgüdüler böyledir. Her zaman makul değildirler ve çoğu zaman bizi tehlikeli yollara sürüklerler.

Islık çaldım ve Charlie, yumuşak dudaklarında ufalanan kırmızı bir çürük odun parçasıyla geldi. Tasmağını taktım. “Ne olur ne olmaz,” dedim. Merakla bana baktı ama çekmedi. Eve giderken gözlerimi yoldan ayırmadım, bir elimle Charlie’nin tasmağını, diğeriyle kabanımın cebindeki notu sıkıca tutuyordum, güvende olsun diye, dedim kendi kendime.

Ben öldürmedim.

Kimdi bu *ben*? Merak ediyordum. Bir kadının ormanda bir ceset bırakması pek olası görünmüyordu. Bu yüzden notu yazanın, bu *ben*’in, bu karakterin, hikâyenin öznesinin, erkek olması gerektiğini güvenle varsayabileceğimi hissettim. Gerçekten de kendinden çok emin görünüyordu. *Onu kimin öldürdüğünü asla kimse bilmeyecek.* Ve bunu nasıl bilebilirdi? Ve neden söyleme zahmetinde bulunmuştu? Bir tür maço kışkırtması mıydı? *Senin bilmediğin bir şey biliyorum.* Erkekler böyle olabilir. Ama

cinayet, kibirli olmaya uygun bir durum muydu? Magda ölmüş-tü. Bu gülünecek bir şey değildi. *Onu kimin öldürdüğünü asla kimse bilmeyecek.* Şüpheyi savuşturmak için ne aptalca bir yol. İnsanların bu kadar saf olduğunu düşünmek ne küstahça. *Ben öldürmedim. Hepimiz salak değildik.* Walter'ın her zaman söylediği gibi, *hepimiz yaban sıçanı, koyun, aptal değildik.* Magda'yı kimin öldürdüğünü bilen biri varsa, o da "*Ben*"di. Magda şimdi neredeydi? Belli ki, not yazılırken *ben* cesedinin yanındaydı. Peki Magda'ya ne olmuştu? Kim onun cesediyle kaçmıştı? Katil mi? Katil, *ben*, o, her neyse, notu yazıp bıraktıktan sonra Magda için geri dönmüş müydü?

Benim notum, öyle olduğunu hissettim. Ve o benimdi. Artık ona sahiptim, kalın kabanımın sıcaklığında buruşturmamaya çalıştım.

Bu *ben*, notun yazarı, için bir isme ihtiyacım vardı. İlk başta sadece bir vekil olarak bir isme ihtiyacım olacağını düşündüm, *beni* özellikle tanımlamamak için kişilikten yoksun, anonim bir yazar için bir isim koymalıydım. Açık fikirli olmak önemliydi. *Ben* herhangi biri olabilirdi. Ama bu ciddi ve dinç tükenmez-kaleminden öğrenilecek bir şey vardı. Bu kesin yazıdan, garip inkârdan, *benin* hiçliğinden anlam çıkarılacak bir şey. Boşluk. Kocamın adı Walter, en sevdiğim isimlerden biriydi. Charlie bir köpek için iyi bir isim, diye düşündüm. Kendimizi kraliyet soyundanmışız gibi hissettiğimizde, ona Charles derdim. Bazen tahtında oturan bir kral gibi, kulakları dik, gözleri aşağı bakıyordu. Ama gerçekten kral olamayacak kadar iyi huyluydu. Züppe bir köpek değildi. Kaniş, av köpeği ya da İspanyol köpeği değildi. Erkeksi bir ırk istemiştım ve Monlith'teki barınağa gittiğimde, oradaydı. "Terk edildi," dediler. "İki ay önce nehir kıyısında siyah bir spor çantanın içinde bulundu. Henüz üç haftalık. Kardeşlerinin arasında hayatta kalan tek yavru." Parçaları bir araya getirmek için bir dakika harcadım. Nasıl bir dehşet! Ve sonra, nasıl bir mucize! O andan itibaren kendimi, nehrin inceldiği köprü-nün altında, çamurun içinde siyah spor çantasına rastlayan biri

olarak hayal ettim ve çantanın fermuarını açıp bir araya toplanmış kuru üzüm renkli yavruları bulan *bendim*, içlerinden sadece biri nefes alıyordu ve o benimkiydi. Charlie. Böyle sevimli küçük yaratıkları terk etmeyi düşünabiliyor musunuz?

“Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Zor zamanlar,” dedi kadın bana.

Gerekli formları doldurdum, testler ve aşilar için yüz dolar ödedim ve Charlie’yi kısırlaştıracağımı taahhüt eden bir belge imzaladım, ki bunu asla yapmadım. Ayrıca onlara birkaç ay sonra doğuya, yedi eyalet öteye ta Levant’a taşınacağımı da söyledim. Bu barınakların güvenceye ihtiyaçları var. Bir kişinin hayvana bakacağını ve onu doğru şekilde yetiştireceğini yazılı olarak isterler. Ona kötü davranmamaya, onu çiftleştirmemeye ya da sokaklarda başıboş bırakmamaya söz verdim sanki bir imza, kâğıt üzerinde bir karalama, kaderi belirleyebilirmiş gibi. Köpeğimi kısırlaştırmak istemiyordum İnsanlık dışı bir muamele gibiydi bu. Ama kalbim çarpa çarpa kontratı imzaladım, bilerek yaptığım nadir kandırmacadan biriydi. Yakalanmamın düşüncesi bile yüzümü kızartıyor, korkudan titretiyordu. “Ne tür bir manyak köpeğini kısırlaştırmaz? Nasıl bir sapık...” Aslında salt bir imzanın bu kadar bağlayıcı olduğunu düşünmek saflıktı. Sadece kâğıt üzerinde azıcık bir mürekkep, sadece bir karalama, benim adım. Sırf bir kalemi hareket ettirdiğim için peşimden gelip beni Monlith’e sürükleyemezlerdi.

Bu işten sağ salım çıktım. Walter’ın cenazesinden sonra, Monlith’teki evi topladım, oraya ve üzerime yüklediği her şeye veda ettim. Oradan çıkmak ne büyük bir rahatlamaıydı, ev satıldı; Levant’ta yeni bir ev hazırda ve beni bekliyordu. Resimlerde hayalimdeki evdi: Göl üzerinde rustik bir kulübe. Arazinin bakıma ihtiyacı vardı. Bazı ağaçlar çürümüştü, otlar aşırı büyümüştü ve saire. Evi görmeden çok ucuza satın almıştım. Yer altı yıldır hacizliydi. Zor zamanlar, evet. Ve böylece gittim. Monlith’teki evi, yeni sahiplerinin evde neler yaptığını, sundurmanın kışa dayanıp dayanmayacağını çok fazla düşünmemeye çalıştım. Ve kom-

şularımın söylediklerini. “Öylece gitti, gece vakti, bir hırsız gibi.” Gerçi bu doğru değildi. Bunu biliyordum. Ben iyi bir kadındım. Sonunda biraz huzuru hak ediyordum.

Bu *bene* bir isim bulmak için biraz daha düşündüm. Sonunda Blake’te karar kıldım. O günlerde anne babaların oğullarına koyduğu türde bir isimdi. Bu anlamda bir gösteriş iddiası vardı. Blake, kaykaya binen saçları dağınık sarışın çocuk, dondurmayı kabından yiyen çocuk, su tabancalı çocuk. Blake, odanı temizle. Blake, yemeğe geç kalma. Bu çağrışımlar göz önüne alındığında, isim sinsî ve biraz aptaldı, *Ben öldürmedim*, yazacak türden bir oğlandı.

Zihnînin yapacağı şeyler ne garip, ne tuhaf. Benim zihnim, Charlie’nin zihni, bazen zihnînin aslında ne olduğunu merak ediyordum. Bunun beynimde bulunan bir şey olması pek mantıklı gelmiyordu. Sadece ayaklarımın üşüdüğünü düşünerek, Charlie’den ayaklarımı örtmek için çenesini kaydırmasını –ki öyle de yaptı– nasıl istiyor olabilirdim? Böyle anlarda aynı fikirde değil miydik? Ve Charlie ile paylaştığım bir zihin varsa, kendime sakladığım ayrı bir zihin mi vardı? Huş ağaçlarının arasından yürürken, notu düşünen, hayal eden, tartışan ve hatırlayan kimin zihniydi? Bazen zihnîmin, etrafımı saran yumuşak bir hava bulutu olduğunu hissediyordum; içine giren her şeyi alan, döndüren ve sonra tekrar havaya geri veren bir bulut. Walter büyülü olduğumu söylerdi hep, ona göre bir hayalperesttim, onun küçük güverciniydin. Walter ve ben elbette aynı zihni paylaşırdık. Çiftler böyle olur. Sanırım bunun aynı yatağı paylaşmakla bir ilgisi var. Uyku sırasında bağlanmayan zihin, dans ederek, bazen de eşlerle birlikte hareket eder ve uzaklaşır. Rüyalarda her şey bir ileri bir geri gider. Walter’ı gördüğüm rüyalarda, yine gençti. Zihnîimde hâlâ gençti. Hâlâ zaman zaman, puolarının tatlı kokusunu içeri taşıyarak, hisırtılı şeffaf kâğıdı tutan elleri hassas ve güçlü, bir buket gülle kapıdan içeri girmesini bekliyordum. “Senin için güvercinim,” derdi. Ve gül değilse, hoşlanacağımı düşündüğü bir kitapla gelirdi. Ya da yeni bir plak ya da mükemmel

bir Őeftali veya armut. Onun dűŐűnceli hediyelerini, paltosunun cebinden çıkardıđı kű  k sűrprizleri   zlűyordum.

Sanırım Levant'taki kulűbem Walter'ın bana son hediyesiydi. Sigorta parasını evi almak ve taŐınmak için kullanmıŐtı. Monlith'teki evin satıŐından elde edilecek k r, ben  lűnceye kadar beni doyururdu. Bir de mevduatta para vardı. Walter emeklilik için iyi plan yapmıŐtı. Her zaman cimri ve tasarrufluydu, bu da bana verdiđi kű  k hediyeleri daha da gűzelleŐtiriyordu. Sonuçta gűller pahalıydı. "Bunlar servete mal oluyor," derdi. "Tıpkı bir topal gibi, eve seke seke geldim." YaŐasaydı kulűbemi ucuz ve kű  k bulurdu. Bűyűk, açık alanları severdi. Monlith'teki ovaları, kayalık tepeleri, sođuk nehri severdi. Walter'ı   zlűyordum. Koca ev onsuz anlamsızlaŐtı. Levant'taki kulűbeyi bulunca, rahatladım. Biraz saklanmam gerektiđini hissettim. Zihnimin do-laŐmak için daha kű  k bir dűnyaya ihtiya ı vardı.

Yine Monlith'teki  lű tarla kuŐunu dűŐűndűm. Sarı karını, gűzeldi; solgun, donmuŐ çakılların üzerinde bir műcevher gibiydi. Bir hediye. Tuhaf, tuhaf. Charlie bunun beni neŐelendireceđini mi dűŐűnműŐtű? Onu Charlie'nin dűŐűrdűđű yerde bırakmıŐtı ve tasmaŐından tutup eve dođru y nlenmıŐtı, omzumu zorlamıŐtı ama baŐka yolu yoktu, tasmaŐının ipi mahvolmuŐtu. Ondan sonra Charlie'yi nasıl eđiteceđime dair kitaplar okudum. EŐyaları toparlamak ve daha fazla k đit imzalamak gibi iŐlerin arasında Charlie'yle bir bađ kurduk ve bana itaat etmesini öđrettim ona. O kendini bana uydurdu, ben de ona uydum. Zihinlerimiz böyle birbirine karıŐtı. Kitaplar, bir köpeđin sahibiyle asla aynı yatakta uyumaması gerektiđini dođruluyordu. İlk baŐta bu kurala uyduk ama dođuya yolculuđumuz boyunca yol kenarındaki o motellerde konaklarken, Charlie yatađa kıvrıldı ve ben de onu durduramadım. TaŐınmanın onda travma yaratacađından endiŐe duydum. Biraz avuntu ikimize de çok iyi geldi. Őehirlerarası yol öyle ıssız bir yerdir ki. Levant'ta birlikte uyumaya me-yilliydik, hatta hava sođukken Charlie yorganın altına sıđınırdı. Ama yazın, yatađın ayakucunda ya da tamamen yatađın dıŐında,

alt kattaki yemek masasının serin gölgelerinde uzanmış olurdu. Nadiren kullanmama rağmen, şimdi tasmada daha iyiydi. Vah-şi bir hayvanla karşılaşsaksak ve Charlie saldırmak için harekete geçerse diye yürüyüşe çıktığımızda tasmaını yanımda taşıdım. Eğer isterse, biri beni tehdit ederse, kötü bir şey olursa, onun korkutucu bir köpek olabileceğini biliyordum. Bu da bir rahatlıktı. Charlie, benim fedaim. Eğer etrafta sinsi sinsi dolaşan bir deli varsa, Magda'nın katili, her kimse, Charlie ona saldırırdı. Başsadece uyluğumun ortasına geliyordu ama yeterince görkemliydi; geniş omuzlu ve açık kahverengi parlak tüylü, otuz dokuz kiloluk kas yığını. Sadece bir kez Monlith'te bir çingiraklı yılanla dişlerini gıcırdattığını ve hırladığını görmüştüm. Onu sinirlendirmek çok zaman alıyordu. Levant çevresinde aylar olduğunu duydum ama inanmadım. Yolda ölü tilkiler görmüştüm. Ayrıca tavşanlar, rakunlar, keseli sıçanlar. Şafak vakti, kuşlar ve küçük kemirgenler dışında, dışarıda olan diğer ruhlar, yalnızca uysal ak kuyruklu geyiklerdi. Biz Charlie'yle geçerken ağaçların arkasına saklandılar. Saygıdan ötürü, gözlerinin içine bakmamaya çalıştım ve Charlie'yi de onları rahat bırakması için eğitmiştim. Sadece hareketsiz durarak görünmez olabileceğini düşünmek güzel olmalı. Güzel geyiklerdi, bazıları at büyüklüğündeydi. Hoş bir hayatları olmalı, diye düşündüm. Orman o kadar sessizdi ki bazen nefeslerini duyabiliyordum.

Blake son yirmi dört saat içinde gelmiş olmalıydı, diye düşündüm çünkü Charlie ve ben bir önceki sabah oradaydık ve hiçbir şey yoktu, not yoktu. Eve giderken, ne yabancı bir ayak izi ne de Blake'in spiralli defterinden yırtılmış beyaz bir parça ya da kırpıntılar görmüştüm. Levant'a geleli koca bir yıl olmuştu ve o ormanlar bana ve Charlie'ye aitmiş gibi geliyordu. Belki de Magda'nın öldürölmesinden daha çok, ormanımda, kayalarım dokunan, huş ağaçlarının arasında genişlettiğim ve aşındırdığım patikada yürüyen başka birinin olması beni rahatsız etmeye başladı. Bir istila. Eve geç gelip yatmak ve gece bir noktada uyanıp mutfağınızda yemeğini yiyen, kitaplarınızı okuyan, kumaş pe-

çetelerinizle ağzını silen, banyo aynanızda tuhaf yüzüne bakan birini bulmak gibiydi bu. Tezgâhın üstünde tereyağı ve ekmek kırıntısı, hatta lavaboda kanlı bir bıçak veya kullanılıp yıkanmış ve kuruması için bulaşıklıkta bırakılmış bir bıçak keşfederken nasıl bir öfke ve korku hissedeceğimi hayal edebiliyordum. *Asla kimse bilmeyecek...* Böyle bir şey, insanı çıldırtabilir. Bir daha asla uyuyamayabilirsin, kendi evinde bir daha asla güvende hissetmeyebilirsin. Aklınızdaki tüm soruları ve kendinizden başka bu soruları soracak kimsenizin olmadığını düşünün. Davetsiz misafir hâlâ evde olabilir. Tanrım, mutfak kapısının arkasına çömelmiş olabilir ve sen orada, ayaklarında çorapların ve üstünde bornozunla, bulaşıklıkta parıldayan bıçağın heyecanıyla duruyorsun. Soğan doğramak için mi kullanmıştın? Gece yarısı atıştırmak için aşağı indiğini, bıçağı dışarıda bıraktığını unutmuş muydun? Hâlâ rüyada mıydın? Öyle miydim?

Hayır hayır. Bu gerçektir. İşte Charlie, işte yer, hava, ağaçlar, yukarıda gökyüzü, dallardan sallanan, her şeye karşın hayata doğru ilerleyen yaprakların tatlı yeşil tomurcukları. Bu ormanları biliyordum. Kulübemi, gölü, çamları, yolu biliyordum. Huş ormanında düzenli olarak yürüyen tek kişi bendim. Komşular, kendi huş ağaçlarına, kendi yollarına sahip olacak kadar uzaktaydı. Ve neden biri, sırf benim yolumda yürümek için onca yolu gelirdi ki? Blake benden başkası için neden gelirdi ki? Bu hata değildi. Not, bir mektuptu. Onu benden başka kim bulacaktı? Ben seçilmiştim. Doğrudan bana da gönderilmiş olabilirdi. *Sevgili Vesta. Seni izliyordum...*

Ben ormandan aceleyle çıkarken, Blake şu an bile beni izliyor muydu? Sapıklığını gizleyen pelte gibi ergen maskesinden çıkan genç oğlanı gözümde canlandırabiliyordum. Beni bu kadar telaşlı görmek ona garip bir zevk vermiş miydi? Onun zihni bir şekilde benim zihnime karışıyor, bu düşünceleri, bu hayalleri ve mantığı mı yerleştiriyordu? *Sevgili Vesta. Nerede yaşadığımı biliyorum.* Diyelim ki orman hiç benim olmamıştı. Diyelim ki işgalci *ben olmuştum* ve Blake, sonunda harekete geçmeye zorla-

narak, beni korkutmak, dünyamı mahvetmek için bana bu me-
sajı göndermişti, böylece her şeye sahip olabilirdi. Zihnim ihti-
malleri taradı. Yürürken, notu tekrar okumak için çıkardım. *Adı*
Magda'ydı. Bu kadarı hâlâ doğruydı.

Ormanın sınırını geçerken güneş tepedeydi. Önümüzdeki
gün aydınlık ve berraktı. Taze bahar havasında karanlık, kara
kara bulutlar, keskin bir fırtına kokusu yoktu. Gerilecek bir şey
yoktu, arkamda hiçbir şey yoktu, koşmama gerek yoktu. Bir not
bulmuştum yani. Ne olmuştu ki? Bana zarar veremezdi. Magda,
eğer bir tehdit idiyse, ölmüş gitmişti. Ve Blake, en azından, katil
olmadığını iddia etti. İşte orada siyah beyaz duruyordu: *Ben öl-*
dürmedim. Buna inanmayı seçebilirdim. Korkulacak bir şey yok-
tu. Sadece bir kâğıt parçasıydı, bir sayfanın üstündeki kelimeler.
Kendimi bu kadar kaptırmam saçmaydı. Hatta aptalca. *Aptal*.

Tepeden aşağı inip yolun karşısına geçtik ve kulübeye giden
çakıllı yoldan yukarı çıktık. Kapıda tasmayı bıraktım ve her za-
man yaptığım gibi Charlie'nin ayaklarını bir bezle sildim, notu
dudaklarımın arasına alıp kâğıdı ıslatmamak için dudaklarımı
içe doğru kıvrıdım. Charlie bana baktı, sinirli ama sakindi. El-
bette, korkacak bir şey olsaydı, Charlie'nin ensesindeki tüyler
diken diken, tehlikeyi, ölüm tehdidini gösteren keskin bir çıkıntı
olurdu. Kadife kulaklarını okşadım. İçeri girdik.

Batıya, çakıllı yola ve küçük bahçeye bakan mutfak hâlâ serin
ve karanlıktı. Geçenlerde mutfak pencerelerinin hemen dışın-
daki açıklıktaki toprağı sürmeye başlamıştım. Çiçek dikmeyi umu-
yordum, belki domates, kabak, havuç. Daha önce hiç bahçem
olmamıştı. Monlith'teki toprak çok kuruydu. O eski, kıvil top-
rakta hiçbir şey büyüyemezdi. Ama yeşil ve güzel olan Levant'ta,
yeni bir şeyi hayata geçirmek için ilham aldığımı hissediyordum.
Lavabonun yanında durdum ve pencereden dışarı baktım, bah-
çemin nasıl büyüyeceğini hayal ettim. Tirmiklanmış toprağın
karşısında, arazideki büyük bir çınarın kalın bir dalından sarkan
cılız ve çürümüş at kılından urganlar vardı. Sanırım, burası İzci
Kızlar için yaz kampı olarak kullanılırken kurulmuş bir salın-

çağın kalıntılarıydı. Kayıkhaneye yıkılmıştı ama kızların zanaat öğrenip yemek yedikleri ana yapı olan kulübem ayakta kalmıştı. Toprakta, tırtıllar ile solucanlar arasına sıkışmış paslı iğneler, dikmiş yüksükleri, krikolar, kırık örgü şişleri, çocukların eline uygun küçük makaslar bulmuştum. Bu küçük eserler, yirmi ya da otuz yıllık, belki de daha eski olmalıydılar. Çınar ve birkaç çürük meşenin kıymıklı kütüklerinin yanı sıra, arazimdeki ağaçların hepsi çoğu akçam olan uzun çamlardı. Kütüphaneden bir kitap ödünç almıştım ve yerel bitki örtüsü üzerinde çalışmak istiyordum ama fazla bilimsel, fazla teknikti, dikkatimi çekecek kadar resim yoktu. Bilime karşı hiçbir ilgim yoktu. Walter ve rasyonel zihni, bu türden bir zihinsel meşguliyet için sabrımı tüketmişti. Onun ölümünden beri, düşüncelerimde daha şiirsel olmaya başlamıştım. Temkinli mantık, pek çok düşü yıktı.

Yolun karşısındaki huş ağaçları sabah yürüyüşleri için iyiyse, benim yaşlı çamlarım daha çok gece yarısı için iyiydi. Kalın dallardan oluşan karanlık gölgeliklerinin altında hapsolan ses, yerdeki kuru çam iğnelerinden oluşan birbirine geçmiş halı tarafından bastırılıyordu. Çamların oluşturduğu alan, benim çalışma odam, bir iç mekân gibiydi, oturup kitap okuyacağınız ya da plak dinleyeceğiniz bir yerdi. Bir bardak viski, sıcacık bir yün kazak, yeşil camdan masa lambası, koyu bir şömine rafı, orada çok güzel dururdu. Ancak çamların derinliklerine inmedim. İki kez bir kilometreden fazla derinlerde dolaştım ve ikisinde de nefesim kesildi. Orada bir şeye alerjim vardı, küf ya da spor, diye tahmin ediyordum. O sık çam koruları beni güvende tutar, diye düşünmüştüm; zehirli hava işe yaramayan lüzumsuzları geri çekilmeye zorlardı. Ama Magda öldürüldüğüne göre artık bundan o kadar emin değildim.

Charlie geldi ve sanki endişemi hissetmiş gibi yüzünü dizime sürttü. Tatlı yaratık. Silaha ihtiyacım olur muydu? Ya alarm sistemine? Taşındığımdan beri, kapıyı hiçbir zaman kilitlememiştim. Zaten kimsenin çalmak isteyeceği bir şeyim yoktu. Ama şimdi, çam ormanlarının aslında tehlikeyi davet edebileceğini

hissettim. Saklanacak iyi bir yer varsa orası ağaçların sık olduğu bir yerdi. Katilin orada olduğunu, gölgelerde çömeldiğini ve tekrar harekete geçmek için fırsat kolladığını hayal ettim. Boğazım düğümlendi. Arkamı dönmeye, omzumun üzerinden mutfak penceresinden çamlara bakmaya kendimi cesaretlendirdim ama yapamadım. Orada biri duruyor olabilirdi – Blake’i üzerinde bol bir spor şort ve kan sıçramış bir tişört, yüzünde sersemlemiş, çılgın bir bakışla somurtkan, sıska bir genç olarak hayal ettim. Notu ellerimde tuttum. *Adı Magda’ydı.* Sonra meydan okurcasına katladım ve kapının yanındaki masanın üzerinde duran zarf yığınının altına koydum. Bırak orada kalsın. Hadi ama Vesta, dedim kendi kendime. Canın sıkılırsa yine orada. Bir sabah için yeterince hayal kurdun. Kendine dert yaratma. Hayatına kaldığın yerden devam et.

Tepe lambasını açtım, çizmelerimi çıkardım ve paltomu astım, Charlie kahvaltı için acıkmış hâlde ayağımın dibinde sızlandı. “Biliyorum, biliyorum.” Mutfakta her şey bıraktığım gibiydi. Kahve kavanozu, yenisini satın almam gerektiğini kendime hatırlatmak için tezgâhın üstünde ters dönmüş. Bulaşıklıkta temiz bulaşıklar, bir tabak, bir bardak, her zamanki çatal bıçak takımı, kasap bıçağı yok. Radyo evden çıkarken hep yaptığım gibi açıktı. Bu uzun zaman önce edindiğim bir alışkanlıktı. Yeni evliyken ve hâlâ genç ve yoksulken –Walter tezinin üzerinde çalışırken, ben de bir kliniğin muhasebe ofisinde sekreter olarak çalışıyordum– şehirde bir apartman dairesinde yaşıyor ve komşularımızın duvarlardan gelen seslerini bastırmak için radyo açıyorduk. Walter, hırsızlardan korunmak için gece dışarı çıktığımızda da açık bırakmanın akıllıca olacağını düşünmüştü. Eve döndüğümde müzikle veya haberlerle karşılaşmayı huzur verici buluyordum. *Tekrar hoş geldiniz*, dedi spiker. Ve eğer Charlie’yi evde yalnız bırakmak zorunda kalırsam, onun sadece oradaki kasvetli sessizlikte oturmadığını, kültüre ve güncel olaylara ayak uydurduğunu veya Bach, Verdi yahut Kelt müziği dinlediğini bilmek hoşuma gidiyordu. *Radyonuzu yeni açtıysanız...* Ama Charlie’yi Levant’ta

nadiren yalnız bıraktım. Dedikleri gibi, birbirimize göbekten bağlıydık. *Yeni aldığımız bir habere göre...*

Bir tencere pirinçli tavuk güvecini ocakta ısıttım ve kepeyle Charlie'nin mutfak zeminindeki yemek kâsesine koydum. Levant'a taşındığımızdan beri ona yemek artıkları veriyordum. Sonuç olarak, özellikle kışın sadece ikimizin de sevdiği şeyleri pişirdim: yahniler, kızartmalar, tatlı patatesler, et sosu. Bu ev yapımı diyetle Charlie daha sakindi, gözleri daha parlaktı, varlığı daha netti. Yaptığım yemekleri takdir ettiğini biliyordum. İşte bana zevk veren basit şeyler bunlardı: Köpeğimi besledim. Pencereden dışarı, sabah güneşinin altındaki huzurlu ve solgun suya baktım. Küçük kayığım hâlâ iskeleye bağlıydı. O bahar gölün ortasındaki adaya götürmemiştim henüz. Kürekler tam orada, çalışma odasındaki duvara yaslanmış duruyor. Yaz boyunca, kürek çekip açılmaktan ve geri dönüp araziye, tüm mülküne bakmaktan çok gurur duydum. Benimdi. Ona, Dünya gezegeninin bu muhteşem alanına sahiptim. Sadece bana aitti. Garip çıkıntıları ve tehlikeli kayaları, birkaç ıssız çamı, yaban mersini çalısı ve bir battaniye serecek kadar açıklığı olan ada, hepsi de bana aitti. Mülkiyetten büyük teselli buldum. Hiç kimse müdahale edemezdi. Tapu sadece benim adımaydı, on iki dönümün tamamı. Çamlara alerjim olduğu için hepsini görmemişim bile.

Mülkün bakımını üstlenme sorumluluğu ilk başta göz korkutucuydu ama idare etmişim. Yine de o iskeleyi kaldırması için birini aramak zorunda kalmışım. Bir yanı çökmüştü, işe yaramazdı. Metal basamakları sicimle arabamın arka tamponuna bağlayarak sudan çıkarmayı başarmışım ama ters dönmüştü ve yumuşak eski ahşap yer yer çatlamıştı. Üzerini bir muşamba ile örtmüştüm ama kar daha da kötüleştirdi, hepsi çarpıldı ve parçalandı. Zaten iskeleye hiç ihtiyacım yoktu. Genelde suya girerdim ve kayığa o şekilde binerdim.

Charlie su kabının başına geçti. Buzdolabındaki kalan kahveyi cezveye koyup ocakta ısıttım. "Oldukça güzel bir sabah geçirdik, değil mi?" dedim. "Küçük bir korku hikâyesi. İnsanı heyecanlan-

dırıyor, değil mi?” Charlie, hevesimi işiterek bana doğru koştu, tırnakları tahta zemini tırmaladı. Karşısında diz çöktüm, o da doğrulup ön patilerini omuzlarıma koydu. “Ah, dans etmek ister misin?” Patilerini ellerimde tuttum, altları yumuşak ve pembeydi ve onu mutfakta bir ileri bir geri yönlendirdim. En sevdiği şey değildi ama iyi bir köpekti o. Patilerini bıraktığımda, başıyla bacaklarıma hafifçe tos attı ve ânımız sona ermişti, su kabına geri döndü. Kahve ve buzdolabından simit alıp göle bakabileceğim kahvaltı köşesine oturdum. Günlerimi planlamak için kâğıdım ve kalemim vardı.

Her sabah kahvaltıda yediğim simit süpermarkettendi ve yarım düzinelik bir pakette önceden kesilmiş olarak gelirdi. Pek sağlıklı değillerdi –koruyucularla dolu ağartılmış unlar– lezzetli de sayılmazlardı. Sakız gibi ve kuru ayrıca bir simidin olmaması gerektiği şekilde tatlılardı. Ama yine de seviyordum. Kendime ekmek kızartma makinesi almamıştım. Mükemmel derecede iyi bir fırınım varken gereksiz bir lüks gibi görünüyordu. Ama kim kötü bir simidi ısıtmak için bütün bir fırını yakmak ister ki? Önemli değildi. Onları soğuk yedim, salıdan pazara her sabah bir tane. Pazartesi sabahları simit bittiğinde Bethsman’e gider, fırından bir donut ve kahve alır, süpermarketten haftalık alışverişimi yapardım. Gerçek bir amacım olmamasına rağmen, bu fırsatı meşgulumuş gibi davranarak şehirde dolaşmak için kullanırdım. Hayat zaman geçirmek için yapacak şeyler bulduğum bir şeydi. Saate ne kadar az bakarsam, günümünden keyif aldığımı o kadar iyi biliyordum. Bazen Bethsman kütüphanesinde, postanede, hırdavatçıda dururdum. Pazartesi sabahı kaçamakları dışında, şehre nadiren giderdim. Simitlerin azalması ve havanın değişmesi dışında her gün bir önceki güne benziyordu. İlkbaharda içeri girip çıkan fırtınaları severdim. Bir yıl önce, göldeki girdabın, çatıya ve pencerelere sıçrayan suların büyüüne kapılarak, içeride pek çok yağmurlu gün geçirmiştım. O günlerde yapılacaklar listem kısaydı: Oku, Şekerleme yap, Yemek ye. Günlerimi planlamak için kullandığım kâğıt destesi A4’ten daha büyüktü,

sayfalar Blake'in notu yazmak için kullandığı kâğıttan çok daha uzundu. Ama bunu boş ver, dedim kendi kendime. Her gün ne yapacağımı yazdım ve her gün genellikle planımı yarı yolda bıraktım.

Yürüyüş.

Sabah kahvaltısı.

Bahçe.

Öğle yemeği.

Kayık.

Hamak.

Şarap.

Bulmaca.

Banyo.

Akşam yemeği.

Okuma.

Uyku.

Dikkatimi dağıtacak televizyonum yoktu. Televizyon izlemek beni her zaman tedirgin etmişti. Walter ruh hâlimi değiştirdiğini söylerdi. Haklıydı. Hiçbir zaman odaklanamazdım ve hiçbir şeyden zevk alamazdım çünkü her zaman ekranda gördüğümünden daha iyi bir fikrim olduğunu hissediyordum. Zihnimi bununla meşgul eder ve heyecanlanır, ayağa kalkıp dolaşmak zorunda kalırdım. Oturup vasat bir taklidine bakarak hayatımı boşa harcadığımı hissediyordum. Okumak elbette farklıydı. Kitapları severdim. Kitaplar sessizdi. Onlardan vazgeçersem suratıma bağırılmazlar ya da gücenmezlerdi. Okuduğum şeyden hoşlanmazsam, kitabı odanın diğer tarafına fırlatabilirdim. Şöminemde yakabilirdim. Sayfaları yırtıp burnumu silmek için veya banyoda kullanabilirdim. Elbette bunların hiçbirini yapmadım – okuduğum kitapların çoğu kütüphaneden gelirdi. Bir şeyi sevmediğimde, kitabı kapatıp bir daha bakmak zorunda kalmayayım diye sırtı duvara dönük olacak şekilde kapının yanındaki masaya koyardım. Kötü bir kitabı iade yuvasından itip, kütüphanecinin masasının diğer tarafında duran kutunun içindeki diğer kitaplara çarptığını duymak büyük bir memnuni-

yetti. Kütüphaneci, “Bana verebilirsiniz,” derdi. Yo hayır, onu itip kakmak hoşuma giderdi. Kendimi güçlü hissetmemi sağladı.

“Ah, pardon, sizi görmedim,” diye fısıldardım.

Bethsman’deki o eski kütüphane, Woolworths’ta bulacağınız türde dönen raflarda en yeni kitapların bulunduğu küçük tuğla bir binaydı. Açık bir alana bakan çok güzel bir okuma odası vardı. Bir plaket, kasabada büyümüş bir milletvekilinin kütüphaneye büyük bir meblağ bağışladığını ilan ediyordu. Okuma odasının bir tarafında bir sıra alengirli bilgisayarın olduğu büyük bir masa vardı. Genellikle gençler kullanıyordu. Büyük deri koltuklar çoğu zaman boştu. Bölgedeki insanlar okumaya pek hevesli değildi. Kitapları genellikle kapaklarına ve isimlerine göre seçerdim. Bir kitaba kulağa çok genel, çok sınırsız gelen bir isim verilirse, onun genellemelerle yazılmış bir kitap olduğunu düşünürdüm ve bu yüzden onu sıkıcı bulurdum ve aklımın çok fazla dağılmasını beklerdim. En kötü kitaplar, kendini nasıl geliştireceğine dair banal talimatlar sunanlardı. Bazen sırf saçmalıklarına gülmek için onlara göz atardım. “Bunu ye ve mutlu hisset.” Genel ana fikir buydu. Bazen radyoda incelendiğini duyduğum kitapları arardım. Eleştirmenin görüşlerini kendiminkilerden ayırmak zordu. Ve bu durumda, onu sevmeye çoktan karar verdiğimi hissederek, kitaptan zevk almak daha kolaydı. Kitap o kadar ilginç olmasa da kendimle çok fazla tartışmam gerekmiyordu.

O sabah kulübemin göle bakan pencerelerinin yanındaki masamda oturmuş, soğumuş simidimi yiyip kahvemi içerken, o günkü planımı yazdım. Önceki günlerdeki planın aynısıydı. Her gün, bir gün önce yazdığım planın aynısını yeniden çiziktirdim. Dünkülerin hepsi başarısızlıkla geçti. Kanıtın başıma kakılmasını istemiyordum. Hızla ilerledim. Bahçede yapılacak işler vardı. Dikmeye hazır tohumlarım vardı: bir tarafta havuç, şalgam, de-reotu ve lahana; diğer yanda ayçiçekleri ve unutmabeni çiçekleri. En güzel bahçe olmayacaktı ama sadece ona bakmam gerekiyordu. Bu benim için bir deneydi ve yaz başlarken beni ayakta tutacak bir şeydi. Araziye bir yıldır sahiptim ve ancak şimdi ger-

çekten işe girişmeye başlamıştım. Bu, kendimi mutlu ve faydalı hissettirdi. Yapılacak daha çok kazma, yolunacak daha çok yabancı ot, serpilecek gübre vardı ve Charlie çampların arasında oynasırken veya gölde su sıçratırken radyoyu çalışma odasının pencere kenarına koyabilir ve çalışırken dinleyebilirdim. Kafamda kurduğum bu planla kahvemi bitirdim, bulaşıklarımı lavaboya koydum ve çizmelerimi yeniden bağladım. Orada, kapının yanındaki masada zarflar ve huş ormanlarında bulduğum Blake'in notu vardı. *Adı Magda'ydı*. Çalışma odasının penceresini açtım ve radyonun sesini yükselttim. *İşte onun cesedi*.

"Charlie," dedim, "biraz hava alalım."

Notu unutmuş değildim. Oradaydı, kahvaltı ederken ve başka şeyler düşünmeye çalışırken zihnimde kendini tekrar tekrar yazıyordu. O sırada onunla ilgili her türlü yeni düşünceyi savuşturmayı başarmıştım ama ona yeniden yakın olmak, doğrudan ona bakmadan, sadece altına sakladığım zarflara ve kâğıtlara bakarak bile, kalbimin sıkıştığını ve yine güm güm attığını hissedebiliyordum. Ah, Magda. Huzur içinde yatsın, dedim içimden ona. Ölmüş bir insan için onun iyiliğini dilemekten başka ne yapabilirsiniz? Bu durumda benden daha başka ne beklenebilirdi ki? Not herhangi bir çağrı veya teklif değildi. Bu bir davet değil, bir bilgilendirme notuydu. Yine de, geride açıklanamayan çok şey bırakıyordu. *Asla kimse bilmeyecek...* Böyle bir kesinlik. *Asla kimse...* Kendine güveni tuhaftı. O zaman aklıma geldi, notta görüldüğünden daha fazlası olabilirdi. Belki satır aralarını okumalıydım. *Adı Magda'ydı...*

Charlie elimi yalayarak giderek karanlıklaşan düşüncelerimi böldü. Dışarıda güneş parlıyordu. Bahçe beni çağırıyordu. Hayır, notu tekrar okumak zorunda değildim. Hayatıma devam edebilirdim. Edecektim. Etmeliydim. Güneş şapkamı taktım, naylon ipleri boğazımın altında düğümledim. Zaten ben kimdim ki soru soracaktım? Hayatımın geri kalanının bitmesini huzur içinde bekleyen, kimseyi rahatsız etmeyen ve kendimden ve köpeğimden başka kimseden sorumlu olmayan küçük yaşlı bir kadındım.

“Hadi gidelim,” dedim.

Charlie kapıyı açar açmaz fırladı. Çakıllı patikadan hızla geçip hafif yokuştan aşağı göle doğru inişini izledim. Orada ıslak toprağı eşeledi ve sığ suda biraz su sıçrattı. Yüzmek için bence hâlâ çok soğuktu ama Charlie soğuğa karşı dayanıklıydı. Kışın, mutfak penceresindeki termostat tek haneli rakamları gösterdiğinde bile, patileri ve göbeği kızarana kadar karda oynar, sonra oflaya puflaya geri döner, şöminenin önündeki kilimin üstüne kıvrılırdı. O kadar tatlıydı ki. Bazen o kadar insandı ki, Walter’ın yaptığı gibi gözlerini deviriyor ve esniyor, akşam yemeğinden sonra rahatsız olduğumda sanki, “Gel kanepede uzanalım, bırak vücudum seni rahatlatсын, sorun yok,” diyordu. Ben bahçede çalışırken Charlie’nin etrafta atlayıp zıpladığını duyabiliyordum. Orada, uzun süre kendi kendine koşturdu, çamların arasında sincapları kovaladı, arada bir, galiba benim hatırim için, bir öpücük ve küçük bir okşama için bana geri döndü. Bana ihtiyacı yoktu. Bahar geldiğinden zamanının çoğunu dışarıda geçiriyordu. Gün içinde bana eşlik etmesini istediğimde onu ödöl mamaları ve ısıklarla kandırmak zorunda kalıyordum. Kaçar diye hiç korkmadım. Artık benim olduğunu biliyordum. Bundan daha yeşil çayır bulamazdı. Her çağırdığımda gelirdi. Bir ergen gibiydi, kendinden emin ve saftı, dünyayı sanki ona aitmiş gibi keşfediyordu. Ruhu neşeli ve kaygısızdı. Bana, o zavallı tatlı kardeşleriyle birlikte spor çantasında geçirdiğı erken travmayı unutmış gibi geliyordu. Ve böyle şeylerin unutulabileceğini bilmek ne güzeldi. Dayanıklıyız. Acı çekeriz, iyileşiriz ve ilerleriz. Malayı alırken, devam et, devam et, dedim kendi kendime.

Toprak soğuk ve kumluydu ve dikmek ve yetiştirmek, herhangi bir şeye hayat vermek hakkında bir şey öğrenmemiş olmama rağmen, bahçedeki işimin verimli olduğunu hissettim; tohum ekmek ve üstlerini örtmek, sürölmemiş toprağı tırmıkla-mak, topakları elemek, vb.

Haftalık kitap eleştirmeninin yanı sıra, birkaç kasaba ötedeki yerel üniversiteden yayınlanan Levant’taki radyo istasyonunda

bütün gün Hristiyan vaazları veya pop müzik ya da dark rock'ın roll çalınıyordu. Gece geç saatlerde, uyuyamazsam, dinleyicilerin telefonla katıldığı Hristiyan programını dinlerdim. İnsanlar Kutsal Metinler hakkında sorular sorarlar ve bazen de hayatlarındaki bazı zor durumları iyi bir Hristiyan olarak nasıl ele alacakları konusunda tavsiyeler isterlerdi. Yabancıların bu kadar ciddi meselelerde "Vaiz Jimmy"ye güvenmeleri, kirli çamaşırlarını radyo dalgaları üzerinden havalandırmaktan çekinmemeleri beni büyülüyordu. Hatta bazıları soyadlarını ve yaşadıkları kasabaların ismini bile veriyorlardı. "Ben New Ashford'dan Patricia Fisher." "Adım Reynold Owens ve burada Goshen Hills'te yaşıyorum." "Evet merhaba. Ben, Amity'den Lacey Gardner. Sanırım kocamı tanıyorsunuz?"

"Bayan. Gardner, merhaba. Kenneth nasıl? Sağlığı yerinde mi?"

Belki bir gece Blake'in aradığını duyacaktım. "Beni tanımıyorsunuz," derdi. "Ama bir sorunum var. Magda. O öldü. Asla kimse bilmeyecek..."

"Magda, ne tuhaf bir isim," derdi Vaiz Jimmy.

Benim adım da tuhaftı. Hayatım boyunca insanlar bana, "Vesta Gül nasıl bir isim?" diye sordular.

"Vesta eski bir aile adıdır. Annemin annesinin adı," derdim onlara. "İnsanlar bana bazen Vi der. Arkadaşlarım. Kocamın soyadı da Gül'dü. Türkçe. Ama o Alman'dı."

"Aksanız bu mu? Alman aksanı mı?" diye sordu Bethsmanedeki banka memuru. Walter'ın Alman aksanı vardı ama benim yoktu. Horseneck'te büyümüştüm. Ben normal bir insandım. Herkes gibiydim. Herhangi bir aksanım varsa da, aksansızlığın aksanıydı. Levant'taki çoğu insan kırsal bir ağızla konuşuyordu, bazen o kadar yoğundu ki arada sırada kasabada veya ayda bir benzin aldığım benzin istasyonunda kulak misafiri olduğum konuşmaları güçlükle anlayabiliyordum. Pazartesi sabahı kasabaya yaptığım geziler, birkaç tezgâhtarla, marketteki kasiyer kızlarla, fırındaki kibar yaşlı adamla bağ kurmamı sağladı. "Bugün sade mi, jöleli mi?" diye sorardı.

“Sade, lütfen,” ve “evet,” ve “teşekkür ederim,” söylemem gereken tek şeydi. Kütüphanede sessiz olmak kolaydı. Şuraya bir selam, oraya bir tebessüm. Bir tek Charlie ile konuşuyordum ve çoğu zaman birlikte sessizdik, sadece aramızdaki zihin alanını paylaşıyor, bir şeyleri aşağı yukarı hissediyorduk.

Adı Magda'ydı. Magda, *magma* ya da *manyak* gibi tuhaf, lastiğimsi bir tınısı vardı. Kalın, esnek ve asi. Ya da *magnum*, asla aklıma gelmeyecek şeyleri, dumanı tüten bir silahı ya da bir paket dondurmaya çağrıştıran bir kelime. *Adı Magda'ydı.* Magda sadece takma adıydı, diye tahmin ettim. Blake onu iyi tanıyor olmalıydı. Yoksa neden onun cesediyle ilgilenmek için harekete geçmişti ki? Onu sevmiş olmalıydı. Ama onu ölümü üzerine büyük bir olay çıkaracak kadar sevmemişti. Blake'in çıkardığı tek olay benim içindi...

Bahçıvan eldivenlerimi çıkardım ve unutmabeni çiçeğinin tohumlarının paketini yırttım. Şaşırtıcı derecede büyüktüler, küçük bir kene kadardılar, yağmur damlaları şeklinde ama dikenliyidiler. Birkaç tanesini parmaklarımın arasına aldım ve toprakta parmağımla açtığım bir deliğe bıraktım. Bu küçük şeylerin bir gün paketin üstündeki küçük mavi çiçeklere dönüşmesi inanılmaz görünüyordu. Etiketle, basitçe, sıradan toprakta büyüdüklerini, çok az ilgiye ihtiyaç duyduklarını ve filizlenmelerinin bir veya iki hafta sürdüğü yazıyordu. Çiçeklerin açması ne kadar sürecekti? Merak ettim. O kadar bekleyebilir miydim? Küçük yeşil sapların yerden filizlenmesini endişeyle beklediğim iki haftayı hayal ettim. Orada oturup bakmak beni deli edebilirdi. Bir şekilde idare edecektim. Beni meşgul edecek bir şeyler düşünecektim. Üzerime bir sabırsızlık dalgası geldi. Bu duygu yeniydi. Her nasılsa bütün kış benden kaçmıştı. Dünya donup incelirken, kısa günler kahve yapılır yapılmaz yok olurken ben bir tür rüyalar diyarına düşmüştüm. Zihnim ürkütücü bir şekilde grileşmiş ve huzurluydu, sanki kasımdan nisana kadar kış uykusundaymışım gibiydi. Ama artık günler uzuyordu. Şafak daha erken, alacakaranlık daha geçti. Ayakta ve hayatta olmak için daha çok zaman

vardı. Bir tutku dalgası yükseliyordu. Walter ölmeden önce sinirlerimi yatıştırmak için haplar almıştım. Ama o öldüğünde, kederimi uyuşturmaya çalışmanın saygısızlık olduğunu hissetmiş ve bu yüzden onları tuvalete atmıştım. Bahçede, bir an için bundan pişman oldum. Adı Lorazepam'dı. Şimdi isteseydim, gidip bir Bethsmane doktoruna yalvarmam gerekirdi. Bana nasıl bakacağını tahmin edebilirsiniz. Hayır, bu tür bir aşağılanmaya tahammül edemezdim. Sinirlerime kendi başıma göğüs gerecektim.

Tohumları ekmeyi bitirdim, tüm gömülü hazinelerimi ince bir toprak tabakasıyla kapladım ve küçük bahçenin üzerine ince bir sis püskürtmek için hortumu kullandım. Bu alanın çiçek yetiştirmek için en ideal bir yer olmadığını biliyordum. Çalışma odası pencerelerinin dışı ya da kuzeye bakan dar verandadan kulübeye doğru daha iyiydi. Önümüzdeki yaz bir strateji belirleyecektim. O zamana kadar daha akıllı olurum, diye düşündüm. Şimdilik, yapmaya karar verdiğim şeyi başardığım için mutluydum. Aletlerimi kırmızı plastik kovaya topladım ve topraktan çıkardığım bir kayayı takılıp düşmemek için çam ağaçlarına doğru attım. Bu hareketi uzaktan gören Charlie, oynamak isteyerek gölden dörtlüye yukarı çıktı.

Ona bir sopa fırlattım. Havada yükseldi ve çamların dibine kaydı. Charlie ustaca ama hatırı sayılır bir hızla peşinden gitti. Çıldırmayacak kadar sakin ve mutluydu. Ne de olsa bunun sadece bir sopa olduğunu ve bir orman tavuğuna, tavşana ya da sansarlara ateş eden bir av tüfeği olmadığını biliyordu. Çalılıkların altına düşmüş, yakalanıp getirilecek kanayan bir beden yoktu. Oyalandı. Orada yalnız kaldığım, Charlie'nin dişlerinin arasında sopayla sekerek geri gelmesini beklediğim anlarda, bir bulut güneşi örterken esen soğuk rüzgârla titredim ve biraz hüznlendim. Walter bir kez daha aklıma düştü. Basit bir düşünceydi: O gitmişti ve bir daha asla geri dönmeyecekti. Ölmüştü. Artık sadece kül olmuştu, yatağımın yanındaki komodinin üzerindeki bronz vazoda duruyordu. Yatak odam, mutfağın hemen üstündeki çatı katındaydı ve geceleri gölün üzerindeki yıldızlara

bakabilmem için yatak başlığımın yukarısında bir pencere vardı. Çatı katı, fazla ağırlık kaldırmaya uygun değildi, bu yüzden sadece yatağım ve komodinim vardı. Daha fazla eşya olursa, çökmesinden korkuyordum. Charlie geceleri sağa sola döndüğünde, kirişlerin gıcırdadığını duyabiliyordum. Gerçekten endişelendiğim söylenemezdi. Levant'ta çok iyi uyuyordum. Ölümcül bir sessizlik vardı, sadece birkaç dalgıç kuşu ötüyordu. Walter'ın küllerini düşündüğümünden daha uzun süre saklamıştım. Onları göle –benim gölüme– savurabileceğimi düşünerek yanımda Levant'a getirmiştım. Suyla karışacak, böylece her zaman orada olacaktı; ayaklarıma hafif hafif çarpacak, yüzerken beni saracak, ya da küçük adaya – benim adama gidip geldiğim tekne gezilerimde suyun yüzeyini sıyrırken parmaklarımı gıcıklayacaktı. Ama külleri henüz suya saçmamıştım. Yakında, yakında, dedim kendi kendime. Hava ısındığında.

Charlie'ye ılık çaldım. Etrafta dolandığını duyabiliyordum, muhtemelen kuru, kaygan çam iğneleriyle oynuyordu. Charlie, Walter ile hiç tanışmamıştı. Aslında Walter'ın öldüğü gün doğmuş olabilirdi. Daha önce hiç hesabını yapmamıştım ama şimdi mantıklı görünüyordu – bir hayat yok oluyor, diğeri geliyor. *Onu kimin öldürdüğünü asla kimse bilmeyecek.* Walter'ı neyin öldürdüğünü biliyordum. Hatırlamak istediğim bir şey değildi. Monlith'teki hastane koğuşunda geçen o son geceleri, hemşirelerin bana nasıl acıyarak baktıklarını, doktorların kapının önünde boş boş dolaşmalarını. Sanki Walter'ın ölümü çok uzun sürmüş ve ben bunun için sabırsızlanıyormuşum gibi, “eli kulağında,” deyip duruyorlardı. Sanki ölüm beklenecek bir şeymiş gibi. Hayır, ben öyle bir kadın değildim. Ölümü beklemezdim. Hayata sımsıkı sarılır, Walter'ın elini sever, başını okşar, içinde hayat olduğu sürece onu yanağından ve alnından öperdim. Konuştuğumda beni duyup duymayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O ölürken çok konuştum. Yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm. Monlith'te neredeyse kırk yılı birlikte geçirmiştik, bazı günler neredeyse hiç konuşmamıştık, inattan değil ama sadece

konusmaya gerek yokmuş gibi geldiğinden. Aynı fikirdeydik. Birbirimizi tanıyorduk. Ama sonra, Walter ölürken birdenbire söyleyecek çok şeyim oldu. Daha önce hiç dua eden bir kadın olmamama rağmen ağladım, yalvardım ve dua ettim. “Ah, lütfen, Tanrım, ona bir gün daha ver,” dedim, kolalı, beyaz yastığına başımı koyarken. Solgun vücudundan ekşi bir kimyasal koku yayılıyordu. Ve her gün dualarım cevaplandı. Ta ki cevaplanmadıkları güne kadar. Ve sonra dedikleri gibi, daha iyi bir yerdeydi. Ama tam olarak gitmedi. Bedeni oradaydı, sanki işte zor bir gün geçirmiş ve bazen alıştığı gibi bir uyku hapi ya da lorazepamlarından birini almış gibi, oldukça sakin bir şekilde yatıyordu. “Sadece uyuyor mu?” diye sordum hemşireye. Ne kadar aptalca. “Her zaman yaptığım gibi onunla konuşuyordum ve sonra o makine başladı...” Elimden geleni yapmıştım. Olabildiğimce ilginç olmuştum. Walter’ı odada yanımda tutmak için çok uğraşmıştım. Hastalığından yıllar önce, “Benden önce ölürsen, lütfen bana bir işaret gönder. Ne şekilde olursa olsun. Etrafta olduğunu ve öldüğümüzde nereye gidersek gidelim her şeyin yolunda olduğunu bilmeme izin ver yeter.” Şaka yaptığımı düşünmüş olmalıydı. “Evet, evet, Vesta. Yapacağım. Merak etme.” Hastane odasında ona hatırlatmaya çalıştım. Hatta sanki Walter vücudunu terk etmiş ve yatağının üzerindeki boşlukta hastanenin soğuk, steril havasında süzülüyormuş gibi odadaki havaya karşı konuştum. Sonraki birkaç dakika içinde vücudu hiç görmediğim bir şekilde gevşedi. Elleri soğudu. Bir bulanıklık.

Charlie, attığım sopayla değil de çürümüş, tüy gibi hafif bir kızılçam dalı ile geldi. “Aferin oğluma,” diye seslendim ve ödül maması için cebimi yokladım. Ancak, sabah yürüyüşünden sonra içeri astığım paltomun içindeydi ve şimdi büyük ihtimalle notu yerde tutan siyah kayaların arasında ufalanmıştı. *Adı Magda’ydı.* Düşünceyi kafamdan attım. Şimdi tek yapmam gereken içeri geri dönmek, bir süre dinlenmek ve sonraki güne, yani haftalık alışverişim için kasabaya gittiğim pazartesi gününe kadar idare etmem gereken son yiyeceklerden kendime öğle yeme-

gi hazırlamaya başlamaktı. Radyoyu camdan aldım ve kapattım. Charlie, çürük büyük ağaç dalı ile açık kapı girişinde duruyordu, dalı bırakıp içeri girmek istemiyordu.

“Adım Magda’ydı.” Hristiyan programında bir ses hayal ettim. “Beni kimin öldürdüğünü kimse bilmiyor. Blake öldürmedi.”

“Günaydın Magda,” diyebilirdi Vaiz Jimmy. “Sorununu duyduğuma üzıldüm. Bugün sesinde derin bir hüznü duyuyorum. Bir teselli olacaksa, yalnız değilsin. Tanrı’nın yarattığı her şey ölür. Ölüm, yaşam döngüsünün doğal bir parçasıdır ve bir son değildir. Bir an için bile bunu kötü hissedilecek bir şey olarak görme. Nereden aradığını sorabilir miyim? Ve sana nasıl yardımcı olabilirim? Sormak istediğin bir soru var mı?”

“Cesedim işte orada, huş ormanında, şimdi Vesta Gül’e ait olan eski İzci Kızlar kampının karşısında. Benim için yapabileceğin bir şey var mı bilmiyorum, Vaiz. Sadece aramak istedim.”

“Vesta Gül dedin, öyle mi? Bu nasıl bir isim?”

Cevap yok.

“Gül Hanım dinliyordur belki, ona bir mesajınız var mı?”

“Lütfen gel ve beni bul. Ben buradayım, sana yakın bir yerde. Bilen tek kişi sensin.”

Ne saçmalık.

Hayal ettiğim ses, daha çok kendi sesime benziyordu – kibar, ölümün ağırlığı altında tekdüze bir hafiflik. Magda’nın sesi daha gergin olurdu. Ölü bir kızın sesi histerik çıkmalı. Sesimin böyle çıkmasına asla izin vermemiştim. Walter, yüzümde istenmeyen bir şey belirlediği anda ruh hâlime sekte vururdu.

Başımı iki yana salladım ve buzdolabını açtım.

“Charlie,” dedim, “hadi kasabaya gidelim. Bütün bu yiyecekler bayat ve berbat. Ve iyi bir fincan kahve istiyorum. Başım dönüyor.”

Charlie’nin patilerini sildim ve kabanımı, cüzdanım ile duvardaki kancadan Charlie’nin tasmağını aldım ve arabaya yerleştik. Kulübenin kapısını kilitlemedim. Hayır, kilitlemeyecektim. Ormanda gizlenen kimse yok, dedim kendi kendime. Şüpheli teh-

likeyi davet eder, değil mi? Hayal gücünü mutlu ve rahat bırak ve sadece iyi şeyler olsun. Ormanda gizlenen biri varsa, o yalnızca Magda'ydı. Ve o öldü. *İşte onun cesedi.* Bu çok mu korkunçtu? Her yerde ölü şeyler vardı –yapraklar, çimenler, böcekler, Tanrı'nın yarattığı her şey ölüyordu ve ormandakiler; sincaplar, fareler, hatta geyikler ve tavşanlar– *hiçbiri* bulunamadı. *Hiçbiri* gömülmedi. Bunun neresi yanlış? Hiçbir yanı. Hayat işte, dedim kendi kendime.

Çakıllı patikadan aşağı toprak yola, oradan da 17 numaralı otoyola girdik. Yanlarından geçerken huş ağaçlarına bakmadım bile. İstemedim. Gerek duymadım. Ve yapmak isteyip de yapmam gereken hiçbir şey yoktu. Bu yüzden buraya, Levant'a geldim – sadece istediklerimi yapmak için.

İki

Bethsmane kasabası kulübemden on altı kilometre uzaktaydı. Önce kendi penceremi, sonra Charlie'ninkini indirdim ve dirseğimi dışarı çıkardım. Charlie de burnunu çıkardı, esen rüzgârın heyecanıyla kendinden geçmiş gibi görünen gözleri kapalıydı. Yolun keskin bir virajında, bir komşumun paslı bir posta kutusuyla işaretlenmiş, otları ormana dönmüş garaj yolunu geçerek gölün çevresini dolaştım. Koyu renkli çam ormanları, 17 numaralı otoyola kadar yayılıyordu. Oradan doğuya doğru ilerlerken, tek bir gaz pompası ve sıcak kahve, süt, yumurta, canlı yem ve buz tabelalarının bulunduğu küçük dükkânın yanından geçtim. Kışın çok uykulu olduğum zamanlarda ve buzlu yollar da Bethsmanee kadar araba kullanmaktan çekindiğimde kibrit ve temel erzak satın almak için yalnızca birkaç kez gitmiştim. Dükkânda çalışan adam, orta yaşlı ve sessizdi, çok da kötü bir yara izi vardı. Yüzünün sol tarafı derin çukurlarla kaplıydı. Aşağı bakan iki delikle küçük bir yükseltiden ibaret olan burnunun üzerinde, yüzüne bir halı gibi serilmiş dikdörtgen bir deri vardı. Nereden geldiğini tahmin etmemi isteseydiniz, kolunun ön kısmından geldiğini söylerdim çünkü tıraşlanmış, güneşte yanmış ve erkeklerin kollarının kırıacağı şekilde kırışmış gibi görünüyordu. O tuhaf deri parçası, bir vantriloğun oyuncak bebeği gibi alnına ve iki yanağına dikilmiş ve normal ama belki çoğundan biraz daha kahverengi olan ağzında sona ermişti. Çenesi sağlam, sıradandı. Sola döndüğünde ve sadece sağ tarafı görülebildiğinde, profilden bir kedininki gibi görünen burun yumrusuna rağmen

men neredeyse yakışıklı görünüyordu. Sağdan bakıldığında gür saçları vardı, alnı ve göz çukuru ile elmacık kemikleri ince hatlı, erkeksi, tek gözü güzel, düşünceli ve zekiydi. Saçlarının dikkatlice tarandığını fark ettim, belki de soldaki saç çizgisi yeniden yapılmış gibi görüldüğü için öyleydi. Tellerinin hepsi doğru yönde akmayan tuhaf bir geometrisi vardı. Dibe doğru eriyen bir muma benzeyen sol kulağına bakamıyordum. Ve burun. Gerçekten korkunçtu. Parayı öderken gözlerinin içine bakmak zordu. “Av kazası,” demişti. O zamandan beri bir insan nasıl kazayla böyle kafasından vurulur, diye merak ediyordum. Silahlar ve avcılık hakkında pek bir şey bilmiyordum, gerçekten hiçbir şey. Tüfekler. Saçma. Bunları duymuştum. Çevrede insanların geyik avladığını biliyordum ama Levant’ta yasaktı. Huş ormanında veya benim çam ormanında kimse geyik veya başka bir şey avlamıyordu. Tabelalar asılıydı. Arabayı sürerken, Magda’nın kazara ölmesinin mümkün olup olmadığını merak ettim. Ne de olsa her ölüm bir cinayet değildi. Ama gerçekten kazara mı olmuştu? Vaiz Jimmy, bir arayanın kaygısını yatıştırmaya çalışırken, çoğu kez tam bir itimatla, “Tanrı’nın evreninde hiçbir şey tesadüfen olmaz. Her şeyin bir nedeni var,” derdi. O bilindik cümle.

Bethsmane çirkin bir yerdi. Bütün kamyonlarda ve mobil evlerde “Satılık” tabelası vardı. Birinin böyle bir yerde yaşamayı, alüminyum cepheli ucuz prefabrik evlerden birinde oturmayı, çocuklarını sabahları okula gönderip işe arabayla gitmeyi –Nereye? Ne yapmak için?– sonra kanepeye oturup televizyon seyretmek için eve gelmeyi seçmesi akıl almaz görünüyordu. Üzücü bir düşünceydi. Aile yemeklerini hayal ettim: yeşil fasulye güveci, makarna ve peynir, portakallı gazoz ve ucuz bira bardakları, çikolatalı dondurma. Yaşamak istediğim hayat bu değildi.

Save-Rite’in önündeki park yerine park ettim ve Charlie için arabanın penceresini aralık bıraktım. “Hemen döneceğim. Havlamaya başlama.” İçeriye girip hızla ürün reyonuna gittim. Çok fazla çeşit yoktu ve her zaman aynı şeyleri alırdım: bir soğan, iki soğuk ve alacalı domates, bir yağlı salatalık, bir lahana, bir

baş göbek marul, iki havuç, iki limon, bir elma, bir portakal, bir poşet kırmızı üzüm. Et reyonunun soğuk arka ucundan bir bütün tavuk ve Charlie için bir paket dana kemiği seçtim. Sonra bir karton süt ve küçük bir kap süzme peynir. Kahve ve fırının yanındaki raftan yarım düzine simit. Parlak bir biçimde süslenmiş doğum günü pastalarının yanında camı buğulanmış simit kutusu duruyordu. Şişman bir kadının, çekmecedan küçük kare bir kâğıt çekmesini, cam kutunun kapağını açmasını ve muhtemelen bir düzine çikolata kaplı donut seçmesini, her birini kese kâğıdına atmasını izledim. Yaladığı parmaklarını, şiş göbeğinin etrafı sıkıca iliklenmiş sırtındaki dikişi ikiye ayrılmış siyah yün paltosuna sildi. Bu, Bethsmanée yaptığım gezilerde tanımaya başladığım bir insan tipiydi: Abur cuburla dolu devasa alışveriş arabalarıyla koridorlarda bir aşağı bir yukarı sendelerken kalın ayak bilekleri kırılacakmış gibi görünen, inek kadar iri, kilolu kadınlar. Pazar öğleden sonraydı. Acaba o kadın, televizyonunun karşısına oturup pembe dizilerinin dramında kendisini bularak ya da The Price is Right'ta yeni bir yemek takımı veya Boca'ya bir seyahat kazanmayı tembelce dileyerek o donutları tek başına mı yiyecekti, merak ettim. O programı bir keresinde Monlith'teki dişçimin ofisinde izlemiştim.

Magda o şişman kadınlardan biri miydi? Bende öyle bir izlenim bırakmamıştı. *İşte onun cesedi*. Onu genç, kıvrak ve gevşek, uzun siyah saçlı, sırtında yerel bir spor takımına bağlılığını ironik bir şekilde ispatlayan yaması olan beyaz deri kollu büyük boy bir letterman ceketini hayal ettim. Bacakları uzun olurdu, kot pantolonuna göre fazla uzun. Kotunun paçasından beyaz çoraplarına kadar olan boşluktan teni biraz görünürdü. Spor ayakkabıları siyah ya da mavi ve sıradandı. Cezbedici bir şekilde kirli ve yıpranmış olurlardı, diye düşündüm. Yüksek topuklu ayakkabılarla dolaşacak, kazanılacak bir ödölmüş gibi davranacak türden bir kız değildi. Ve yine de o özel olmalıydı. Belki biraz soğuk ve kaba, doğuştan gelen bir çekicilik. Magda gibi bir isimle, onda egzotik bir şeyler olmalıydı. Annem ve babam buraya yanlarında

paranoyaları ve garip itikatları ile savaş sırasında geldikleri için onunla bu şekilde ilişki kurabilirdim. Magda'nın ebeveynlerinin de göçmen olduklarını ya da belki de buradaki çoğu insanın olmadığı bir şekilde miraslarına sadık olduklarını hayal edebiliyordum. "Adı Magda olacak." Gerçekten Amerikalı ebeveynler kızlarına bu ismi vermezdi. Ebeveynlerim gibi onların da Doğu Avrupalı olduklarını ve sert kışların ve kürk şapkalı ve şallı yaşlı hanımların, katedrallerin, sulu çorbaların, ev yapımı sert likörlerin, gri bir şehir yaşamının veya yaşam koşullarının zor olduğu çiftliklerin ve sarp tepelerin, kasabayı dehşete düşüren başıboş bir kurdun vs. olduğu soğuk bir yerden geldiklerini hayal ettim. Belki Levant, Magda'ya memleketini hatırlatmıştı. Süpermarketteki şişman kadınlara, ucuz alüminyum evlere aldırılmıyordu. Burayı güzel buldu, evet ama geçmişinin, anavatanının hüznü hatırasıyla gölgelendi. Levant bir sığınak, bir dinlenme yeri gibiydi. Bir dünyadan koparılıp başka bir dünyaya atılmak çok streslidir. Geleneklere ne kadar sıkı sıkıya bağlı kalınsa da insan köklerini kaybeder. Bunu ailemde görmüştüm – gelenekler değişir. Yemek, tatiller, giyim tarzları. İnsan asimile olur ya da sonsuza kadar sürgündeymiş gibi yaşar. Zavallı Magda, uyum sağlamak zor olmuş olmalı. Ve böylece onu tanıdığımı hissettim. Ben de Levant'ta bir yabancıydım.

Walter, Bremen'liydi. Yorgun ya da hasta olduğunda aksanı belirginleşiyor, sarhoş olduğunda tavrı ve fevri oluyordu, "Lütfen, Vesta, 'yattağın' git." Belki de Magda'nın anadili, huş ormanında yaşamı için merhamet dilerken tekrar ortaya çıktı. "Vie, vie?" Nereden gelmişti? Budapeşte, Bükreş, Beyaz Rusya? İstanbul çok doğudaydı. Varşova veya Prag. Belgrad?

Anne babam, Adriyatik'te küçük bir kasaba olan Valtura'dan gelmişti. Savaş başlamadan önce topraklarını varını yoğunu ortaya koyarak satan çiftçiler, hiçbir planları olmadan tekneye geldiler. Geç yaşta çocuk sahibi oldular, beni Çin'den gelen bir ailenin dışında başka göçmenin yaşamadığı Horseneck'in düzlüklerinde büyüttüler. Bu pek de umurumda değildi. Okula iyi uyum sağla-

miştım. Herkes fakir olduğunda, küçük farklılıklar o kadar önemli değildir. Horseneck'te ve ben lisedeyken taşındığımız Shinscreek'te insanlar cana yakındı. Mutlu bir çocukluk geçirdim. Ailem ne kadar şanslı olduğumu unutmama asla izin vermedi. Benden önce bir oğulları Valtura'da boğulmuştu. Walter, annem ve babamla ilk tanıştığında bunu bana, "Köylü hayatından kurtulmuşsun," diye açıklamıştı. Nişanlandığımızda onları Shinscreek'teki küçük dairelerinde ziyarete gittik. Çok harika bir hatıra değil. Walter'la daha rahat bir hayat yaşamak için köklerimden nasıl vazgeçmem gerektiğini açıkça gördüm. Kolay bir seçimdi ama aynı zamanda üzücüydü. İkimiz de çocuk yaparak işleri karmaşıktırmamamız gerektiğine karar verdik. İkimiz de çocuk istemiorduk.

Magda benim kızım olabilirdi, diye düşündüm kısa bir anlığına. Onu çok geç, aşırı geç, bir tesadüf, bir kaza, bir mucize bebek olarak doğurmuş olsaydım, yaşı bir anlam ifade ederdi. Ve bu sahip olabileceğim tek bebek olurdu. Walter doğum kontrol hapı kullanmamı yasaklamıştı. Bir kadının bütünlüğünü bozduğunu söylerdi. Yöntemlerimiz vardı. Walter'a bıraktım. Zordu ama düşünebildiğim tüm alternatiflerden daha iyiydi.

Ergen kızımın, bana meydan okurcasına sırtını döndüğünü, Monolith'teki eski evin merdivenlerini koşarak çıktığını hayal edebiliyordum. Odasını hayal edebiliyordum, bir tarafı yırtılmış güzel bir duvar kâğıdı; sayfa uçları kıvrılmış vampir ve dedektif romanları, paslı bir İsviçre çakısı, büyük tozlu bir çam kozalağı, ucuz bir turuncu ruj, sakız kâğıtları ve eski kasetlerle dolu bir çalışma masasının üzerindeki aynasının çerçevesine sıkıştırılmış, duvara yapıştırılmış notlar, fotoğraf kabini şeritleri ve kartpostallar.

Kitap okurken kapısını çaldığımda, "Beni rahat bırak," diye mırıldandığını, uzun ve sinirli bir *eeh* sesiyle bana Anne dediğini hayal edebiliyordum. Keşke Charlie konuşmayı öğrenebilseydi. Her zaman adımdan başka bir şeyle seslenilmesini istemiştım. Vesta, Bayan Lesh, Bayan Gül.

Magda'nın yüzünü düşündüğümde, ipeksi siyah saçlarından

oluşan bir perdenin arkasına gizlenmiş ve sessiz huş ağaçlarının yumuşak zeminine gömülmüş gibi geliyordu hâlâ. Muhtemelen solucanlar ve kurtçuklar dudaklarından sürünerek ağzına girmişti. Ağzı böyle şeylerle doluyken nasıl konuşabilirdi? Bana ne söylemek isteyebilirdi? Bedeni kendisi adına konuşacaktır, diye tahmin ediyordum. Tırnaklarında koyu kırmızı oje olabilir. Doğum gününde hediye edilen sahte elmas küpeler takıyor olabilir. Büyük ihtimalle bir hayranından. Kendisinden büyük bir adamdan. Sadece genç bir oğlan olan Blake ona elmas küpeler alacak değil ya. Ormanın zeminine yayılmış saçları şimdiye kadar nemlenmiştir, ölü yapraklar ve döküntülerle dolmuştur ama yine de parlak ve canlı görüneceğini hayal ettim. Böyle genç bir kız, belki on dokuz yaşında? En fazla on dokuz buçuk. “Magda.” Kendi kendime cık cıkıldım. Yazık ki ölmek zorunda kaldın. Ne kadar aptal, ne zalim bir dünya. Ve yine de gerçek bir dünya gibi görünmüyordu. Benim dünyam değil. Magda’nın dünyası aptal ve zalimdi. Benimkinin içinde gizemli bir not vardı ama bunun dışında durgun ve keyifliydi. Walter bana savaşa ilgili hikâyeler anlatmıştı ve vampir kitaplarından daha kötülerdi. Onlar da hiç gerçek görünmüyordu. Hâlâ yaşanacak bir hayat olduğunu düşünen birinin, hazır olmadığı bir anda ölmek zorunda kalması aptalca ve zalimceydi. Walter ölmeye hazırdı, diye düşündüm. Neredeyse mahsus ölmüştü. “Artık sıkıldım, hadi halledelim şu işi.” Tavrı buydu.

Save-Rite’da dolaşan bu sıkıcı şişko kadınların, yemek yemekten ve küçük, küt parmaklarıyla kocaman şişmiş ellerinden fırlayan çamaşırları katlamaktan başka yapacak bir şeyi olmayan bu üzgün annelerin ölümlerini hayal edebiliyordunuz. Hayatları böyle etkisiz saçma sapan bir zırvalık gibi hissettiriyor olmalıydı. Bir durup düşünmüşler miydi? Neden kesilme sırası gelene kadar geviş getiren yarı uykulu bir hayvan gibi budala görünüyordlardı? O kadınlar için üzölmek zorundaydım, her birinin boğulduklarını ve huş ormanımın derinliklerine süröklendiklerini, çürümeye ya da kurtlar tarafından yenmeye bırakıldıklarını ha-

yal ettim. Bir kadın elbette onurlu bir şekilde defnedilmelidir. Nerede yaşarsa yaşasın, hayatıyla ne yaparsa yapsın. Öldüğümde, beni bir elma ağacının altına gömsünler, diye düşündüm birdenbire, özlemle. Ve sonra hiç kimse dinlemediği için gülünç göründü. Kendi kendime güldüm, parmaklarımı beyaz saçlarımın arasından geçirdim.

Magda çok güzel olamazdı, diye düşündüm. Çok güzel birini arayan insanlar olurdu. Hayranları olurdu, şüphesiz. Her genç kızın hayranı vardır. Onun geceleri dışarı çıkmasından, ağaç evinde sigara içmesinden ya da boya çekmesinden endişe ederdim – önceki hafta markette sırada beklerken dergide bununla ilgili bir şey okumuştum. Ama çok popüler ya da çok sevilen bir kız olamazdı. Hiç özlenmemiş bile olabilir. Belki Levant halkı onun yokluğunu görmezden gelmekten mutluydu bile. Magda hakkında o insanların görmek istemedikleri bir şey olabilir. Bir baş belası, insana rahatsızlık veren ama tam olarak nedeninin açıklanması güç olan külfetli bir kişilik olabilir. Sanki adını söylemek onu geri çağırabilirmiş gibi kimse yokluğunu sorgulamazdı ve herkes onun gittiğine sevinirdi. Mutsuzluğundan ve şikâyetlerinden bıkan Belarus'taki ebeveynleri, daha en başta gitmesine sevinmişti. Onu evden kovmuşlar, diye düşündüm. Annesi bir tencere çorbayı karıştırırken, “Tek yaptığın saçını taramak ve pencereden sigara tüttürmek,” demiş olabilir. “Git bir iş bul. Okuldan bu kadar nefret ediyorsan dışarı çık ve bir şeyler yap.” “Nankörsün. Televizyondaki bir fahişe olmadığın için hayatının bu kadar zor olduğunu mu düşünüyorsun? Çirkin kızlar dürüst kocalar bulur. Tanrıya şükür ki güzel değilsin.” Ya da erik konyağı veya başka bir şeyle sarhoş olan babası, kumlu televizyon ekranının önündeki goblen kanepede otururken, “Defol evimden Magda. Seni görmeye katlanamıyorum. Beni deli ediyorsun. Burada bizimle bu kadar mutsuzsan Amerika'ya git. Git McDonald's'ta çalış.” Belki de Magda'nın ölmüş olmasını umursayan tek kişi bendim. Blake bir not bırakacak kadar umursamıştı ama bu gerçekten umursamak mıydı? Arkadaşım huş ormanında ölmüş olsaydı,

kesinlikle bir not bırakmaktan fazlasını yapardım. Ve öyle de yapacaktım. O an orada karar verdim: Daha fazlasını yapacaktım. Senin için geliyorum Magda, dedim içimden. Konserve çorba ve mısır gevreği reyonlarında volta atarken kimse zihnimin bu kadar yoğun olduğunu fark etmemişti. Marketteki hiç kimse beni fark etmemiş gibiydi.

Kasada sıraya girdim ve kasaba halkına baktım. İçlerinden biri Magda'yı tanıyorsa, onu önemsiyorsa, onun gittiğini fark etmemişti. İşe gelmemişti. Belki Blake ile dışarı çıkmıştı ve başları biraz belaya girmişti. Yine Blake. Magda'nın cesedini yapayalnız bırakması ne küstahlıktı. Bir şekilde dahil olmuş olmalıydı. Suç konusunda uzman değildim ama şu kadarını biliyordum: Blake bir şüpheliydi. Magda'nın cesediyle teması vardı. Bir şey biliyordu. *Ben öldürmedim.* İnkâr etmesi onu sadece korkak ve paranoyak gibi gösteriyordu. Ve eğer paranoya hakkında bir şey biliyorsam, o da suçluluk ve pişmanlıktan kaynaklandığıdır. Her zaman. Sorun yaşadığımız zamanlarda Walter'da gün gibi açık görmüştüm. "Sen delisin," der suçlu insanlar. Sorularınızı reddetmeye çalışırlar. "Paranoyaksın," diye ısrar etti Walter. Suçlu insanlar dikkatini başka yöne çekmeye çalışacaktır. "Vee, sadece konuşuyorduk! Ben sadece ona yardım ediyordum!" dedi. *Onu asla kimse bulamayacak.* Blake bir şeyden suçluydu, cinayetten mi, ihmalden mi, yoksa aptallıktan mı, henüz bilmiyordum. Yapılması gereken herhangi bir şey varsa, ilki o çocuğu bulmak olacaktı. Elimde çok az şey vardı. Ama yine de, kasaba küçüktü. Okuryazardı, şu Blake. Bunu biliyordum en azından. Ve birinin yaşayıp yaşamadığını bilecek kadar sağduyuya sahipti. Magda'nın bileğine ya da boğazına dokunmuş olmalıydı. Kalbinin atmasını isteyip istemeyerek ne kadar beklediğini merak ettim. Nabız olmadan üç dakika ve öldün. Bunu biliyordum. Ama radyoda saatler, hatta günler sonra hayata dönen insanlarla ilgili hikâyeler anlatıldığını hatırladım. Vaiz Jimmy, "İsa öldü ve gömüldü ve üç gün sonra dirildi," dedi. Ve sonuçta ölmek gerçekten ne anlama geliyordu? Eğer kişi ilk birkaç dakika nabızı atmadan yaşıyorsa, o zaman kalp atışı mut-

laka hayatta olmanın yol göstericisi değildir. Kalp ölçü değildir. Kalp ölse bile diğer organlar yaşamaya devam eder. O zaman sağ ve ölü arasındaki çizgi nerede? Kalp pompalamayı bıraktığında ölen beyindir. Evet, bu doğrudur. Beynin, kalp ve akciğerlerin sağladığı oksijene ihtiyacı vardır. Ve beyin olmadan zihin olmaz, dedi doktorlar: Beyin öldüyse kişi ölmüştür. Zihnin işi biter. Ama ya doktorlar yanılıyorsa? Ya zihin alanı beyin tarafından yapılmış bir şey değilse veya ölümden sonra da devam ederse? Ah, kendimi her türlü teoriyi kafamda canlandırmaya kaptırabilirdim. Zaman zaman merak ediyordum, Walter, bütün bunları duyuyor musun? Hâlâ orada mıydı, zihin alanını benimle paylaşıyor muydu? Beni Levant'taki bu yeni hayatta, ormanda köpeğiyle yaşayan bekâr, yaşlı kadın olarak görse ne düşünürdü? Walter köpeklerden her zaman nefret etmişti. Köpeklerden nefret eden bir adamı nasıl sevdim? Hepimizin gariplikleri ve sorunları var, dedim kendi kendime.

Yani Magda'nın kalbi durmuş olsa da, derisi ve tırnakları, hatta dişleri hâlâ yaşıyor olabilirdi. Saati baktım. Neredeyse on bir olmuştu. Deri hücreleri ne kadar yaşar, on iki saat mi? Magda dün mü öldürüldü yoksa gece yarısından sonra mı? Yoksa günler önce mi? Sadece onun cesedi söyleyebilirdi. Ve vücudunun bir zamanlar olduğu yoldan nereye sürüklendiğini kim bilebilir? Belki bir hayvan almıştı. Bir ayı, bütün bir insanla birlikte, hiçbir kan izi, hiçbir şey bırakmadan kaçabilir miydi? Huş ormanına geri dönüp cesedin kanıtı için biraz daha etrafa bakabilirdim ama korkmuştum. Ölümü düşünmek güzeldi ama fazla yaklaşmanın bir şekilde bana bulaşacağını hissettim. Beni değiştirdi. Walter'ın cesedi yeterince kötüydü ve onu ölü olarak uzun süre görmemiştim bile. Bir an bedeni oradaydı, onun içinde yaşıyordu ve bir sonraki an gitmişti. Korkunçtu. Magda'yı parçalanmış ve kanlar içinde bulsaydım, sinir krizi geçirirdim. Aklımı kayırdırabilirdim, diye düşündüm. Çıldırabilirdim. Ve bunu yapmayı göze alamazdım. Charlie'ye bakmak zorundaydım. Bahçem büyümeye başlamıştı. Ve ben kimdim? Ben sadece bir insandım,

yetmiş iki yaşında bir kadındım. Olabilir miydi? Çok mu yaşlıydım? Benim kendi sorunlarım vardı. Kendi planlarım, izlemem gereken kendi yolum vardı. Adaya kürek çekmek zorundaydım. Akşam yemeği için bir şeyler ayarlamalıydim. Kitap okumak, süpürmek, Charlie'nin tüylerini taramak ve kene aramak zorundaydım. Magda ve Blake benim sorunum değildi.

Yine de not bendeydi. Asıl sorun nottu. Artık kanıttı ve bendeydi. Bir şey olursa, polis devreye girerse, öne çıkmam gerekecekti. İtiraf etmem gerekecekti, “Evet, en başından beri bendeydi.” Ve yalan söyledim, “Buranın altında, tüm bu kâğıtların altında. Ah, ben yaşlı bir kadını. Unutkanım. Hatta zar zor okudum, sadece bir çöp parçası olduğunu düşündüm.” Bana kim inanırdı? Beni hapse atarlardı. Bir suçun kanıtını saklamak başlı başına bir suçtu, değil mi? O not beni suç ortağı hatta şüpheli yapmıştı. “Garip bir kadın, şehir dışından, acayip bir ismi var.” “Sizi Levant’a getiren nedir?” Polis, kulübeye ilk taşındığımda bana bunu sormuştu. Yerliler arasında, en itici olduklarını kanıtladılar. Sanki onlar için bir tür tehditmişim gibi, elleri kalçalarında kapının eşiğinde dikiliyorlardı. Kulübeme beni korkutmak için ve böylece bana deyim yerindeyse Levant kültürünü aşmak için gelmişlerdi, diye düşündüm.

“Kışlar burada soğuk olur. Belediye yolları temizlemek için elinden geleni yapıyor ama sizin gibi bir kadının önlem alması gerekiyor. Bir şey olursa hemen bizi arayın, tamam mı?” Bana “Bayan Guul,” dediler.

“Gül,” dedim. “Okyanus kuşu gibi.” Sonra, sanki bunun onları yumuşatacağını düşünmüş gibi, “Ama lütfen bana Vesta deyin,” dedim.

“Sabit hattınız çalışıyor mu hanımefendi?”

En kısa zamanda bağlatabileceğimi söylemiştim, ancak bir yıl geçti hâlâ bağlatmadım. Telefona ihtiyacım yoktu. Arayacak kimsem yoktu ve kimse beni aramayacaktı. Ancak bu polisler ısrarcıydı. “Şimdi, garip tiplerle takılmıyorsunuz, değil mi, kiracınız da yok? Kiracılar için özel bir düzenleme var. Burayı

otel gibi kiralayamazsınız, biliyorsunuz değil mi? Eyaletin katı kuralları var.” Başımı iki yana salladım. Kulübeye gelen sadece tamircilerimdi. “Ve erkek arkadaşıklar falan?” Keşke yapmamış olsaydım desem de kıkırdadım. “Ve size yaklaşan birisi oldu mu? Şüpheli bir şey görürseniz, biri sizinle iletişim kurmaya çalışır- sa, bilin ki, buradaki insanlar, bazen hiçbir işe yaramazlar. So- runlar yaşıyoruz, gençler çoğunlukla sarhoş oluyorlar ve aptalca şeyler yapıyorlar. Ve sonra elbette ev yapımı uyuşturucular var. Endişelenmeniz gereken bir şey yok. Sadece haberiniz olsun. Bi- liyorsunuz burası çok güzel bir yer ama tam anlamıyla bir emekli topluluğu değil,” dediler.

Ne dediklerini biliyordum. “Zor zamanlar,” dedim ve başımı evet anlamında salladım. Charlie’yi tasmaından tuttum ve po- lislerin söylemesi gerekenleri söylemelerini dinledim.

“Garip bir şey görürseniz, biri sizden bir iyilik isterse...”

“Ne tür iyilikler? Komşuluk yapmama izin yok mu?”

“Endişelenecek bir şey yok,” dediler. “Sadece tavsiye. Bu ara- zinin bu kadar ucuza gitmesinin iyi bir nedeni var.”

“Teşekkür ederim,” dedim söyleyecekleri bittiğinde ve kapıyı üzerlerine kapadım.

Hiç suç faaliyeti duymadım. Bütün bir yıl Levant’taydım ve gördüğüm en kötü şey tek bir araba kazasıydı. 17 numaralı oto- yolda bir sürücü bir ağaca çarptı. Enkazı yukarı çeken çekicinin yanından geçmiştim. Ama hepsi bu kadardı. O polislerden, sar- kık, kuru yüzlerinden, evimi, özel alanımı süzen, kemerlerinde silahlarla, parıldayan rozetleriyle, buranın sahibiymiş gibi orta- lıkta dolaşan polislerden hoşlanmamıştım. Kampı satın alacak param olduğu için kıskandılar. Önemli bir araziydi ve kelepire almıştım. Levant ya da Bethsman’de burayı almaya kimsenin parası yetmiyorsa, onu harap olmaktan kurtardığım için mut- lu olmalıydılar. Her neyse, vergilerimi ödüyordum. Ne de olsa o polisler benim için çalışıyordu. Hayır, onlara nottan bahset- meyecektim. Magda’nın cesedi gölden çıkarılırsa, notu yakar ve külleri gömerdim. Yerel gazete benimle röportaj yapsa şoke olur

ve dehşete düşerdim. “İnanamıyorum,” derdim muhabire. “Böyle bir şeyin burada, benim gölümde olabileceğini düşünmek... Hayır, hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım. Yoksa hemen polise giderdim.”

Arabanın arka koltuğunda yiyeceklerimle, kütüphaneye gittim. Ağaçlarla ilgili kitabımı ve bana aşırı duygusal gelen öncü kadınlarla ilgili kalın bir romanı iade ettim. Okuma odasındaki halka açık bilgisayarlardan biri, bir çift tarafından işgal edilmişti. Yirmili yaşlarının başında olduklarını tahmin ediyordum, gerçi bölge halkı gerçek yaşlarından yaklaşık on yıl yaşlı gibi görünme eğilimindeydi. Çocukları bile erken yaşlanmış, çok yıpranmış ve şişmiş görünüyordu. Onları besleyen kadınları düşününce şaşmamalı, diye düşündüm. Çocuklar için açık hava etkinlikleri, okulda oyun alanı, tırmanma merdiveni yoktu. Monlith’te okulun yanında halka açık bir park vardı ve nereye giderseniz gidin çocukları meşgul edecek bir şeyler mevcuttu – restoranlarda boya kalemleri, bozuk parayla çalışan ıvır zıvırlar, hatta bir hayvanat bahçesi. Bir çocuğumuz olsaydı, Monlith’te iyi büyürdü. Ama bu hiçbir zaman mümkün olmamıştı. Bunu düşünmek bile anlamsızdı. Ayağa kalktım ve yanıp sönen bilgisayarın önünde birbirlerine sokulmuş iki genci izledim. Sonra yürüdüm, yarı aydınlık bir ekranın önüne boş bir sandalye çektim ve boğazımı temizledim. “Aç” düğmesini aradım ama bulamadım.

“Özür dilerim,” dedim. “Bunun nasıl açılacağını biliyor musunuz?”

Kız –telli dişler, derin kaz ayaklı gözler, hem dudaksız hem de her nasılsa etli bir ağız – kemikli kolunu kucağıma attı ve boz renkli fareyi kirli, jelatinli fare altlığına hafifçe vurdu. Bilgisayarımın ekranı, *National Geographic*’te okuduğum kuzey ışıkları gibi dönen astral desenler göstererek canlandı. Ekrandaki birkaç simge yanıp söndü.

“Teşekkür ederim canım,” dedim.

“Hı-hı,” diye yanıtladı.

İnternet uygulamasına bakındım ve tarayıcı penceresini aç-

mak için fareyi kullanmayı başardım. Walter'ın, hâlâ iyi fikirlerle sahip olacak kadar hayatta fakat hastayken, beni kaydolmaya teşvik ettiği bir bilgisayar kursunda öğrendiğim gibi www.askjeeves.com yazdım. "Geleceği kucaklamalısın," demişti. "Orada ne olduğunu öğren. Ben ölünce, bu eski şeylerle, şu anki hayat tarzımızla yaşamana gerek olmayacak. Hayatına devam edeceksin. Ama biraz çaba göstermelisin, Vesta. Tembel olamazsın." Teşhis kesinleştğinde ilgili bir insan olmuş, benim için endişelenmeye başlamıştı. Daha önce endişeliymiş gibi yapmış olabilirdi. Dikkatimi, evin dışında nasıl vakit geçirdiğine dair bildiğimi düşündüğü şeylerden başka yöne çekmeye çalışmış olabilirdi. Neredeyse hiç evde değildi. Bu nedenle hastalandığında hoşuma gitti. Yıllarca beni görmezden geldi. Sonra birden onun sarıldığı kişi oldum.

Bilgisayar dersini otuzlu yaşlarında bir adam öğretmişti. Gözümde daha çocuktuk. Parmağıyla parlayan ekranda bana nereye tıklayacağımı, nereye sürükleyeceğimi, nasıl silip, seçeceğimi, nasıl dolaşacağımı göstermek için rehberlik ederken benimle o kadar nazik, o kadar güven verici bir şekilde konuşmuştu ki. Ve böylece Levant kütüphanesinde internete girdim ve tüm sorularıma cevap almak için yola koyuldum.

Bilmek istediğim ilk şey, Magda'nın gerçek bir insan olup olmadığıydı. Tabii öyle biri varsa. Yerel gazetede onun hakkında yazılmış küçük bir ölüm ilanı bulmayı umuyordum. "Magda öldü mü?" diye sordum Jeeves'e. Bulduğum 626 bin web sayfasıydı. Sayfaların ilk düzinesi, genç erkeklerden oluşan oldukça başarılı bir müzik grubunun hayranı olan, hayatını grup hakkında "blog yazmaya" adanmış İngiliz bir genç kızın trajik hikâyesine ayrılmıştı. Bir sabah okul otobüsünü beklerken aniden ölmüştü. Henüz on altı yaşındaydı. "Magdalena Szablinska yere yığıldı ve ardından vefat etti." Bu bana yardımcı olmadı.

Gözüme üç "Magda" sayfası daha çarptı. İlki Magda Gabor'du. Zsa Zsa'nın kız kardeşiydi ve yirmi yıldan fazla bir süredir ölüydü. Felç geçirerek hayatının son otuz yılında aciz kalmıştı, zavallı

kadın. Altı koca. Macar, aktris ve sosyetik, bu ne demekse. Ve kız kardeşi. Elbette aradığım Magda bu değildi.

Bir sonraki Magda, kariyerinde oldukça başarılı gibi görünen bir İtalyan opera sanatçısıydı. Son performanslarında tek başına sahne almıştı. Bu da bana göre, bir kadının gücü, bir kadının sesini duyurma ihtiyacı ve bu gibi şeyler hakkında bir şeyler bilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ne kadar cesurdu. Gerçek bir öncüydü ve az önce iade ettiğim kasvetli romandaki gibi inek sağan önlüklü sıska bir kadın değildi. Bu şarkı söyleyen Magda 104 yaşına kadar yaşamış ve daha geçen Eylül ayında ölmüştü. Zavallı Magda Olivero. İsmi, diğerlerinden çok daha fazla anılmaya layık görünüyordu.

Bulduğum son ölü Magda, Magda Goebbels'ti. Onunla ilgili bir şey okumama gerek yoktu. Bana kâbuslar gördürecek bir şey varsa, işte bu Magda'nın hikâyesiydi. Sayfayı kapattım.

Levant telefon rehberine başvurmanın hiçbir faydası yoktu. Magda'nın soyadını bilmiyordum. Bu yüzden Jeeves'e "Magda adında biri Levant'ta yaşıyor mu?" diye sordum ve Teksas, Lubbock'ta yaşayan Magda Levant adında Afro-Amerikalı bir kadın buldum. Sonra "Levant'ta Magdalena" diye aratmayı denedim ve Kaliforniya, Chula Vista'da satılık bir ev ilanına yönlendirildim. Bu doğru değildi. Yanımdaki bilgisayardaki çift, kalemlerini ve kâğıtlarını -aralarında spiral teli olmayan bir kompozisyon defteri- topladılar ve bilgisayar ekranlarını açık ve titrek bir şekilde bıraktılar. Ekranı baktığımda, yerel bir kürtaç kliniğinin web sayfasını gördüm. Magda Goebbels gerçekten, diye düşündüm. Kadın altı çocuğunu zehirlemişti. Ne için? Mahkemeye çıkarılmasını izlemenin acısını onlara yaşatmamak için mi? Nürnberg'i ve radyoda savaş, Hitler ve Nazilerle ilgili bir şey olduğunda Walter'ın boğazının nasıl balgamla dolduğunu düşündüm. Öksürür ve tıkanırdı. "Kapat şu lanet şeyi!"

Bir hüznün dalgası. Walter burada olsaydı, not hakkında ne yapacağını bilirdi. Hiç tereddüt etmeden, şüphesiz, paniksiz, sallantıda koşulları olmayan, kararlı ve sınırlı, bir teorisi olurdu. Walter'ın

bazı şeyler hakkında emin oluşunu seviyordum. Bunu özlüyordum. Her zaman aynı fikirde değildik, ancak güven ve inanç, yanlış bir yanıtı bile doğru bir yanıtla dönüştürebilirdi. “Mantığını kullan, Vesta,” derdi, süslü bir fikir ifade ettiğimde. “Ya bu, ya şu. Karar ver ve ilerle. Bir kum havuzunda oynar gibi, zihninin içinde oynarken çok zaman harcıyorsun. Her şey parmaklarının arasından kayıp gidiyor, tutunacak sağlam bir şey yok.”

İnternet pencereme tıklayıp kapattım. Kuzey ışıkları yine belirmişti. Her şey hayal ve önsezinden ibaret gibi görünüyordu. Okuma odası boştu ve büyük pencerelerin dışında bulutlar toplandığı için kararmaktaydı. Kendimi terk edilmiş ve yalnız hissettim. Anlık bir üzüntüydü, hepsi bu, ama sadece bir an için, Goebbels ve o kızın karnındaki küçücük embriyoyu düşününce korkudan yerimden kıpırdayamadım. Kendimi bu denli kötü hissettiğim nadirdi. Save-Rite'daki o badi badi yürüyen donut yiyici gibi birkaç yüz kilo olduğumu hissettim. Zar zor nefes alabiliyordum ama yüzümü bilgisayarıma çevirmek için arkamı döndüm. Mor yastıklı döner sandalye gıcırdadı ve inledi. Kütüphaneci, masasının arkasındaki odaya girmişti. Buna sevindim. Böyle bir durumda görülmek istemiyordum.

Ama sanırım dışarıdan tamamen normal görünüyordum. Yani, benim için normal. Levant için görüntüm hâlen egzotikti. Hepsi çok kırmızı ve solgundu, İrlandalı, diye tahmin ettim. Karşılaştırıldığında yaşlı bir çingeneye benziyordum. Kimsenin yüzü benimki gibi değildi. Bilgisayar ekranının siyah, yıldızlı gökyüzünde kendime baktım. Ben hâlâ kendimdim, tüm güzelliği ve komikliği ile hâlâ Vesta'ydım. Walter, yemekte karşılıklı oturduğumuzda bir oyun oynardı. Masanın üzerine koyduğu kitabı alır ve onu sadece burnumun ucunu örterek yüzümün alt yarısını gizlemek için kullanırdı. “Nefes kesici!” derdi. Ve haklıydı. Gözlerim, saçlarım –o zamanlar yumuşacık ve siyahtı– elmacıkkemiklerimin ve gözçukurlarımın konturları, çıkık burnum, şaşırtıcı mavi gözlerim, muhteşemdim. Ben gençken, şehirde, insanlar beni sokakta durdururdu. Eskiden öyle giyiniyordum

ki, insanlar fotoğrafımı çekmek istiyordu. Bugünlerde, süpermarket dergilerindeki reklamlara bakılırsa, birinin dikkatini çekmek için iki metre boyunda ve iki yaşında bir yüze sahip olmak gerekiyor. Ve zaman cildimi o kadar kırıştırdı ki, eskiden çok büyüleyici olan kafatasımın keskin kenarları, oymalı bir maun sandalyenin üzerine atılan bir battaniye gibi yumuşadı. Walter, gözlerime hayran kaldıktan sonra, kitabını kaldırarak yüzümün üst yarısını kapatacak ve sadece alt yarısı görünecek şekilde tutardı. O zaman tamamen farklı bir yüz olurdu: Sadece bir parça kıvrık olan burnumun ucu ve çatık çizgili yanaklarım –gençken bile oradaydılar– ve minik ağzım, “çok küçük, seni bir serçe gibi beslemeliyim,” derdi Walter tabağından küçük bir bezelye alarak – çenem uzun ve abartılı, “hokey sopasının bıçağı,” gibi. Dişçi bana altçenemin üstçenemden hafif önde olduğunu söyledi. “Bu cadı kim ve karımı nereye gömdü?” derdi Walter nazıkçe boğazımı okşayarak. Ama yüzümün üst tarafı iyi, alt tarafı kötü değildi. Sadece çok yanlış hizalanmış görünüyorlardı. Mucize şuydu ki, Walter kitabı bıraktığında, yüzümün iki yarısı da birbirine çok iyi oturuyordu. “Mükemmellik.” Aynı oyunu oynayan çocuk kitapları vardı. Bu sakallı korsanın gövdesine, o prensesin omuzlarını ve aslanın başını eşleştirmeye çalışırken çok gülerdiniz. Kafamı bir adamın vücudunda hayal ettim, bacaklarım bir balığın kanatlı kuyruğu gibi. Bu kargaşayı hayal ederken, birdenbire çok huzursuz hissettim. Ekrandaki yüzüm bir an için sallandı ve ardından hareketli görüntü, kuzey ışıklarından etrafında dönen kıvrık beyaz bir sözcük çizgisiyle yanıp sönen parlak maviye dönuştü. Bunun adını biliyordum: “Ekran koruyucu.”

Gitmeliyim, diye düşündüm. Charlie arabada kıvrılmış beni bekliyordu, arka koltukta, nefesinin sıcaklığının camları buğulandırdığını hayal ettim. Tek yapmam gereken ayakta durmak, masanın bulunduğu kütüphanenin fuayesindeki halıyı geçmek ve eski kırmızı kapıdan çıkmak, park yerindeki arabaya giden engebeli tuğla yoldan inerken adımlarıma dikkat etmektir. Ama imkânsız geliyordu. Oturduğum yere yapışmışım gibi hissettim,

sanki kader beni o bilgisayarın önündeki koltuğa oturtmuştu. Gözlerimi dönen kelimelere dikmeye çalıştım. Parlak parıltıyı sadece bir saniye takip etmek başımın dönmesine neden oldu. Bir ısı dalgası, ardından göğsümde bir şey düşüyormuş gibi yavaş bir gümbürtü; bir şömine rafından halı kaplı zemine çarpan mermer bir şamdan gibi. Kalbim. “Bir şey mi unuttun?” Kelimeler ekranda dönüp duruyor, benimle alay ediyordu. Böyle bir şeyi kim yazmıştı? Yanımdaki bilgisayarın ekranı kararmış, ölmüştü. Tekrar kürtaj yapılan fetüsü düşündüm ve midem bulandı. Muhtemelen açtım, kan şekerim düşmüştü. Ama orada çok duygulandım. Kötü bir rüyada terk edilmişim gibi hissettim. Sözler yine havada uçtu. Ellerim titremeye başladı. Bu neydi? Neyi unutuyordum? Magda? Bu sen misin? Birinin ölümünü ellerinde tutmak ne garip bir sorumluluktuk. Ölüm, bin yıllık buruşuk kâğıt gibi kırılgan görünüyordu. Tek bir yanlış hareketle onu ezebilirdim. Ölüm eski, kırılgan danteller gibiydi, apliance ince ağ ipliklerinden ayrılmak üzereydi, neredeyse parçalanmıştı, orada asılıydı, güzel ve narindi ve parçalanmak üzereydi. Hayat böyle değildi. Hayat sağlamdı. İnatçıydı. Hayat mahvedecek kadar çok şey aldı. İnsanın onu vücudundan silkeleyip atması gerekiyordu. En ufak bir yaşam tohumu, dölllenmiş bir yumurta bile ödeme alıyordu; bir uzman, bir makine ve endüstriyel bir vakum – öyle duymuştum. Hayat ısrarcıydı. Her gün, oradaydı. Her sabah beni uyandırdı. Gürültülü ve küstahtı. Bir kabadayı. Gösterişli payet elbiseli bir salon şarkıcısı. Frenleri tutmayan bir kamyon. Bir kaya matkabı. Bir çalı yangını. Ağızda çıkan küçük bir yara. Ölüm farklıydı. Hassastı, bir gizemdi. Ama neydi ölüm? Neden birinin ölmesi gerekiyordu? Walter, Yahudiler, kaç masum çocuk... neden bahsediyordum ben, unuttum. İnsanlar sanki ölüm yokmuş gibi hayatlarına nasıl devam ediyorlardı? Teoriler vardı – cennet, cehennem, yeniden doğuş vb. ama gerçekten bilen var mıydı? Cevap var mıydı? Yaşayanları ölüme, o soğuk bilinmeye-ne göndermek ne kadar adaletsiz görünüyordu. Blake de bunun ne büyük bir trajedi olduğunu anlamış olmalı. Tam oradaydı,

onun kelimelerinde, *Onu kimin öldürdüğünü asla kimse bilmeyecek*. Neden, Tanrım? Blake'e çok sert davrandım, diye düşündüm. Blake, zavallı Magda'ma dinlenmesi için bir yer vermişti. Elindeki her şeyle elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı – bir kalem, bir spiral defter, hâlâ kabanımın cebinde olduklarını şimdi hatırladığım küçük siyah taşlar. Elimi cebime soktum ve onları hissettim; parmaklarımın arasında, keskin ve pütürlüydüler. Bir teselliydiler. Bana biraz güç verdiler. *Adı Magda'ydı*. Evet Blake, yaşamda ısrar etmeliyiz, onu kabul etmeliyiz, asla ölümlere yüz çevirmemeliyiz.

Tekrar bilgisayara baktım. Fırıl fırıl dönen, benimle alay eden kelimelere baktım. Bilgisayar ekranının alt kenarına kaplanmış ve bantlanmış küçük bir baskı vardı ve aynı şeyi söylüyordu: “Bir şey mi unuttun? Kaybolan veya çalınan nesnelerden sorumlu değiliz. Lütfen masanızı bulduğunuz gibi bırakın.” Bana acımasız bir mesaj gibi geldi: Evet, evet, yaşa, ortalığı dağıt ama öldüğünde iz bırakma. Varlığına dair tüm kanıtları süpür. Hatıralar sadece yaşamaya devam edenleri rahatsız eder. Sizininki temizlemek için kendi hayatlarını boşa harcamak zorunda kalacaklar. Sanki Magda'nın cesedi kaldırıma atılmış bir şekerleme ambalajı gibiydi.

Artık kendi düşüncelerimden yorulduğumu hissediyordum. Bütün bunları unutabilmeyi, huş ormanında yaptığım masum gezintiye geri dönebilmeyi, kendimle uğraşabilmeyi, adaya kayıkla gitmediğim için kendime kızabilmeyi diledim. “Tembel kadın,” derdim kendime. Ah, birazdan gideceğim. Giderim, giderim. Tembelliğimden ama aynı zamanda korktuğum için de bundan kaçınmışım. Suyun üzerinde olmanın yalnız ve kasvetli bir yanı vardı, ekran koruyucunun dönmesini izleyerek, bunu kabul etmeliydim. Yüzümdeki yaşları sildim ve bunu yaparken fareyi dirseğimle dürttüm. Kuzey ışıkları yeniden belirdi. Tarayıcıyı açtım ve Jeeves'e sordum, dualarımın –ölümün olmaması, Walter'ın burada benimle olması, Monlith'teki hayatıma, Charlie'den önceki hayatıma, tüm bu yaşananlardan öncesine

geri dönmem için ettiğim duaların- cevabını aramıyordum çünkü hiçbir bilgisayarın buna cevap veremeyeceğini biliyordum. Hayır, bunun yerine Jeeves'ten harekete geçmenin bir yolunu bulmamda, dünyayı, ölümü vs. daha iyi bir yer yapma çabamda yardımcı olmasını istedim. Walter çok gurur duyardı. "Bir gizem nasıl çözülür?" yazdım. Ve sonra, garantiye almak için, "gizem"den önce "cinayet" kelimesini ekledim çünkü asıl uğraştığım şey buydu.

Arama sonuçlarını aşağı kaydardım.

Bir web sitesi, *Şüphelilerin bir listesini yapın*, diye önerdi.

Bunu yapmak yeterince kolay görünüyordu. Magda'nın ölmesini istemek için nedeni olan bir grup insan varsa, gerekçesi en iyi olan kişinin katil olması mantıklı gelecek miydi? Nedenlerini nasıl ölçebilir ve karşılaştırabilirdim? Örneğin bir kız, "Magda saç fırçamı çaldı," diyebilirdi. Hırsızlık, kişisel bir hakaret gibi daha soyut bir şeyin karşısına nasıl konulabilirdi: "Magda hakkımda kötü konuştu." Veya "Magda erkek arkadaşımla yattı." Eh, oradaki gerçek dürtü buydu. Ama böyle bir neden, "Magda kocamla yattı" ile nasıl kıyaslanabilirdi? Daha mı kötüydü? Elbette her şey Magda'nın yattığı adam ve şüpheli arasındaki aşk ilişkisinin niteliğine bağlıydı. Ayrıca saç fırçasını çaldığı kişinin akıl sağlığı düzeyi, reddedilen kız arkadaşın ya da eşin kırılganlığı. Magda'nın birine hakaret edeceğini, biriyle yatacağını hayal bile edemezdim. Elbette biraz çekingen bir yanı vardı, biraz ketum, biraz karanlık -soyulmuş siyah oje, biraz ironi, biraz küçümseme ile giyilen kolej ceketi- ama o bir "fahişe" değildi. O bir "sürtük" değildi. Kız arkadaşın veya eşin ona böyle isimler taktığını hayal ettim. Magda, erkeklerle ilişki yaşamak, bu tür karışık işlere girmek için çok gençti. Ya da bana öyle gelmişti. Dikkate alınması gereken çok şey vardı. Gücenme, bir cinayete sevk etmek için yeterli bir kriter gibi durmuyordu pek. Bundan daha fazlası olmalıydı. Kişinin sorması gereken soru, "Magda'nın ölümü en çok kime yarar sağlar?" olmalıydı. Bunun cevabı belki doğrudan olmasa da sonunda gerçek katile götürebilirdi. Bu soruya ulaştığım için kendimi çok zeki hissettim.

Bunu düşünürken, bilgisayar ekranının sağ alt köşesinde küçük bir pencere belirdi. Animasyonlu bir dürbün reklamıydı. Dürbünün mercekleri, iki parlak boru gibi genişledi ve gerildi. Üzerine tıkladım –belki de aptalcaydı ama animasyon beni baştan çıkarmıştı– ve kullanıcıyı çeşitli arka planlara göre kamufle eden av malzemeleri satan bir sayfaya yönlendirildim: her türden askeri kıyafet, sonra kulakları, burnu, ağız ve gözleri örten maskeli, tepeden tırnağa simsiyah tulumlar. Bana pandomimcilerin kostümlerini hatırlattılar. Neredeyse kıkırdayacaktım, masama oturduğumda Charlie'nin genellikle oturduğu yere, sağıma baktım. Tabii orada değildi. Arabada mahsur kalmış beni beklediği için üzgündüm. Bunu bir şekilde telafi edecektim. Modellerin tümü, ne göğüsleri ne de çıkıntıları olmayan, düz gövdeleri ve sağlam ama biçimli bacakları olan strafor mankenlerdi. Elbiselerdeki desen seçimine tıkladım. Farklı orman manzaralarında kaybolmak için kostümler vardı: yaprak dökmeyen, yaprak döken, iğne yapraklı, Alplere özgü, orman, yaz yeşili ve yemyeşil, veya kışa özgü gümüş ve gri. Tarlalarda, çöllerde, hatta suda saklanmak için takımları vardı. Çamlara uygun görünen bir tanesine tıkladım: koyu, kırmızı lekeli, açık kabak rengi ayaklar. Çocuklar için fermuarlı pijamaya, “zıbın”a benziyorlardı. Kendime kıyafet almayalı uzun zaman olmuştu. Bütün kışı aynı kalın gri yün kazak, uzun iç çamaşırı ve kahverengi kadife pantolonla geçirmiştım. Artık bahar olduğu için ince polar, pamuklu triko ve kot pantolona geçiş yapmıştım. Kısıtlı bir bütçem vardı ama arada sırada savurganlığı göze alabilirdim. “Bugün donutu es geçeceğim,” diye düşündüm, sanki bu maliyeti dengeleyebilmiş gibi ve sundukları en ucuz kamuflej tulumunu sipariş etmeye karar verdim. Sadece düz siyahtı. Sadece yirmi dolar artı kargo. Geceleri suda, hatta balıklar orada olduğumu anlayabilecek mi, yoksa bana çarpacaklar mı göreyim diye suyun içinde giyebileceğimi düşündüm. Belki balık tutmaya başlayabilirdim. Bu çok verimli olabilirdi – beni doyuracak bir hobi. Yeni bahçemle birlikte neredeyse kendi kendime yetecek hâle gelirdim. Bu dü-

şünceler beni neşelendirdi. “Bak Walter, hem tutumlu hem de çalışkanım.” “Nasıl hayatta olunur,” derken bunu kastetmişti, değil mi? Hayatı dolu dolu yaşamayı? Planlar yap, doğal ol, kendini ortaya koy, ne pahasına olursa olsun? Çantamdan kredi kartımı çıkardım ve numaraları tuşladım. Nadir olarak posta alıyordum. Genelde elektrik faturasıydı ama bu bile gereksizdi: Aylık masraflar otomatik olarak banka hesabımdan çekiliyordu. Bu yüzden teslimat için bir şeyler sipariş etmek özellikle lüks hissettirdi. Hatta makbuzun çıktısını almak için on beş sent bile ödedim. Kütüphaneci kadın makbuzu uzattı. Ağzı sıkı, zavallı kadın, çok sıkılmış olmalıydı. Bütün bu heyecan içinde, tulum satan internet sitesinin altındaki pencereyi unutmuştum. Hâlâ yukarıdaydı. “Bir Cinayetin Gizemi Nasıl Çözülür?”

Biraz daha kaydırdım.

Suçluyu ortaya çıkarmanın bir yolu, her zanlıya doğrudan “[Kurbanı] neden öldürdün?” diye sormaktır. Eğer şüpheli masumsa, “Ben yapmadım,” diye cevap verebilir, gerçek katilin ise yakalanmamak için kurnazca davranması gerekecektir. Bunu aslında bir eleme süreci olarak kullanabilirsiniz.

Stratejinizi yalancıyı bulmak üzerine kurun. Daha fazla bilgi bulunabilir... ve bu gibi şeyler.

Bu bana çok ilginç geliyordu. Ama insanlar her zaman yalan söylerdi. Bizi birey olarak bütün tutan şeyin bir parçasıydı yalan. Küçük bir yalandan asla kimseye zarar gelmez. Yalan, kişinin diğerinden farkının sınırlarını korur. Elbette bazı ilişkiler diğerlerinden daha fazla dürüstlük gerektirir. Mesela bir karı koca doğruyu söylemeye çalışmalıdır. Çok fazla yalan söylemek, sorunlu bir ortak zihin alanı yaratır. Ancak yalan söylemenin suçluluk göstergesi olduğu da doğru değildir. Charlie’ye her zaman yalan söylüyordum. Onu kütüphanenin otoparkında arabada bırakırken, “Hemen geleceğim,” demiştim. Eh, bu bir yalan sayılmazdı ama öyle oldu. Tüm bunları düşünürken neredeyse otuz dakikadır o bilgisayarın başında oturuyordum. Yani, her yalan bir aldatma değildi. Bazen insan sözünden dönmek zorunda kalı-

yordu. Ve bazen, küçük bir yalan iyiydi. Sağlıklıydı. Herkes her zaman tüm gerçeği duymak istemez. Walter ara sıra bana yalan söylememiş olsaydı, çok farklı bir evliliğimiz olurdu. İnsanın köşede bucakta birkaç sırrının olması iyiydi. Kişinin kendisiyle ilgilenmesini sağlıyordu.

Blake, bir numaralı şüphelime soracağım soruyu zaten yanıtlamıştı: *Magda'yı neden öldürdün?* Cevabı tam orada nottaydı: *Ben öldürmedim.* İnternete göre, gerçek katilin cevabı daha kurnaz olurdu. Beni gerçeklerden uzaklaştırmak için daha çok hikâye anlatırdı. Bir kurgunun altına saklanırdı. “Magda’yı sorman ilginç,” diye başlayacaktı. “Bir keresinde bana eski Mısır hakkında bir kitap ödünç verdiğini biliyor muydun? Piramitler çok büyüleyici yapılar.” Ah, gerçeklerden kaçınmak için mümkün olduğunca çok gevezelik ederdi. Ayrıca, gerçek katil, Blake’in notu yazarak yaptığı gibi, şüphe çekmezdi. Gerçek katil huş ormanından uzak dururdu. Sanki onu ilgilendiren tek şey buymuş gibi, görünüşte zararsız bir şey yapıyor olacaktı. Çamaşırhanede çoraplarını katlayacaktı. Kanlı elini patates cipsi paketine sokup, parmaklarındaki yağı ve tuzu yalayarak televizyon izliyor olacaktı. Komşularına el sallayıp selam verirken çimlerini sulayacak, oluklarını temizleyecek, çizmelerindeki çamuru sıyıracak, dişlerini karıştırıp, mırıldanacaktı. Ya da bir kasap dükkânında elektrikli testereyle et kesiyordu, diye hayal ettim. Belki onu Save-Rite’daki et reyonunun cam duvarlarının ardında görmüştüm. O cam duvarları hiç takdir etmemiştim. Bir hayvanın parçalara ayrılmasını izlemek istemiyordum. İştahımı açan bir manzara değildi. Ya da belki de kasaplık fazla şiddet içeren, çok bariz bir meslekti. Cinayete meyilli biri, kendini nazik ve zararsız, koyun postuna bürünmüş bir kurt olarak göstermek isteyebilirdi. Bu çok daha ilginç bir gizeme neden olur, diye düşündüm kendi kendime. Walter’ı düşündüm, sadece kalemi tuttuğu ortaparmağının nasır tuttuğu nazik ellerini düşündüm. İri ve kaslıydı –kanseri onu eritene kadar tabii ki– ama bir sineği bile öldüremezmiş gibi görünüyordu. Ama öldürebilirdi.

Bir keresinde bir fareyi çekiçle öldüresiye dövmüştü. Bifteklerini kanlı yerdı. Erkeklerin aldatıcı bir yanı vardı. En narinlerinin bile ilkele karşı doğal bir yeteneği vardı. Özünde bütün erkekler avcıdır. Tüm katiller, değil mi? Kanlarında vardı. Ve yine de çok nazik görünebilirler. Bir erkeğin gerçek doğası asla yalnızca görünüşten anlaşılamaz. Agatha Christie'den öğrendiğim bir şey varsa, o da çoğu zaman suçlunun insanın burnunun dibinde gizlendiğidir. Katil, aynı kütüphanede çalışıyor, arka odada bir yerde, gözden uzakta bir şeyler stokluyor olabilir. Şu anda kütüphaneci kadını boğmadığını umalım, diye düşündüm. Öyle olsaydı, gizem çok kolay çözüldü.

Sanki beni duymuş gibi, kütüphaneci tam o sırada dışarı çıkıp yanıldığını kanıtladı. Rahatladım, kendi aptallığıma başımı salladım. Ama tüm olasılıkları düşünmek gerekiyordu. Gerçekten çok akıllı hissettim. Görüyorsun Vesta, dedim kendi kendime. Sadece iki saniyede bir şüpheliyi eledin: kütüphanenin arka odasında çalışan adamı. Ve onu sorgulamana bile gerek kalmadı. Gizemi kendi zihninizden biraz daha fazlasıyla çözebilirsiniz.

El salladım ve kütüphaneciye gülümsedim. Bana sahte sahte sırıttı.

Sosyalleşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kış uzun sürmüştü. Ve hiç arkadaşım yoktu, öğle yemeği için buluşacağım, sinemaya gideceğim, hatta telefonda sohbet edeceğim hiç kimse yoktu. Telefonum bile yoktu. Blake'in huş ormanında bana bıraktığı not, uzun zaman sonra sosyal bir davete en yaklaştığım andı. Taşındığımda komşularımdan ne hoş geldin turtaları ne de iyi dilekler almıştım. Sadece beni azarlamaya gelen o korkunç polisler. Sanki bir tür suçluymuşum gibi. "Köpek ruhsatlı mı?" diye sormuşlardı. Zalimler. Zorbalıkta çok ileri gidebilirlerdi ama benim bir araştırmacı olarak daha incelikli, daha sofistike bir taktiğe ihtiyacım olacaktı. Daha zarif bir yaklaşıma, güdünün, araçların, fırsatın nasıl kurulacağına dair -kurmak mı?- akıllı bir yöntem ihtiyacım olacaktı.

Şimdi ekranda bir reklam bandı parlıyordu. "GİZEM YA-

ZARLARI İÇİN EN ÖNEMLİ İPUÇLARI!" Üzerine tıkladım. Beklediğim gibi, önerilerin hepsi kuralcıydı; ilhama, gerçek yaratıcılığa, gerçek eğlenceye izin vermiyordu.

Çok fazla gizem okumak esastır.

Bu çok saçma bir tavsiye gibi geldi. İnsanın yapması gereken son şey, kafasını diğerlerinin iş yapma biçimleriyle doldurmaktır. Bu tüm eğlenceyi kaçıır. Bir çift, çiftleşmeden önce çocukları inceler mi? Birisi tualete gitmeden önce başkasının dışkısını ayrıntılı bir şekilde inceler mi? Uyumadan önce insanlardan rüyalarını anlatmalarını isteyen var mı? Hayır. Bir gizem oluşturmak yaratıcı bir çabaydı, hesaplanmış bir prosedür değil. Hikâyenin nasıl bittiğini biliyorsan, neden başlayasın ki? Evet, bir yazarın yazdığı gizem hakkında biraz yönlendirmeye, biraz akla ve bilgiye ihtiyacı vardır. Aksi hâlde yaptığı sadece başparmaklarını oynatıp, zihin alanını anmak için bir şeyler karalamaktan ibaret olur. Bana öyle geldi ki böyle yapmak aslında oldukça aşağılayıcıydı; kibir ve kendini beğenmişlik belirtisi. Ama bu dünyanın mucizelerini küçümsemenin, bir soruyu hayatın sonsuz gizeminden ayırmanın ve ona alaycı bir şekilde cevap vermenin gerçekten de yazarın işi olduğunu düşündüm. Walter her zaman kurguyu televizyon gibi sıkıcı bir uğraş olarak görüp reddetmişti. Ancak Agatha Christie filmlerini desteklerdi. Sanırım tatmin edici buluyordu çünkü birlikte izlediğimizde beni her zaman alt edebilirdi. Üniversite kütüphanesinden eve videolar getirdi. "Bunlar çok tahmin edilebilir hikâyeler. Görmüyor musun? Çözebilirim. Katil her zaman merkezin batısındaki kişidir." Böyle konuşuyordu ve ne demek istediğini tam olarak biliyordum: Katil gözümün önünde değil ama yakınımıdaydı. Cevabı her zaman Walter kadar net bir şekilde görebiliyordum ama o haklı olmaktan büyük zevk alıyordu. Dâhi gibi hissetmeyi seviyordu. Huzurumuzu korumak adına kabul etmeli, beni aydınlatmasına izin vermeliydim. Ama bilgili ve sezgili olduğumu biliyordum. Hiçbir konuda uzman değildim ama oldukça becerikliydim.

“Hayal gücünü kullan Vesta,” derdi, eğer mutsuz görünüyorsam. “Hiçbir şey o kadar ciddi değil. Neşelen lütfen.”

Bana mutsuzluğumun kaynağının ben olduğumu, hayatımın sınırlı ve sıkıcı olduğuna inanmayı seçtiğimi söylemekten hoşlanırdı. Her şeyin mümkün olduğunu ve dahası, her şeyin –her şeyin ve senaryonun– galaksiler boyunca ve galaksilerin ötesinde sonsuz versiyonlarda var olduğunu açıkladı. Çocukça bir inanç olduğunu biliyordum ama yine de benimsemiştim. Sonsuz gerçekleri hayal etmek, dayanmak zorunda olduğum her türlü sıkıntıyı daha katlanılabilir hâle getiriyordu. Ben kendimden daha fazlasıydım. Orada sonsuz sayıda Vesta Gül vardı, benimle aynı anda, GİZEM YAZARLARI İÇİN ÖNEMLİ İPUÇLARI sayfasını aşağı kaydırıyordu, sadece küçük bir değişiklik: Bir Vesta Gül’ün saçı alnına farklı bir şekilde düşüyordu; fare altlığı mavi yerine yeşildi, vesaire vesaire. Başka bir boyutta, yerde yanımda oturan ateş püskürten küçük bir ejderha vardı. Ve bir diğerinde, Charlie seksen metrelik bir boa yılanı tarafından arabada boğularak öldürülüyordu. Ve böyle şeyler. Dedektifin işi, potansiyel gerçekleri tek bir hakikate daraltmaktı. Seçilmiş bir hakikat. Bu, tek hakikat olduğu anlamına gelmiyordu. Gerçek hakikatin sadece geçmişte var olduğuna inanıyordum. İşlerin karışmaya başladığı yer gelecekteydi.

Suçun tam olarak nasıl işlendiğini ayrıntılarıyla açıklamaya çalışın. Her ayrıntıyı hayal edin.

Bu çok saçmaydı. Eğer suçun tam olarak nasıl işlendiğini çözebilsem, gizemi çözmeye gerek kalmayacaktı. Göz önünde bulundurabileceğim olasılıklar olduğunu düşündüm, listelebileceğim farklı geçmişlerin versiyonları vardı. Sonra hangi versiyonun en doğru olduğunu ortaya çıkarabilirdim. Bunu yapabiliirdim. Ama “her ayrıntı”? “Her” detay ne kadardı? “Sakalı kalındı” demek yeterli miydi yoksa ne kadar kalın, hangi dokuda olduğunu, sakalının en son ne zaman, ne tür bir aletle ve kim tarafından kesildiğini açıklamam mı bekleniyordu? Eğer sakal yakın zamanda kesildiyse, Magda’yı geri getirecek miydi? Hayır,

bu kadar dikkatli bir şekilde hayal kurmanın önemli sahnelerle sınırlı olması gerekiyordu. Sakal taş ocağının yanındaki bir mağarada karanlıkta, pasaklı bir şekilde, vahşice, sustalı bir bıçakla kesilmişse ve o sustalı bıçak Magda'nın boğazını kesmişse, o zaman sakal düşünmeye değerdi. Ancak sakal, Levant'ta yoldan geçen ve hiçbir şey hakkında bilgisi olmayan bir kişiye aitse, o zaman gizemle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da belki de yanıliyordum. Sonsuz derecede küçük ayırt edici ayrıntılara sahip sonsuz evrenler varsa, o zaman her sakaldaki her kıl bir sonuç doğururdu. Her küçük şey sayılmaz mıydı? Dünyadaki tüm sakalları ve sonra da her dünyayı olasılıklar âleminde nasıl hesaba katacağımı düşünerek uzaklara dalıp gittim. Ama kendimi durdurdum. Sonsuz anlamlar varsa, anlam yoktur.

Katile açık ve ikna edici bir neden verin. Katile bir neden vermeme gerek yok. Katil bunu kendi kendine yapmış olmalı.

Üç boyutlu bir dünya yaratın. Karakterleriniz, özel durumun ötesine geçen hayatlara sahip olmalıdır. Karakterleri hayata geçirmeye başlamak için karakter profilleri yazarken çalışma sayfasını kullanabilirsiniz.

Gizem sanattan uzak, kaba bir türdü, bu kadarı belliydi. Kütüphaneden ödünç aldığım edebi romanların daha fazla ilham verdiği de yoktu. Kütüphane raflarına konanlar sizi şaşırtmamacak şeylerdi. Blake'in daveti ya da şiiri diyebilirdim, kimsenin başucunda yer almayacaktı: bunu başaramayacak kadar tuhaftı. *Adı Magda'ydı.* Bu nasıl bir açılıştı? Bir editör, notu yayımlanmayacak kadar karanlık olarak değerlendirirdi. Henüz çok erken, derdi. Ya da yeterince sürükleyici değildi. Çok acayip. Son zamanlarda okuduğum birkaç kitabın açılışlarını hatırlamaya çalıştım. Yapamadım.

ÖNEMLİ İPUÇLARI makalesinin yalnızca bir kısmı yararlı görünüyordu: Karakter profili anketi. Magda'yı daha eksiksiz bir biçimde hayal etmeme yardımcı olabileceğini düşündüm. Boşlukları doldurmak yeterince kolay görünüyordu. Bu tür şeyler yaşlanan insanlar için iyiydi: zekâ oyunları, bulmacalar. Walter

böyle zihinsel egzersizlere meraklıydı. Satranç tahtası hep kurulu-
luydu ve bir hamle yapar, kalkıp karşı koltuğa oturur, bir ham-
le daha yapardı. “Bu şekilde akıl kendi kendisiyle yüzleşir. Bir
diyalog var. Akılla konuşulmalı Vesta, yoksa körelmeye başlar.
Çamura dönüşür.” Bana Monlith alışveriş merkezindeki bir çeş-
meyi, klorlu suyun aşağı yukarı geri dönüşümünü düşündürdü.

“Ama zihin kendi kendine konuşuyorsa,” dedim, “sadece duy-
mak istediğini söylemez mi?”

Walter konuşacak birine ihtiyaç duymakta haklıydı. Tanrı’ya
şükür Charlie’m vardı. Onsuz, tüm hislerimi kaybetmekten kor-
kuyordum.

Çantamdan bir kalem çıkardım ve kamuflaj giysimin fişinin
arkasına şüphelilerin isimlerini yazmaya başladım. Bu eğlenceli-
di, değil mi Walter? İçgüdülerim –gizem türünde yazma talimatla-
rının hiç kullanmadığı bir şey– bana altı isme ihtiyacım olduğunu
söyledi. Birinin bir tür canavar, bir gulyabani, gölgelerden fırlayan
eğri büğrü bir şey, tüm insanlığın karanlık bilinçaltını temsil eden
bir öfke figürü olması gerektiğini hissettim. Çam ormanları böyle
bir karakter için uygun bir bölgeydi. “Gulyabani” kelimesini ya-
zarken elim kaydı ve l harfi y harfine kanca atarak b harfine benze-
yen tek bir karakter oluşturdu. Kaza icadın anasıdır demezler mi?
Bu gulyabaniye Gubyan diyebilirdim. Daha ritimli bir kütle ve ateş
sarmalı gibi olurdu. Kendimi çok zeki hissettim. Bu işte iyi olaca-
ğım, diye düşündüm. Ama kendime çok fazla güvenmemeliyim.
Kendine aşırı güvenen bir dedektif, kanıtları yanlış yorumlayabilir,
en başından beri aklında olan çözüme götürecek ipuçlarını görebil-
lirdi sadece. Ve keşfettiğim şeye şaşırmak istedim. Walter gibi çok
bilmiş biri değildim. *Sonunda okuru şaşırtmaya çalışın ama her
zaman kurallarına göre oynayın.* Ah, adil olacaktım ama oyunu
kendi şartlarıma göre oynayacaktım. Kendi kaprislerimin ve ha-
yallerimin peşinden gidecektim. İstedğim hayat buydu – özgür,
beklentilerden uzak bir hayat. Bu adildi.

Hâlâ güçlü bir erkek başrole ihtiyacım vardı. Kırklı yaşlarının
ortalarında, Harrison Ford tarzında biri. Harrison Ford’un bir

parça Walter'a benzediğini düşünmüştüm hep; yakışıklı, güçlü, savunmasız ve hassas, sezgisel duyarlılığa sahip bir adam, bir nevi zihin okuyucu, başarılı, tatlı, kibar biri. Böyle bir adam her şeyden paçayı sıyrabilirdi. Harrison Ford'um, karanlık sokaklarda ya da caz kulüplerinin arka odalarında esrarengiz anlaşmalar yapan ama her zaman en yüksek ahlaki gündemi, hep sıcak bir kalbi olan paragöz bir evsahibi olabilirdi. Ve emrinde iyi huylu adamlarından oluşan bir ekip olurdu. Bir personel, tabiri caizse. Bu adamlarla uğraşmak, karakter kadromu karmaşık hâle getirebilirdi. Bu yüzden adamları elemeye karar verdim. Walter'ın herhangi bir noktada yalnızca tek bir personeli vardı – hepsi genç kadınlardan oluşan araştırma görevlileri.

Harrison Ford karakterine “Harrison Ford” değil de –gerçeğini hayaliden ayırmak zor olurdu– “Henry” diyecektim. *Kendini Arayan Adam*, bu karakter için mükemmel bir referans noktasıydı. Bir zamanlar acımasız, bencil, narsist olan ama ani bir trajediyle arınmış biri. Servetini kaybetmiş olabilirdi ve şimdi hırdavatçıda çalışmak zorundaydı. Ya da Bethsman'deki hırdavatçıyı sık sık ziyaret eden bir tesisatçı, müteahhit veya marangoz olabilirdi. Her neyse, onu orada bulabileceğimi biliyordum.

Kütüphaneciye karakter profili anketinin bir kopyasını yazdırdım. Biraz sinirlenmiş gibiydi.

İnternet penceremde X'lere tıkladım. Artık kütüphanede daha fazla insan vardı. Öğle yemeği saatine yakındı. Bilgisayar ekranının karanlık astral düzlemindeki yansımada kendime son bir kez baktım. Oradaydım. Her zamanki gibiydim, dijital uçurumda büyük bir kâhin, bir tanrı ya da sadece bir fikir gibi süzülmekteydim.

Eşyalarımı topladım, kâğıtlarımı göğsümde sıkıca tuttum ve hızla arabaya geri döndüm. Charlie'nin tek başına üşüyeceğini ve üzüleceğini fark ettim.

Şehirde turlamak için durmadık. Her zamanki donut ve kahvemi almadım. Twelven Creek civarındaki virajda bulunan Bethsman polis karakoluna dikkat ederek hızla eve gittik. Dikkatleri

üzerime çekmek istemiyordum. Havadaki değişimi şimdiden hissedebiliyordum. Birinin alışkanlıkları az da olsa kesintiye uğradığında, küçük bir kasaba bunu hisseder ve bazı insanlar bunu fark edebilir.

Çakıl yola girer girmez Charlie arabadan fırladı ve ben yolcu kapısını açtım. Kolum nasıl olduysa tasmaına dolanmıştı, neredeyse omzumu yerinden çıkaracaktı. Kendimi yaşlı bir kadın olarak görmüyordum ama bu yaşında bazı rahatsızlıklar için risk altındayım. Boniva'mı ayda bir almam gerekiyordu ama almıyorum. Sabahları almak ve ilaç vücut tarafından emilirken yürümeniz gereken saat boyunca dolaşmak kolay olurdu. Ama bir şekilde doğal değildi, zehir gibiydi. Güvenmiyordum. Bu ilaçtaki kimyasalların kemiklerimdeki kalsiyumu süzerek çıkaracağı hissine kapıldım. Belki de Walter'ın süslü ilaçları inatla reddetmesinin şerefineydi. Kanser olduğunda suçu Pepto-Bismol'e atmıştı.

Öğle yemeği için taze kahve yaptım ve simidin üzerine fıstık ezmesi sürdüm. İçimden yemek pişirmek gelmiyordu. Önümdeki işi düşünerek uzun ve sıcak bir duş aldım. Şimdilik sadece iki şüphelim vardı: Gubyan ve Henry. Tekrar giyindiğimde güneş batıyordu. Zaman yok olmuştu. Charlie'yi içeri çağırdım.

O kış hiç sıkılmamıştım. Can sıkıntısı aklımın ucundan bile geçmemişti. Kendimi ve Charlie'yi temiz ve sıcak tutmak, odun sobasındaki ateşi beslemek, külleri temizlemek, yerleri süpürmek, pencerelerdeki hava akımlarını bulaşık havlularıyla tıkmak çok fazla vaktimi alan işlerdi. Her gün Charlie'yle göle doğru yürüdüğümüz yoldaki karı bir kürekle temizledim ve Charlie'nin cilalı yüzeyin üzerinde çatır çutur sesler çıkararak koşmasına izin verdim. İçeride demlenecek sıcak çay, yeniden yakılacak ateş vardı. Biz farkına varmadan güneş batmış ve biz yorgun düşmüş oluyorduk. Bir kadeh şarabı zar zor bitiriyor, kanepede uyuyakalmadan önce bir kitabın kapağını güçlükle açabiliyordum. Koyu renkli çamlar, rüzgârlı karla pusluydu ve sonra hava karardı ve ateş hafifçe çatırdadı ve Charlie işini yapmak için birkaç metre

derine gitti ve sonra geri döndü, yukarı çıktık, yatağa girdik ve gün bitti. Kasımdan marta kadar kış uykusuna yatan aylar gibiydik. Nisan, her şeyin çözülmeye başladığı zamandı. Charlie ve ben iyiydik. Fırtınaları atlatmıştık. Ama şimdi, Magda'nın çözülmesi gereken gizemiyle, kış alışkanlıklarım zavallı ve sıradan görünüyordu. Bütün bu can sıkıntısına nasıl dayandım? Nasıl saçımı yolmadım ya da deli gibi davranmaya başlamadım, volta atarak kendi kendime konuşmadım, kardan arkadaş edinmedim mi? Sanırım akıl sağlığım için Charlie'ye teşekkür etmem gerekiyordu. O uykuluyken ben de uykulu hissediyordum. Uyuşukluk, aramızdaki zihin boşluğunu doldururdu. Kış, öğleden sonraları aldığımız bir hap gibiydi. Bir fincan çay, ormana ve tuvalete kısa bir ziyaret ve erimiş iki mum gibi dışarıdaydık.

Artık günler daha uzundu. Gökyüzü turuncu ve pembeye döndü. Muhteşem sarılar ve mor çizgiler göle yansıdı. Adamdaki kara ağaçlar rüzgârda kuklalar gibi sallanıyordu. Tanrı'nın ellerinin görünmez ipleri çektiğini hayal edebiliyordum. Belki Walter orada, O'nunla birlikte cennetteydi. Vaiz Jimmy, "Bu dünyadan göçtüğünüzde, O'nu tanıyacaksınız," dedi. Cık cık. Hepsi anlamsızdı, değil mi? Gerçek olan, burada, dünyada olandı. Doğanın ve mucizelerinin dünyası, işte bu Tanrı'ydı. Burada çok fazla neşe, keşfedilecek çok şey vardı. Ve işte biz, köpeğim ve ben, masanın üzerine sıcak bir ışık saçan lambayla, sıcacık bir fincan taze kahveyle oradaydık. Geceleri nadiren kahve içerdim ama uyanık olmak istedim. Her zamanki bir kadeh şarabım uykumu getirirdi. Hatta kışın sık sık yaptığım gibi ambiyans olsun diye mum yaktım. Ama şimdi odaklanmak için yaktım: Yanan bir alev zihni keskinleştirir. Walter geç saatlere kadar çalıştığında, vaka çalışmalarını yazarken, ne yapıyorsa onu yaparken, yaptığı buydu. Radyoyu kapattım, fotokopilerimi çıkardım, kamuflaj giysisinin faturasını bir kenara koydum ve anketim üzerinde çalışmaya başladım.

Üç

İsim: Magda.

Soyadı yok. Yalnızca *Magda* olması hoşuma gidiyordu; huş ormanının ılıman rüzgârında süzülen küçük bir isim. Bu bakımdan o benim Magda'mdı. Onu keşfetmiştim. Ve geçmiş kesinse ve kesin bir gerçeği elinde tutuyorsa, Magda'nın geçmişini keşfedip öğrenmem gerekiyordu ve onu zaten çok iyi tanıdığımı hissediyordum. Tek yapmam gereken düşünmekti.

Yaş: 19.

Hâlâ genç bir kızdı, diye düşündüm ama birkaç yara izi, birkaç hikâyesi olacak kadar yaşı vardı. Genç bir ruha sahipti. Yirmi dört yaşında olsa bile, yine de on dokuz gibi hissedecekti. Ve eğer hamile kalmış olsaydı, bebeğin içinden emilmesi, parçalanması ve atılması için kütüphanedeki çiftin gittiği yere giderdi. Böyle bir şey yapmaktan çekinmez, diye düşündüm. Yazık, ayıp. Belki de öldürülmesi Tanrı'nın intikamıydı. Fakat, yapacak bir şey yok. Magda hayatının bir bebekle mahvolmasını istemezdi. Bir çocuğa ya da babasına borçlu olmak istemezdi ve günlerini sadece yarısı onun olan bir yaratığın suratına havuç lapası kaşıklayarak geçirmek zorunda kalmazdı. Diğer yarısı, sanırım, bir hata olurdu. Kendini çok fazla kaptırmadan kaçacaktı. Levant'tan çıkacak, kendisi gibi yerinde duramayan, kurnaz, cesur daha fazla insanın olduğu güneye gidecekti. Levant'taki sorun buydu. Herkes sabitti, her şey kurulu bir düzen içinde devam ediyordu. Sıradışı olan kovuldu veya göz ardı edildi. Gölde kimse benimle arkadaş

olmaya zahmet etmemişti. Kıyı şeridinin yarım mil çevresinde komşularım vardı. Kayıkla yanlarından geçtiğimde sadece bir kez el sallamışlardı. Ve el sallama biçimleri, “Bu bizim malımız. Uzak dur, git,” der gibiydi. Sadece biraz keşfetmek, burada işleri nasıl sürdürdüklerini öğrenmek istedim. Görebildiğim kadarıyla, çürüyen ahşap sütunların üzerine çökmüş bir kayıkhane vardı, bir kapı kilitliydi ama aşağı doğru sallanıyordu ve açıktı, bu yüzden içeriyi biraz görebiliyordum ama karanlıktan başka bir şey yoktu. Sudan uzak olan evleri, ağaçların arasına gizlenmişti. Karanlık çamlar. Arazide küçük bir rıhtım vardı ve ikisi de bor-nozlu olan komşular orada, ayakta suya bakıyorlardı. Beni gördükleri için şaşırmış gibiydiler, bunu adamın kadının konuşmasını durdurmak için elini uzatıp sonra sudan yirmi metre ötede olduğum yönümü göstermesinden anlamıştım. Adam tıraşsızdı, kadının kocaman kabarık saçları vardı ve hasta görünüyordu. El salladım ama dönüp iskeleye yürüdüler ve çam ağaçlarının arasında çabucak gözden kayboldular. Garipti. Çocukları olduğunu sanmıyorum. Birkaç kez, 17 numaralı otobanda büyük siyah kamyonetlerinin önümde durduğunu görmüştüm. Magda’yı tanımış olsalardı, ondan hoşlanmazlardı. Benden hoşlanmadılar.

Magda’nın genel bir fiziksel tanımı biraz çaba gerektirecekti. Cesedini oldukça kolay bir şekilde hayal edebilmişim ve bundan da bazı tartışılmaz gerçekleri toplayabilirdim. Ama yüzü hâlâ silikti.

Genel fiziksel tanım: Çekici, etnik miras nedeniyle sıradışı bir yüz.

Bazıları bunu fazla sıradışı bulabilirdi, özellikle de çok kaygan, çok ince, uzun ipeksi siyah saçları yüzünün iki yanında bir resim çerçevesi gibi asılı durduğu için. Yüzünün bu şekilde sergilenmesi onu daha tuhaf ve hassas hâle getiriyordu. Teni solgundu ama çilli ya da benekli değildi. Neredeyse kauçuk gibiydi. Teninde herhangi bir gözenek göremiyordunuz. Hafifçe kalkık, geniş bir burnu olacağını hayal ettim. Ve gözleri. Yeşil? Kahverengi? Kısık, esrareniz gözlerdi. Yeşil, evet. Yaşarken dut kırmızısı dudakları şimdi soluktu, ölümle bembeyazdı, pul pul dökülmüş,

toprağa bastırılmıştı. Yüzünü, altındaki zeminin perspektifinden biraz daha net hayal ettim. Gözlerine çok makyaj yapmıştı. Yoğun siyah göz kalemi, takma kirpikler ve gözlerini tarantulaya dönüştüren maskara. Bunun kendisini sert gösterdiğini düşünüyordu. Kalın bir çenesi vardı, nefret ettiği küçük bir gıdısı. Bunun kendisini şişman gösterdiğini düşünüyordu. Okulda aynanın karşısına geçip kız arkadaşlarına, “Çok şişmanım,” der ve oradaki küçük keseye hafifçe vururdu. Ama şişman değildi. Ne münasebet. Ortalamadan biraz daha uzundu, belki bir yetmiş iki, belki bir yetmiş beş, ama kambur duruyordu, hem çekingen hem de isyankâr bir duruşu vardı. Magda popülerliği umursamadı. Güçle daha mistik bir şekilde, belki de cinsel bir anlamda ilgileniyordu. Kadınsıydı, zarifti ama sertti. Bir erkeğin yoğunluğuna sahipti. Erkeksi omuzlarını hayal edebiliyordum. Parmakları uzundu ve ellerinde ve uzun ince bileklerinde bir zarafet vardı. Piyano çalabilirdi. Omuzları olmasaydı, bale de yapabilirdi. Ama omuzları genişti çünkü sırtını o şekilde kamburlaştırıyordu. Dik dursaydı, uzun boylu ve sevimli olurdu. Belki Belarus’ta kalsaydı, duruşu üzerinde çok çalışırdı ve şimdiye kadar Moskova’da Bolşoy’la dans ediyor olurdu. Burada, Levant’ta, neredeyse unutulmuş, yerde yüzüstü yatıyor olmazdı. Amerikalı çocuklar çok tembeldi. Bethsmanedeki süpermarkette sürüklendiklerini gördüğüm küçük çocuklar annelerine zar zor yetişebiliyordu. Çoğu tumbul bacakları metal parmaklıklarla kısıtılmış hâlde alışveriş arabasında oturuyordu, ağızları buzlu şeker kırmızısıyla kaplı ya da elleri ve yüzleri çikolataya bulanmıştı. Magda o çocuklar gibi olmamıştı. Tembel olmak için yetiştirilmemişti. O bir asiydi. Erkek gibi giyiniyordu. Ojeleri dökülüyordu. Kaşlarını cımbızla aldırmadı, tamamen tıraş etti, sonra kahverengi göz kalemiyle çizdi. İnce, oldukça kavisli, tuhaf, kıvrımları belirgindi.

Her yaz, şelaleleri, okyanusu veya parkları görmek için eyalete gelen turistlere yetişebilmek adına Doğu Avrupa’dan genç gruplar otoyoldaki hazır yemek restoranlarında çalışmak için iş bulma kurumu tarafından getiriliyordu. Hepsi mükemmel İngilizce

konuşuyordu, hatta yerlilerden bile daha iyi. Belki de Magda o restoran işçilerinden biriydi ve çalışma vizesinin süresi dolmuştu ve sistemden uzakta yaşıyor, saklanıyor, bunak bir yaşlı adamın evinde yasal olmayan bir hemşire olarak birkaç dolar için çalışıyordu. Bu bana çok mantıklı geldi. Ve böylece karar verildi.

Memleketi: Belarus.

“Zor zamanlar.”

Belki Blake, Magda’nın bir arkadaşıydı ve annesini evlerinde bir oda kiralamaya ikna etmişti. Ona yardım etmek istedi. Ah, belki de ona âşıktı. Ama bunun için çok gençti. Henüz on dört yaşındaydı. Koltukaltı kılları daha yeni yeni çıkmaya başlamıştı. Henüz hiçbir kızla öpüşmemişti, zavallı Blake. Ama Magda’ya ilgi duyduğuna göre özel bir çocuk olmalıydı. Vizeyle ilgili durumunu anlamış olmalıydı. Evine, ailesinin yanına dönmenin, Bethsmane ya da Levant gibi bir yerde yaşanabilecek herhangi bir kaderden çok daha kötü olduğunu anlamış olmalıydı. Blake, bazı durumlarda, polisten veya onu işe alan kurum gibi daha yüksek makamlardan onu korumuş olmalıydı. Bu yüzden onun ölümü hakkında yaygara yapamıyordu. Onu koruyordu. Magda ona gizlilik yemini ettirmişti: “Belarus’a geri dönemem. Korkunç bir yer. Babam alkolik. Beni ve kardeşlerimi dövüyor. Lütfen bana yardım et. Bak, McDonald’s işimden birikmiş param var.” Blake nasıl reddedebilirdi?

İkamet yeri: Blake’in annesinin bodrum katında kiralık bir oda.

Evin, Bethsmane hattının hemen üzerinde, 17 numaralı ot-yolun arka tarafında olduğunu hayal ettim. Tek katlı tahta kaplamalı bir çiftlik evi, harap bir garaj, yabani ot tarlası, arkada küçük bir çam korusunun etrafında paslı tel çit. Bu tür çöplüklerden uzakta, gölde bir yerim olduğu için şanslı olduğumu biliyordum. Mülküm kesinlikle rustikti. İçinde yaşamaya uygun, yalıtımlıydı ve aldığım da tesisatın iyileştirilebileceği söylendi ama bunu gerekli bulmadım. Önerdikleri tuvalet, içindekileri ateşe veren

türdendi. Borular yere boşaldığından bunun çevre için daha iyi olacağını söylediler. Levant'a taşınmadan önce diğer kulübelere de bakmıştım. Emlakçının bana gönderdiği bir fotoğrafta kötü bir şekilde yıpranmış bir çiftlik evi vardı. Tüm kablolar ve borular sökülmüştü ve bir ağacın kökleri evin etrafındaki yarım kat yüksekliğindeki tuğla temelden geçerek ilerliyordu. Bethsmane fakirdi, Levant daha da fakirdi. Pencereleri tahtalarla, fırtınanın kopardığı dış cepheleri sac levhalarla kaplı, harap çatıları parlak mavi brandalarla örtülü evler görüyordum. Blake'in annesinin evinin durumu böyleydi, diye düşündüm. Belki de banka onu hacizle tehdit ediyordu ve bu yüzden Magda'nın bodrumu kiralamasına ve bunu bir sır olarak saklamasına izin vermekten başka seçeneği yoktu. Blake'in annesi, "Kimseye söyleme, yoksa bildirmek zorunda kalacağım," dedi. "Burada olduğunu kimse bilmemeli."

Böyle bir yerde kira fiyatlarından haberim yoktu. Hiçliğin ortasındaki ucuz bir evde, yataklı ve komodinli bir bodrum katı için yüz dolar çok mu fazla yoksa çok mu azdı? Hiçbir fikrim yoktu. Bunak yaşlı bir adamın hemşire yardımcısı olarak yasal olmayan bir şekilde çalışan Magda'nın ne kadar maaş alacağına dayanarak bir tahminde bulunabilirdim. Bu zor bir işti ve çoğu insan gerçek profesyonel yardımcılar tutmayı ya da sürekli bakım ile bir huzurevinde yaşamayı göze alamazdı. Tahminim, Magda gibi bir kızın, saatte altı dolar gibi bir rakamı kabul etmesi için ikna edilebileceğiydi. Belki altı buçuk. Haftada kırk saat çalışırsa, iki yüz kırk dolar ederdi. Walter'a göre kira, kişinin haftalık maaşı olmalıydı. Blake'in annesi aylık ipoteği karşılamak için Magda kadar çaresiz olsa da –ki ne kadardı, dört yüz dolar mı?– benim tahminime göre, yemek hariç, elektrik ve su dahil, bodrumdaki oda için kızıdan aylık iki yüz dolar talep etmişti. Blake ara sıra ona gizlice bir sandviç hazırlayabilirdi ama Blake'in annesi bundan hoşlanmazdı. Shirley. Onu şimdi gözümde canlandırabiliyordum, gözleri soğuk ama tavırları hoş bir kadındı. Muhtemelen müşteri hizmetleri temsilcisi veya tele pazarlamacı

olarak çalıştı. Highland'de bir çağrı merkezi vardı. Bu işte başarılı olurdu. Garip ya da yanlış bir şey yokmuş, sorun yokmuş gibi davranmak konusunda yetenekliydi. Her şey halledildi, her şey harikaydı. Telefonum olmadığı için çok mutluydum.

Magda'nın uyuduğu ve izinli olduğu öğleden sonraları oturduğu; yatak örtüsünün altına sokulup eczaneden aldığı atıştırma malıkları -Hershey's çikolataları, patates cipsi- yiyerek hafta sonlarını tek başına geçirdiği bodrum katı, benim "konut" olarak adlandırdığım bir şey değildi. O ikamet etmiyordu. Sanki cezasının dolmasını bekliyordu. Onun adına üzüldüm. Bütün kışı ayazda bir ot parçası gibi aç ve titreyerek geçirdiğini bilseydim, onu evime alırdım. Tanıdığım kadarıyla ondan çoktan hoşlanmıştım. Birbirimize arkadaşlık edebilirdik ve Charlie de ilk başta kıskançlık yapsa da sonraları onu sevebilirdi. Sanırım Magda nezaketimi takdir ederdi. Birlikte bir yuva yapardık, ateşi yakar, yemek pişirir, öğleden sonraları uyurduk. Başını omzuma koyup ağlayabilirdi ve ipeksi siyah saçlarını okşar ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylerdim ve o zaman belki ölmezdi. Belki de orada, gölün karşı yakasında kürek çekerken, bana el sallar ve gülümserdi; günbatımının aydınlattığı yüzü altın bir ışık huzmesi, bir melek, sihirli bir kız gibi. Ama hayır, o bodruma sürgün edilmişti. Aşağısı karanlıktı, sadece bir telden sarkan çıplak bir ampul ve belki de Magda'nın bir bahçe satışından on sente aldığı küçük bir lamba, kocanızı rahatsız etmeden yatakta okuyabilmeniz için bir kitaba kenetlenen türden. Bende vardı. Walter hoşlanmamıştı. Sırf onun dikkatini çekmek için ortalığı karıştırdığımı sandı. "Okumak istiyorsan oku, neden sinsice davranmaya ihtiyaç duyuyorsun?" Gerçekten kızgın değildi. Aramızdaki sırlar konusunda her zaman çok paniğe kapıldığım için, sadece beni sinir ediyordu. Sürekli benden bir şeyler saklıyormuş gibi hissediyordum.

"Nerede trafik vardı? Ve neden? Bir tür kaza mı? Bana arabayı tarif et. Olayı tarif et. Ofisten çıktığında hava ne kadar aydınlıktı? Görüyor musun? Anlıyor musun? Endişeleniyorum. Bunları

bilmem gerekiyor.” Aynı şekilde Magda için de endişelenirdim. Dışarı çıksaydı bütün gece onu da beklerdim. Kanepede ona bir yatak yapardım. Üzerine hiç oturmadım. Charlie’nin tüylerini ruloyla toplar ve ona yeni, güzel bir kuş tüyü yastık alırdım. Zavallı kızın hiç bu kadar güzel bir yastığı olmadığına bahse gireirim. Shirley’nin bodrumundaki Külkedisi gibiydi. Bu zalimlikti. Bu köhne cehenneme para veriyordu ve ne için? Belarus’tan uzak durmak için mi? Burada özgür olmak için mi? Bu bir özgürlük değildi, hayır. Burada kalmak istemesi için evinde korkunç bir şey olmuş olmalıydı. Otoyol ve ormanlar ve McDonald’s’taki yazışından başka bir şey bilmiyordu. Belki birkaç parti, ucuz bira içmek, gölde çıplak yüzmek, burada yaşayacağı tek eğlence buydu. Shirley’nin bodrumunun beton zemininde bir halı bile yoktu, sadece ölmüş kocasının işe yaramaz eşyalarının bulunduğu birkaç çökmüş karton kutu vardı: antika bir elektrikli ustura, geniş polyester kravatlar, bir para klipsi, suni deriden yapılmış, giyenin ayağını kesen sert ayakkabılar. Ucuz takım elbise de aşağıdaydı. Shirley onu Blake’in mezuniyette giyecek bir şeyi olsun diye saklıyordu. Bu kadar fakir olabilirler miydi? Hayat böyle miydi? Walter’ın beni geceleri Monlith’te yalnız bırakmasından ya da çok seyahat etmesinden ne kadar şikâyet etsem de, her zaman paramız vardı. Hiç üşümezdik, güzel halılarımız ve kabarık havlularımız, buzdolabında yemeğimiz, her sabah ön basamakta bulduğumuz gazetemiz vardı ve zaman zaman kucaklanırdım. Kışlık giysilerle dolu bir dolabım vardı. Ve zavallı Magda, onun hiçbir şeyi yoktu. Sadece şu eskimiş spor ayakkabıları. Levant’ta kışlar çok soğuktu. Belki sıcaklık donma noktasının altına düştüğünde, Magda rutubetli kutuları ortaya çıkardı ve ısınmak için ölü adamın pantolonunu ve ceketini giydi; muhtemelen Afgan yaşlı kadınların ördüğü sert ve çirkin, deliklerle dolu battaniyenin altına büzüldü. Orada perişan değil miydi? Magda güçlüydü. Keyfine bakmakta ısrar edecekti. Bir çeşit müzik aleti olduğunu hayal ettim, köpük kulaklıklılı küçük bir müzik çalar. Belki o da benim gibi radyo dinlemişti. Vaiz Jimmy’yi. Halk radyosunu.

Üniversite istasyonundaki kötü müziği. Yatakta ileri geri sallandığını, fıstık ezmeli krakerlerini ya da mısır cipslerini yerken alçak tavanının hemen altındaki küçük pencereden baktığını, arada sırada mazotlu ısıtıcının ya da bir gaz lambasının veya çekilen sifonun gürültüsünden, tepesindeki oturma odasında yürüyen Shirley'nin ayak seslerinden irkildiğini hayal ettim. Anne Frank gibi, başka birinin evinde bu şekilde yaşamak berbat olmalıydı. Korkunç, korkunç.

Sıkıntımı hissededen Charlie, ayaklarımın altında kıvrıldığı yerden kalktı ve başını dizime koydu. "Tuvalet gitmen lazım mı, Charlie?" Acaba Shirley'nin bodrumunda tuvalet var mıydı? Magda'nın, üçüncü dünya ülkesindeki mahkûmlar gibi, işini bir kovada hallettiğini ve kovayı merdivenlerden yukarı taşıyıp Shirley'nin tuvaletine boşaltmadan önce ailenin evden çıkmasını beklediğini hayal edebiliyordum. Magda hayal ettiğim kadar sert ve eğlenceliyse, o kadar ilginçse, o kovadan biraz ayırır ve o kötü kalpli Shirley'nin özel yağsız sütüne biraz çiş katmak için kullanırdı. Ya da Shirley'nin diş fırçasını çişine batırdı. Kolların arasına yerleştirilmiş bir dışkı parçası. Ha ha! Tasarlayabileceği aptalca intikamı hayal ederken neredeyse gülecektim. Bu oldukça zavallıydı. Bu tavrı nereden edinmişti? Belki de kötü şakalar yapmaktan hoşlanan bir babası vardı. Belki de geleneği sürdürüyordu.

Bu babayı hayal edebiliyordum. Babam gibiydi: Orta boylu, göbekli, üzerinde şal desenli bir kazak ve atkı, beyaz kıllarla kaplı büyük yanaklar, tütünden turuncuya dönen bir sakal, okumak için değil, mahallede volta atarken taşımak için elinde hep bir gazete; bir komşuya rastladığında, sanki parka piposunu tütürmek ve gazete okumak için gidiyormuş gibi, ama asla parka gitmedi. Sadece yürür, piposunu içerdi: bir şeyleri tartışmak, haberleri paylaşmak, çocukları hakkında övünmek, gidişattan şikâyet etmek ya da onun gibi şeyler için sokakta vakti olan kim varsa durdururdu. Magda'nın babası böyleydi, ancak her zaman son anda ortaya çıkmaya hazır pis bir şakası vardı. Bütün komedyenler

gibi o da depresifti. Komik insanlar hep böyledir. Muhtemelen bir köprüden atladı ya da kendini astı. Belki de ajansın temsilcisi lisesini ziyaret ettiğinde Magda'nın yaz işine bu kadar çabuk kaydolmasının nedeni buydu. Eve dönmek istememek için bir sebep daha. "Babam beni ve kız kardeşlerimi dövüyordu." Mantıklı bir yalandı. Etkin bir tehdit olsaydı, Blake ona daha çok merhamet ederdi. "Annem beni korumak için hiçbir şey yapmıyor." Zavallı Magda. Böyle ebeveynlerle ben de bodrumda saklanırdım.

Aile: Destekleyici değil.

Şimdi sıra arkadaşlarda. Belarus'tan McDonald's yazı için 17 numaralı otoyola gelen diğer gençlerle arkadaş olmuş olmalıydı. Organizasyonun onlar için kullanılmayan bir bina, belki de yazın boş olan bir dağ evi ve onları eski bir okul otobüsüyle işe getirip götürmesi için iğrenç bir yerli ayarladığını hayal ettim. Ama bu pek olası görünmüyordu. Ve aile yanında konaklamalar, çok fazla kontrol, çok fazla feragat ve yerel ailelerle ters gidebilecek çok fazla şey gerektirirdi. Hatta dışarıda kamp kurmuş bile olabilirlerdi. Levant'ta yaz ayları açık havada uyumak için idealdi. Kulübedeki ilk gecelerimde, pencereler açık bir şekilde kanepede uyumuştum. Bir battaniyeyi hamağa sürükleyip yıldızların altında uyumayı bile düşünmüştüm. Belki de Belarus McDonald's Personel Şirketi, genç işçileri çam ormanlarında sakladı, onları yol kenarından alıp bıraktı. Birilerinin gelip yabancıardan, tuhaf çocuklardan şikâyet etmesi için çok uzaktalardı. Ve onları cezbetmek için göl vardı. "Amerika'ya gel, rustik bir tatil yöresinde kalacak, temiz bir Amerikan restoranında çalışacak, İngilizce pratik yapacak, güzel bir üniforma giyecek, arkadaş edinecek, iyi vakit geçireceksin." Göl kenarındaki küçük kulübeme rastlayabilir, partiler verebilir, böceklerden saklanabilirlerdi. İzinsiz girildiğine dair hiçbir kanıt yoktu. İlk taşındığımda, eski buzdolabı, İzci Kızlar yeşiline boyanmış küçük masa ve dalış yapan, dans eden ve ok ve yay atan kızların resmedildiği duvar resmi diyebileceğiniz şeyin kalıntıları dışında kulübe boş-

tu. Belaruslu gençler gelselerdi, yerde uyumak zorunda kalacaklardı. Küflü havlularının ağaçların arasındaki ipte kurduğunu hayal ettim, bir grup üzerlerinden sular damlarken eski moda iç çamaşırlarıyla duruyor, eski salıncağın çürümüş iplerine bakıyorlardı. Muhtemelen hepsinin sivilceleri çıkıyordu ve yedikleri tüm McDonald's'lardan kilo alıyorlardı. Ya da belki hiç yemediler. Belki de yemelerine karşı bir kural vardı. Patates kızartması bile yeseler, müdür onları eve göndermekle tehdit ederdi.

Magda, bu gençlerden en az birine güvenirdi: "Belarus'a geri dönmeyeceğim. Kaçacağım. Beni ararlarsa, otobüse bindiğimi, arabayla gittiğimi, çok uzaklara, Kaliforniya'ya gittiğimi söyle. Burada değilim." Ve minibüsün onları uzun bir yolculuk için havaalanına götüreceği gün, şimdi bronzlaşmış ve ceplerinde birkaç Amerikan doları olan Magda çoktan gitmişti. Ama neden Levant'ta kalmıştı? Onu burada tutan neydi? Otostop çekebilirdi, hatta yetersiz kazancıyla bir otobüse bile binebilirdi. Onu burada tutan bir şey ya da birileri olmalıydı. Şimdi onu kulübenin zemininde, arkası önümdeki duvara dayalı oturmuş sigara içerken hayal ettim. Üzerindeki kolej ceketini Bethsman'deki Goodwill'den satın almış olmalıydı. Evden yanında kışlık kıyafet getirmemişti. Bana omuz silkerek, "Ne bilmek istiyorsun?" der gibi bakardı.

Blake'i biraz baş belası bulmuş olmalısın, zaman zaman eğlendirmek zorunda kaldığın biri. Sadece sana hayranlık duyan bir çocuk, değil mi Magda? Büyüdüğünde ikinizin bir tür romantizm yaşayabileceğini düşünmesine izin mi verdin?

Başka bir omuz silkme.

Belarus'tan arkadaşlarıyla bir not gönderdin mi? "Bunu babama ver."

Zihnimde onun sesini duydum.

Beni bulmaya çalışmayın. Çok uzaktayım ve asla eve dönmüyorum. Sonsuza dek elveda.

Magda'nın annesinin öğrendiğinde ne yapacağını ya da personel şirketinin ne diyeceğini düşünemiyordum. Belarus polisi

dahil olur muydu? Soruşturma yapılır mıydı? Kayıp kişi raporu? Sanmam. Şirket çok fazla eleştiri alacaktı. Ve ne önemi vardı, sadece bir kız? Gitmesine izin verin. Bırakın eğlensin, hayatını yaşasın. Anne muhtemelen yaşlı bir zengin adamla çekip gittiğini düşünecekti. Magda'nın canı cehenneme, dedi anne. Başka kızlarım var. Ne yapabiliirdi ki? Avukat mı tutacaktı? İmkânsız. Magda'nın peşine düşmediği için onu kim suçlayabiliirdi ki? İşaret edilmesi gereken not vardı. *Asla eve dönmüyorum. Elveda.*

Arkadaşlar: Hepsi Belarus'ta.

İçlerinden biri Magda'nın notunu bizzat annesine teslim etmiş olmalı. Apartman kapısının altından kaydırıldı.

Beni bulmaya çalışmayın. Çok uzaktayım ve asla eve dönmüyorum. Ben gittim. Elveda

Cık cık, dedim. Charlie başını bir kez daha dizime koydu. “Merak etme ufaklık. O daha iyi bir yerde.” Bir çocuğa onu acı gerçeklerden korumak için yalan söyleyen bir insan gibi köpeğime yalan söylemem aptalcaydı. Cennet bana göre bir yer değildi. Vaiz Jimmy ve cemaati, radyo sinyalinin ulaştığı yere kadar tüm ülkeye dağılmışlardı ve Charlie'm, cennet o küçük saf ruhlar içindi. Walter cennette değildi. Bunu biliyordum. Ölmüştü. Walter'dan geriye kalan tek şey külleri idi. Yine o vazoyu düşündüm, onu kayıkla dışarı çıkarmayı, külleri göle dökmeyi ve bu işi bitirmeyi nasıl becerememiştim. Gece, gökyüzünde bir saat gibi duran loş ayın altında, bunu şimdi yapmayı düşünürken ürperdim. Ben yazarken ve düşünürken gece çökmüştü. Soğuk ve acı kahvemi yudumladım. Magda'nın notunu tekrar okudum. *Beni bulmaya çalışmayın.* Charlie acıkmıştı, bacağıma patisiyle vurdu. Kalemimi bırakıp buzdolabına gittim, adımlarım sessiz kulübede yüksek sesle gıcırıyordu. Bahçeme baktım, küçük tohumların ısı için toprağı kazdığını hayal ettim. Acaba doğru ekmiş miydim? Buzdolabında tavuk, çiğ ve ölü hâlde oturuyordu ve kızartmak istemedim. Bir kutu mercimek açtım, Charlie için bir kâseye döktüm ve kâseyi yere koydum. Sanki tekmelemişim

gibi bana baktı. “Özür dilerim,” dedim ve kendime bir bardak su doldurdum. Buz gibiydi ve bana Walter’ın tıraş losyonunu hatırlatan tuhaf, keskin bir tadı vardı ama kendimi içmeye zorladım. Bir elma alıp masaya geri döndüm. Charlie beni takip etti ama ben kâseyi işaret ettim. “Yarın sana tavuk yapacağım. Mercimek ye ya da aç uyursun.”

İlişki durumu: Bekâr.

Bu kısım kolaydı. Evli olamazdı ve bir erkek arkadaşı olsaydı da, artık yoktu. Sonuçta ölmüştü. Ama burada, Levant’ta yaşarken bir erkek arkadaşı olsaydı, bunun oldukça zor bir durum olacağını düşünüyordum. Aslında iki sevgili hayal ettim. Genç, yakışıklı, kişiliği ve vücudu yumuşak –iyi kaslanmış ve esnek yani– garip geniş bir yüze sahip ama ince, uzun ve zayıf hatta, vücudunu tam olarak doldurmuyor. İşte, dedim başımı aşağı yukarı sallayıp. Bir şüpheli daha! Adı modası geçmiş ama aptalca bir şey olurdu. Leo. Magda ona Leonardo diye seslenirdi. Leo hâlâ bir çocuktuk, ona sevgi ve şefkatten, tatlı öpücüklerden başka bir şey sunamadı. Magda ondan çok daha olgun olurdu. Ah, Blake bilseydi kıskanırdı. Magda Blake’i incitmek istemezdi, bu yüzden ketum davranmış olmalıydı. Erkek arkadaşıyla, alışılmadık ve romantik, özel bir buluşma yerleri olacaktı. Belki huşormanı? “Bu morluklar ne?” diye sorardı Leo, bir geyik yavrusu gibi boynunu öperken. Çok iyi bir soruydu.

Magda’nın borçlu olduğu, daha yabani bir sevgili daha olmalıydı. Magda’nın bir kaçak, yasa dışı bir göçmen olduğunu biliyordu ve bu bilgiyi omzunda taşıdığı bir balta gibi kullanıyordu. Reddedildiği anda baltayı savurmaya hazırdı. Ama bunu kim yapardı? Akli dengesi pek yerinde olmayan biri. Tam olarak kötü değildi, sadece âşıktı. Magda’yı yanında tutmak için çaresizdi. Belki de Magda’nın parayla baktığı yaşlı adamın oğluydu. Hayal edebiliyordum: Magda, yaşlı adam çorbasını içtikten sonra mutfak masasını görev duygusuyla siliyor, Henry yorucu bir iş gününden sonra eve geliyor, kasıkları yanıyordu. Ve Magda’nın

üzerine gelip onu köşeye sıkıştırmıştı. Ve Magda sonunda boyun eğecek olsa da, her zaman bir tartışma, bir hesaplaşma, eğer karşı koymazsa ona yevmiyesini ödeyeceğine, gitmesine izin vereceğine, yetkililere konuşmayacağına dair bir söz vardı. Magda onun insafına kalmıştı ve yine de bir şekilde Magda'nın anlaşmalarının bir kısmından keyif aldığı hissine kapıldım. Belki de ona özgürlüğünü veren tek şey buydu: cebindeki parayı –nakit– harcamak. Belki sadece buydu? Karanlık ve pis işlere karışacak, acı veren yakınlıklardan zevk alacak, zorla değil kendi isteğiyle erkeğe boyun eğecek türden bir kız olabilirdi. Belki de adam hayal ettiğim kadar korkunç değildi. Belki de gerçekten Harrison Ford gibi, Walter gibi bir şeydi. Ama sakatlığı onun için zordu. Ve Magda bu savunmasız hâinden etkilendi. Zavallı Henry. Zavallı Magda. Acaba yaşlı adam onları izleyip pantolonuna salyalar akıtırken mutfak masasının üstünde sevişmişler miydi? Aman Tanrım.

Erkeklerle ilişkisi: Karmaşık.

Kadınlarla ilişkisi: Güvensiz.

Shirley'yi unutamazdım. Evin hanımının bodrumunda yaşayan kıza nasıl bakacağını merak ettim. Magda, yetişkin kadınların seksi genç kızlara karşı duyduğu kırgınlığı ortaya çıkaracak kadar güzel değildi. Hiçbir genç kadının görünüşünü kıskanmamıştım. Benim için sevimli küçük bir sincap görmek gibiydi. Bunun iri gözleri var, bunun çekici bir tarzı var, vesaire. Ama bazı kadınlar gerçekten gençliğe ve güzelliğe gücenirler. Neyse ki Magda, sadece ilkinde sahipti. Çekici olmadığından değil. Bence tavrında çok çekiciydi. Ve teni kaymak gibi beyazdı – perimasallarında söyledikleri gibi, “kar” beyazıydı. Bir an Magda'yı Pamuk Prenses olarak, omuzlarına kuşlar konmuş kulübemi süpürürken hayal ettim. Ama Magda o kadar neşeli değildi. Belki de onu Shirley'nin küskünlüğünü körüklemekten kurtaran şey buydu: Magda suratsızın tekiydi. Aşağıda olduğunu bilmek, bodrumdaki zavallı küçük evinin parasını ödemek için bir şe-

kilde kendini sömürdüğünü bilmek Shirley’de bir parça suçluluk duygusu uyandırmış olmalıydı. Sonuçta o bir anneydi. Ve belki de Magda’nın aşağıda sigara içmesinden hoşlanmamıştı. Akşam yemeğine geldiğinde Blake’e, “Git ona evimi iğrenç sigaralarıyla kokutmasını istemediğimi söyle,” derdi. Shirley ocağın başında, bir tencere makarnayı karıştırıyor, öfkesi yüksek, yanakları kızarmış.

“Tamam anne. Şimdi mi söylememi istersin?”

“Şey, hayır, şimdi değil. Daha sonra. Kötü bir şekilde de söyleme. Sadece dışarıda içerse daha iyi olacağını söyle. Sağlığı için kötü de. O yaşta bir kız, hâlâ büyüme çağında.”

Magda onu korkutuyordu. İşte bu kadar. Magda biraz korkutucuydu. Sert biriydi. Aksanı ağırdı. Alçak ve tiz sesi, bir kiralık katilin sesine benziyordu. Belarus’taki erkek kuzenlerini hayal edebiliyordum; uzun boylu, donuk siyah deri ceketli, geniş omuzlu, aileden birine hakaret edersen sana sopayla vurmaya hazır eşkıyalar. Magda, bir kız olarak doğmasaydı onlar gibi olacaktı. Tahminimce, Shirley’nin Levant’taki bodrumunda saklanmak, tükürüğünü temizlemediği yaşlı bir adamın oğluyla cinsel ilişkiye girmek istediğine göre, Belarus’taki hayat oldukça berbat olmalıydı. Tanrıya şükür oradan çıkmıştı. Bir hışımla anketi tekrar çevirdim ve Magda’nın notunu tekrar okudum: *Elveda. Beni bulmaya çalışmayın. Asla eve dönmüyorum. Ben gittim.* Ve o sabah huş ormanında bulduğum notun tam olarak böyle olmadığını bilsem de, iki notu aynı kişi yazmış gibi görünüyordu. Charlie ayak bileklerine patisiyle dokunurken yeni bir not yazmaya cesaret ettim.

Benim adım Magda, yazdım. Beni kimin öldürdüğünü asla kimse bilmeyecek. Blake öldürmedi. İşte cesedim.

Ayağa kalktım ve koltuktan bir battaniye alıp omuzlarıma sardım. Titrediğimi fark ettim. Walter’la tanışıp birlikte bırakmaya karar verdiğimizden beri, tam elli yıldır hiç içmemiş olmama rağmen birden bir sigaram olmasını diledim – onun berbat puroları, benim sigaralarım, oysa o zamanlar beni hiç rahatsız etmezlerdi, hava gibiydiler, sanki oksijenimdiler. Şimdi bir tane

içsem başım dönüyordu. Odun sobasından çıkan küçük bir duman beni öksürük krizine sokuyordu. Belki de kanserdim, diye düşündüm. Belki ben de ölüyordum.

İşte cesedim, diye düşündüm, tekrar otururken. Burada, kulübemde cesedimi kim bulurdu? Zavallı Charlie, açlıktan ölürdü. Bir şekilde buradan kaçması, sincapları kovalaması gerekiyordu. Belki dişleriyle balık tutmayı öğrenirdi ama küçük kılçıklar boğazına takılıp canını yakardı. Sonunda biri gelip, masanın üzerine yığılmış iskeletimi, elimin kemiklerinin altına takılmış notu bulurdu. *Benim adım Magda. Beni kimin öldürdüğünü asla kimse bilmeyecek.* Charlie kederli gözlerle bana baktı.

“Henüz ölmedim Charles,” dedim başını okşayarak ve kulağını karıştırarak. Yutkunduğunu duyabiliyordum ve bir suçluluk duygusu beni yeniden ayağa kaldırdı, kalemimi dişlerimin arasında tuttum – gerçek bir yazar gibi! Üç yumurta kızarttım, ikisini Charlie’nin mercimek kâsesine koydum ve üçüncüyü çataldan alıp üzerine üfleyerek ve kemirerek yedim, yazı masama geri döndüm, sonra neredeyse bütün olarak yuttum.

Sonraki birkaç soruyu kolayca geçtim.

İş: Eskiden hazır yemek restoranı çalışanı. Şimdi evde hasta bakıcısı.

En sevdiği uğraşlar: Sigara içmek, radyo dinlemek.

Magda’nın moda dergileri okuyan, zengin ve ünlü olmayı arzulayan türden bir kız olup olmadığını merak ettim. Belki de bu, Shirley’nin bodrumunda saklanmak için yaptığı büyük planın bir parçasıydı. Para biriktiriyordu ve sonra buradan New York’a ya da Las Vegas’a ya da Hollywood’a gidecekti. Magda’nın Florida, Miami’nin eski seyahat rehberlerine baktığını hayal edebiliyordum; herkes bronz, tekerlekli patenlerinin üstünde ipli bikiniler giyen güzel kızlar, palmiye ağaçları ve taco, herkes cana yakın, dans ediyor, her şey temiz ve pembe ve okyanus sıcak, çok davetkâr.

Walter ve ben neden hiç eğlenceli bir yaz kaçamağı yapmamıştık? Çünkü Walter eğlenceye pek düşkün değildi. Programları ve çalışmayı severdi. Üretken olmanın hayatı yaşamanın en iyi yolu olduğuna inanırdı. O etraftayken çoğunlukla onunla aynı fikirdeydim, istediğimi yapmak için boş günlerim vardı. Yapbozlar yaptım, biraz kitap okudum, beni tanıyan insanlara merhaba diyerek Monlith'in dükkânlarında dolaşım. Halka açık parklarda gezindim. Öylece oyalanıp birinin sohbet başlatmasını beklerken, biraz kendi babama benziyordum. Ama orası Monlith'ti. İnsanlar, özellikle de kadınlar sıkılırdı. Magda heyecan isterdi. Miami sahiline gitmek ve deniz kıyısında bir milyarderle tanışmak isterdi. Onu siyah, ışıltılı, ucuz bir bikini içinde görebiliyordum, teni o kadar beyazdı ki, yüzünü korumak için büyük bir şapka takmak zorunda kalacaktı. "Vücut mükemmel ama yüz, küçük bir domuz yavrusu." Magda'nın yüzünü beğeniyordum, yani, huş ormanının yumuşak zemininde ezildiğini hayal ederken görebildiğim kadarıyla. Bana sorarsanız, o sadece güzeldi. Ve herhangi bir yaşlı adam, onun yanında birkaç dakika bile geçirdiği için şanslı olurdu. Magda'nın planının ne kadar ileri gittiğini merak ettim. Acaba o Rus gelin internet sitelerinden birine kaydolsaydı Belarus'a geri dönmüş olur muydu? Ama o zaman kısa boylu, şaşı, eskiden asker olan bir fabrika işçisiyle evlenecek ve Idaho gibi bir yerde yaşamak zorunda kalacaktı. Adama kızmış tavuk yaptıktan sonra süngerle silmek zorunda kalacağı plastik Amerikan servislerini ve suni mermer tezgâhı hayal etmek bile anketi tekrar gözden geçirmeme neden oldu.

Beni asla kimse bulamayacak. Güzel. Özgürsün, Magda. Artık sana kötü bir şey olamaz. Bir hata yapamazsın. Yaptığın her şey doğru.

En sevdiği spor: Yok.

Buradaki insanların en sevdiği spor takımları veya oyuncular olması gibi değil, en azından. İnsanlar, özellikle erkekler ve oğlanlar, bazı kadınlar da, sanki kişisel bir gurur meselesiymiş

gibi spor takımlarıyla birlik oluyor gibilerdi. Bu şişkolar oturup bakmaktan başka ne yapmışlardı? Şişkoların, sporcu içecekleri satın almak ve arkadaşlarına takımlarının en iyisi olduğunu övmek dışında ne katkıları olmuştu? Desteğinizi gerçekten böyle mi gösteriyorsunuz? Bayrak sallayarak mı? Destek, sesli bir dilekten başka neydi? En fazla omuzda bir el? Walter öldüğünde, birkaç komşu ve Walter'ın meslektaşlarından bazıları desteklerini sunmak için eve uğradı. Bunu nasıl karşılayacaktım? Onları arayıp "Sizin verdiğiniz desteğe hazırım, bana nasıl yardımcı olabilirsiniz?" diyeceğimi mi düşündüler? İhtiyacım olanı nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum. Üniversite, anma, cenaze töreni ve resepsiyonu üstlenmişti. Walter'ın sekreteri beni birkaç vazo seçeneğiyle aramıştı. Tabii ki, en pahalısının satın alınmasını onayladım. Bana baskı yaptı ama daha ucuzunu –kötü cilalanmış çeliği– ya da verniksiz çam olan en ucuzunu seçseydim kendimi iyi hissetmezdim. Ama belki çam daha iyi olurdu. O zaman tahta vazoyu dışarıda bırakıp kırkayakların yemesine izin verebilirdim. Külleri suya attıktan sonra boş pirinç vazoyla kıyıya kürek çekmekten daha medeniydi. Onu neyle dolduracaktım? Bahçenin toprağıyla mı? Lale soğanı mı dikecektim?

En sevdiği yiyecekler: Pizza. Şeftali. Portakallı gazoz.

En güçlü pozitif kişilik özellikleri: Dirençli. Kendine güvenen. Manipülatif.

En güçlü negatif kişilik özellikleri: Kaba. Ketum.

Mizah anlayışı:

Babası gibi, Magda da mizahı zalimlik ve aptallıkta, soytarıklıkta bulmuştu. Yavaş, şişman ve çirkin insanlarla dalga geçerdi. Kin ve kibir doluydu ve popüler olmayan birini çamura itmek onu güldürürdü. Belarus'taki arkadaşlarının gözünde bir zorbay-

di. Ama öyle olmak zorundaydı. Böyle bir aileden geldiği için sert olmalıydı. Yumuşak ve çıtkırıldım değildi. Ama bence katılmış dış görünüşünün, kasıntı tavırlarının, göz devirmelerinin altında; konserve çorba ve şeker almak için markette arz-ı endam ettiği, ilgiyi bertaraf etmek için takındığı boş ifadenin altında, aslında hassas ve yufka yürekliydi. Öyle olmalıydı. Başka neden ondan hoşlanmış olabilirdim ki? Belki markette yanından geçmişim ve başka bir yabancıyı fark edemeyecek kadar kendi yersiz hislerime odaklanmışım – yaşlıyım, yabancıyım, istilacıyım, istenmiyorum, kulübemde günler boyu süren tecritten dolayı paranoyağım. Kirli spor ayakkabılarıyla Magda, uzun, kaygan saçları perde gibi yüzüne sarkmış, omuzları çökmüş, Bazooka sakızı çiğnerken ucuz, besleyici olmayan yiyeceklerden oluşan sepetini kasaya taşıyor. Kış, siyah örgü bir şapka takmış olmalı. Onu floresan ışıklı reyonlarda gördüğümü, böyle soğuk havada kim çorapsız spor ayakkabılarıyla dolaşır, diye merak ettiğimi neredeyse hatırlayabiliyordum. “Zamane gençleri.” Muhtemelen cık cık dedim ve kızın uyuşturucu kullandığını varsaydım, kötü bir tohum. Zavallı Magda. Gerçekten ihtiyacı olan şey, ateşin yanında yumuşak bir minderd, başını koyacağı bir kucaktı. Onun için yemek pişirir, sağlığına ve huzuruna kavuştururdum. “Şimdi yüzmeye git Magda, sana iyi gelecek.” Ve şakalaşırdık. Charlie’ye gülebiliydik. Magda’yla kelimelik oyunu oynamak eğlenceli olurdu. Ona yüksek puanlı kelimeleri öğretirdim ve birlikte gülerdik. “Eksorsizm.” “Donkişotvari.” “Vızıltı.” “Maksimize.”

Mizaç: Asabi.

Magda çok konuşan insanlara tahammül edemezdi. Bu onu gerçekten çıldırtıyordu. McDonald’s’taki tezgâhın arkasında, menüyü işaret ederken cep telefonuyla konuşan genç kıza alçak sesle, “Aptal Amerikalı kaltak,” dediğini hayal edebiliyorum. Birinin hizmetkârı olmak Magda’yı çileden çıkarmış olmalıydı. Birinin kölesi ya da metresi olamayacak kadar gururluydu. Belki de baktığı bunak yaşlı adam öfkesinin yükünü çekmiştir. “Seni

aptal, çirkin ihtiyar! Altına işiyorsun! Bok gibi kokuyorsun! Aşagılık köpek!” Eline bir kitap alıp yaşlı adamın kafasına vurması ne kadar sürerdi? “Bir de ağlıyor musun şimdi? Annesini isteyen bir bebek gibi ağlıyor musun? Herkes seninle ilgilenmeli çünkü sen çok aptalsın, altına sıçan aptal bir köpek gibi. Peh!”

Okurlar bu karakteri sevecek mi, sevmeyecek mi ve neden?

Magda’yı tanımışım gibi hissettim ve ondan hoşlandım. Anket işe yaramıştı. Magda gerçek gibi geliyordu. Benim için önemli biri olmuştu. Bağ kurmuştuk. Hatta özlüyordum. Sadece el sıkışmak için bile olsa gerçek hayatta tanışmış olmayı diledim. Onu bu şekilde hayata döndürerek, cinayetini araştırarak, onu seslendirerek –*Benim adım Magda’ydı*, falan gibi– onun için yaptığım her şeyi takdir etmesini diledim. Onu Charlie’yi sevdiğim gibi ya da Walter’ı sevdiğim gibi sevmiyordum. Onu, yeni bahçemde yakında filizlenecek küçük fideleri sevdiğim gibi seviyordum. Onu hayatı, büyümenin mucizesini ve çiçek açan şeyleri sevdiğim gibi seviyordum. Geleceği sevdiğim gibi seviyordum onu. Geçmiş geçip gitmişti ve orada sevgi kalmamıştı. Magda’nın öldüğünü, yaşamın bedeninden kopartıldığını düşünmek canımı yaktı, öyle terk edilmişti ki, belki Blake’ten başka kimsenin cesediyle ilgilenmesi gerekmiyordu. Kurbanlar için, kaybolmuş bir potansiyelin timsalleri için, büyük bir sevgi bulmanın kolay olduğunu düşündüm. Kaçırılmış bir fırsattan, kaçırılmış bir şanstın daha yürek parçalayıcı bir şey yoktur. Böyle şeylerden haberim vardı. Bir zamanlar gençtim. O kadar çok hayal yıkılmıştı ki. Ama onları kendim kırdım. Güvende olmak, bütün olmak, kesin bir geleceğe sahip olmak istedim. Herhangi bir şekilde bir geleceğe sahip olmak ile istediği geleceğe sahip olmak arasında bir kafa karışıklığı varsa, insan hata yapar.

Dört

O gece ne Charlie uyuyabildi ne de ben uyuyabildim. Dışarısı ürkütücü bir şekilde sakindi, rüzgâr ya da gürültü yoktu ve geç saatte içtiğim kahve sinirlerimi bozmuştu. Özellikle Charlie, yumurtalarının ve mercimeğinin çoğunu yemiş olmasına rağmen, mızımızdı ve sürekli yerinden kalktı, örtünün üzerinde dönüp durdu. Ve korkarım mercimekler hazımsızlığa neden olmuştu çünkü arada sırada burnuma keskin bir koku geliyor ve yüzümü yastığa gömmek zorunda kalıyordum. Karnım gurulduyordu ama iştahım yoktu. Tek yapabildiğim sabahı beklemeye çalışmaktı. Çok uzun süredir zifiri karanlıktı. Korkmuyordum, yani tam olarak. Ormanda sürünerek ilerleyen canavarlar veya iblisler olduğunu hayal ediyor değildim. Dışarıda baltalı bir katil olmadığını biliyordum. Olsaydı, Charlie kapıyı tırmalar, çılgınca ulurdu. Sonrasında arabaya atlayıp kasabadan çıkmak yeterince kolay olurdu. Tek yapmam gereken terliklerimi ayaklarıma geçirmek, çatı katındaki merdivenlerden aşağı koşmak, anahtarlarımı almak ve dışarı çıkmaktı. Bir baltalı katil, elinde balta falan olduğu için çok hızlı yürüyemezdi. Charlie'nin uyarısıyla, kabanımı ve çantamı bile toplayacak vaktim olurdu. Parçalarıma ayrılıp öldürülmekten, kurtlara yem olmaktan –eğer dışarıda kurt varsa, ki yoktu– endişe duymadım. En azından şimdiye kadar hiç kurt görmemiştik. Ayı da görmemiştik. Gerçi tilki vardı. Ama tek yaptıkları insanların çöplerine girip ortalığı dağıtmaktı. Korkarılardan, rakunlardan veya keseli sıçanlardan daha kötü değillerdi. Yine de yanıma bir kasap bıçağı almış ve şiltemin altına

koymuştum. Her ihtimale karşı. Çünkü kimbilir? Kimbilirdi?.. Ve beni uyanık tutan da buydu – bilmemek ve bilmek istemek.

Magda nerede olabilirdi ve oraya nasıl gelmişti?

Anketin tamamı doldurulmuştu ve sayısı artan bir potansiyel şüpheli listem vardı. Ama bu beni sakinleştirmede. Daha yapılacak çok iş vardı. Yerleri tespit edilecek, sorgulanacak insanlar vardı ve bunu nasıl yapacağım belirsizdi. Ben dedektif değildim. Büyütecim yoktu, kelepçem de yoktu. Ben bir sivildim. Çoğu kişiye göre, biraz yaşlı bir kadındım. Gizlice girmem, havayı koklamam gerekecekti. Duvardaki bir sinek olmalı ve duyabileceğimi duymalı, az az bilgi toplamalı, titreşimler yoluyla bir şeyleri tespit etmeliydim. Zihni yeteneklerimi kullanmam gerekecekti. Walter her zaman bir cadı olduğumu söylemez miydi? Walter her şeyin apaçık ortada olduğunu düşünürdü. Ah, iyi bir cinayet-gizem filmi mahvetme konusundaki sürekli ısrarı ne maçoluktu. “Havuzu temizleyen çocuktu” veya “Kâhyaydı” ya da “O bir eşcinsel” yahut “Hepsi bir rüya.” Gerçekten bir oyunbozandı. Ama ben de öyleydim. Gerilimden ya da belirsizlikten hoşlanmıyordum. Beni sinirlendirirdi. Ekranı bakarken bir yığın peçeteyi çekiştirir, bir paket kurabiyeyi bitirirdim. Ama sanırım bundan zevk alıyordum. Hayatı heyecanlı hâle getirdi. Korkudan hoşlanıyordum. Hafta sonunu nasıl geçireceğimiz ya da para konusunda kavga çıkardığımda, Walter, “Ah, sen tam bir ilgi manyağısın,” derdi bana. Dışarıda bir şeyler yapmayı severdim ama Walter fazla kozmopolitti. “Bir gölde *yüzmeyeceğim* ve penisime mikroplar girmeyecek. Bunu ister miydin? Cinsel hastalık kapmamı? Suda hangi mikropların olduğunu biliyor musun? Orası bir lağım çukuru. İnsanlar için değil. İnsanlar küvetlerde yüzerler. Belki, dikkatli biriye, yüzme havuzunda. Çünkü klor var, Vesta. Bilmiyor musun? Kuzenim Bahl’daki bir nehirden yuttuğu bir yudum su yüzünden bütün hayatı boyunca dizanteri geçirdi.”

“Tersyüz edersin, sana iyi gelir Walter. Ara sıra biraz kirlenmek iyidir. Yürüyüşe gidebiliriz. Yürüyüş yapmayı sevdiğini sanıyordum. Dağa çıkabiliriz. Orada küçük bir otel var.” Dratchkill

broşürüne bakıyordum. “Hiç de pahalı değil. Ve bak, oda servisi var. Açık büfe yok!” Walter açık büfelerden nefret ederdi.

“Avrupadakiler gibi olmaz,” dedi. “Alpler’e benzemez. Gürültülü, banal insanlarla birlikte olacaksın. Her yerde bebeklerini aşağı yukarı sallayan çirkin insanlar olacak. Şehre gitmeyi tercih ederim. Bir müzeye. Ama sanırım seni Disneyland’e götürmemi istersin. Film stüdyolarını ziyaret edebiliriz, belki birkaç film yıldızı görürüz. Hatta favorin olan, Harrison Toyota’yı belki?”

Walter’ın benimle dalga geçme şekli buydu. En büyük maceramız Kessle’ye giderken yol kenarındaki bir restoranda durmaktı. Walter yediklerinden rahatsız olmuş, o gece yatakta ondan uzak durmam için ısrar etmişti. Tıpkı Charlie gibi, diye düşündüm gülererek. Walter bazen böyle çocuklaşabiliyordu. “İşte, görüyor musun? Kafana göre hareket ediyorsun. Biraz maceracı olduğum, iğrenç guacamoleni denediğim için bile cezalandırılıyorum.”

Ama bu Walter’ın en Alman hâliydi. Fazla medeniydi. Sonuçta o bir biliminsanıydı. Ama bu sevecen bir insan olmadığı anlamına gelmiyordu. Çok sevgi doluydu. Sevgi dolu bir evden geliyordu. Bana, ailesinin, her akşam yemekte evlilik yeminlerini tazelediklerini söylemişti. Bunu bazen, çoğunlukla alaycı bir şekilde yapardı. “Vesta, canım, mısır başağı ister misin ve benimle evlenir misin?” veya “Ölümsüz aşkımın ve kutsal evliliğimin bir işareti olarak bu kuzu budunu alır mısın? Amin.” Adliyede evlenmiş, Walter’ın doktora tezi üzerinde çalıştığı Des Moines’daki lüks bir otelde balayı yapmıştık. Benim için yeterli, diye düşündüm ama gerçekten neyi hak ettiğimi bilmiyordum. Her güzel genç kadının hak ettiğini hak etmiştim.

Hava henüz camı aralayacak kadar sıcak değildi ve nedense bunun dışarıda hasta taklidi yapan bir ruha davet gibi olacağını hissettim. Şüpheliler listeme eklediğim kara hayalet Gubyan, aklımın bir köşesinde volta atıyordu. Walter benim bu kadar soyut bir şeyi uydurduğum için aptal olduğumu düşünürdü ama bunun bir önemi yoktu. Walter hiçbir şey bilmiyordu ama artık öldüğüne göre çok daha fazlasını bilmesi gerektiğini varsaydım.

Orada bir yerde Magda'yla sohbet ediyor olabilirdi. Hatta birlikte beni izliyor olabilirlerdi – Walter Alman likörüyle, Magda portakallı gazozuyla. Ne diyorlardı? Ne kadar zeki ve cesur olduğumu, ne kadar çalışkan, ne kadar akıllı olduğumu görmelerini umdum. Walter muhtemelen başını iki yana sallıyordu.

“Bir sonraki hamlenin ne olması gerektiği oldukça açık. Blake'e bir not yaz. Bak bakalım yiyecek mi? Olta olmadan balığa gidilmez, Vesta. Her zaman çok siliktin. Sadece yağmur için dua etmezsin, su arıyorsan doğrudan su deposuna gidersin.”

Of, Walter, seni bir kalemde göle atmalıydım, diye mırıldandım. Karanlıkta o yatakta, osuruklu koca köpeğimle olmak dayanılmazdı. Kendime ait bir alana, nefes almak için temiz havaya ihtiyacım vardı. Sonunda yataktan kalktım ve pencereyi yarım santim araladım. Soğuk hava içeri girdi. Bu daha iyiydi. Charlie'yi dürttüm. Alındı, yataktan tamamen indi ve merdiven başında kıvrıldı, karanlıkta çenesini gerdi ve bana dramatik bir nefretle baktı. Zavallı köpek. Yarın ona daha iyi şeyler yedireceğim, dedim kendi kendime. Benim alarmım ve korumamsa, iyi beslenmesi gerekiyordu. Özellikle şimdi, baltalı katiller, ölü kızlar ve bütün gece çam ormanlarında topallayan garip görünmez yaratıklar varken, hayalimde olsalar bile, kondisyonunun çok iyi olması gerekiyordu.

“Benim olacak mısın?” Sabah uyandığımda hatırladığım son sözlerdi. Rüyamda Walter'ı görüyordum; külleri bir karınca yuvası gibi etrafıma yığılmıştı, sonra her şey bataklığa döndü ve kemikli bileğinde elmas saati olan biri elini uzatıyordu. Saat on otuzdu. Parmaklarından tuttum ama tek hissettiğim hava ve ardından kürk oldu ve uzaktan bardak şangırtılarını ve porselene değen çatal bıçak seslerini duyabiliyordum. “*Wilst du be meinen?*” Tam olarak Walter'ın sesi değildi ama benziyordu. Gözlerimi açtığımda, Charlie'yi gördüm. Kuyruğunu vahşice sallıyor, başıyla elimi, çenemi dürtüyordu, yumuşak, ince dili sıcak, ıslak bir havlu gibi yanağıma değdi.

“Tamam, tatlım,” dedim. Kemiklerimde, gözlerimde, eklem-lerimde, ayaklarımda dinlenememenin yorgunluğunu hissedebiliyordum. Merdivenlerden aşağı indim ve mutfığa gittim, gözlerimi göle bakan pencerenin yanındaki masanın üzerinde duran kâğıtlara diktim, şimdi yükselen güneşle göl neredeyse alev alevdi. Kuşluk vaktiydi. Genelde Charlie beni şafaktan önce uyandırır ve ilk ışık huzmeleri ufukta kırılırken, dişlerim fırçalanmış, yüzüm yıkanmış ve tamamen giyinmiş olarak kapıdan çıkıp giderdik. Masa, aydınlık olsa da, bıraktığım gibiydi. Boş kupa, kurşunkalem, tükenmezkalem, anket ve kullanmadığım defterim. Eserimle gurur duydum. Sanki çamuruyla uzun bir gece geçirdikten sonra stüdyosuna gözleri dolu bir şekilde inen bir heykeltıraş gibiydim; çok çalışmaktan ve yorgunluktan, yattığı ve kuruması, kendinden ayrı gerçek bir şey olması için aşağıda bıraktığı muhteşem yaşam formundan bihaber yatağına gitmişti. Ve böylece Magda gerçek bir şey olmuştu.

Charlie, dışarı çıkıp ilk işini yapsın diye mutfak kapısını açtım, tavuk için fırını önceden ısıttım ve lavabonun altından bir kutu besin takviyesi almak için eğildim. Bu ideal bir beslenme kaynağı değildi ama buna ihtiyacım olduğunu biliyordum. Walter her zaman zayıflığımla alay ederdi, beni çevredeki diğer kadınlarla karşılaştırır, zayıf, kemikli, tahta göğüslü olduğum için beni ve etli, büyük memeli domuzlar oldukları için onları küçük düşürürdü. Zalim olmak gibi bir amacı yoktu. Mizah anlayışı böyleydi, biraz Magda’nınki gibiydi. Kendisine karşı komplo kuruyormuşum gibi hissettirmeden, arkadaş edinmem zordu. Sanırım kendini dışlanmış hissediyordu: Çoğu insanın ondan hoşlanmadığını hissedebiliyordu. “İnsanlar aptaldır!” yalnızlığını rasyonelleştirme şekliydi. Bazen kendisi kadar zeki olmanın, gerçekten kabul edilmiş hissetmeyi zorlaştırdığından şikâyet ederdi. “İnsanlar korkuyor,” dedi. “Köylüler,” diye hükmederdi. Ara sıra başka birinin bilimsel çalışmalarını okur ve “gezegen-deki tek zeki varlık olmadığı” için rahatladığını iddia ederdi. Benim zekâm hakkında ne düşündüğünü sormaya asla tenezzül et-

medim. Kişiliğinin neden can sıkıcı olduğunu çok iyi biliyordu. Monlith'te verdiğim birkaç akşam yemeğinde, Walter mümkün olduğunca davranışlarına dikkat etti. Araştırmasını finanse edeceğini umduğu insanları ya da hoşlanmadığı yeni bir profesörü işe almak üzere olan bir dekanı nasıl etkileyeceğini biliyordu. Bu durumlarda çekici olabilir ve mükemmel bir koca gibi davranır, beni omuzlarımdan tutar, yemeğin ne kadar güzel göründüğünü söylemek için gizlice elimden öperdi. Ne kadar zarif, ne kadar yakışıklıydı. Yakışıklı bir adam, etrafındaki insanlarda böyle bir rahatsızlık yaratmak için çok acımasız olmalıydı. Walter çirkin olsaydı, hor görülürdü. Monlith'in ahmak insanları, süslü dış görünüşten kolayca etkilenirdi. Ona karşı kaba olamayacak kadar önyargılı görünmekten korkuyorlardı. "Walter, yakışıklı Alman."

Şimdi beni bir kutu vanilya aromalı besin takviyesinin çökmüş kenarındaki fare pisliklerini temizlerken izliyorsa, elimden alır, buzdolabına gider, bir parça tereyağı ve bir biftek çıkarırdı. Höpürdeterek milkshake için tembel bir ergen gibi değil de bir yetişkin gibi beslenmemi söylerdi. İstedığımı yapmak ne güzeldi. Barınaktaki kadının bana yavru köpeğimi uzatırken, "Zor zamanlar," dediğini hatırladım. Kutuyu pijamamın kenarıyla sildim, açma halkasını çekip lüplettim. Soğuk şeyin midemi doldurduğunu hissedebiliyordum. Tadı bana çocukluktan tanıdık gelen malt içeceğini hatırlatıyordu. Taze peynirin üzerine serperdik eskiden. Şimdi bu çamur gibiydi ama benim için iyi olduğunu biliyordum.

Charlie'yi yürüyüşe çıkarmak için kadife pantolon ve ince pamuklu kazak giydim. Evde kalmayı ve kâğıtlarımı incelemeyi tercih ederdim. Ama Charlie'yi bir kez daha hayal kırıklığına uğratamazdım. Aç bıraktığım, yataktan ittiğim için kendimi suçlu hissediyordum. "Telafi edeceğim," demedim mi? Ağzında tasma kapının eşliğinde duruyordu. "Ah, bir dakika daha bekleyebilirsin." Sert paspasın üzerine oturdu ve tasmayı bıraktı. Dışlerimi fırçalamadım ya da yüzümü yıkamadım ama paltomun asılı olduğu ve çizmelerimin durduğu kapıya gitmeden önce, bir

an için eserime hayranlıkla bakmak üzere masaya geri döndüm. Charlie sabırlıydı. Sızlanmıyordu ama nefesinin hızlandığını ve ağırlaştığını duyabiliyordum.

Benim adım Magda'ydı, Magda'nın anketinin arkasında kendi yazımı gördüm. Oturmadan kalemi alıp defterimi açtım.

Sevgili Blake, yazdım.

Ama gerçekten ona ne yazacaktım? Charlie paspasa patisiyle vurdu. Umursamadım ve gözlerimi kapattım. Gölden gelen ışık göz kapaklarımdan içeri girerek her şeyi parlak kırmızıya, kan kırmızısına çeviriyordu. Aklıma bir şiir, bir ya da birçok kez duyduğum bir şeyden bir dize geldi ama kendi başına okuduğum bir şey değildi. Aklımdaki bir şarkı sözü gibiydi, belki de eskiden Walter'ın söylediği bir şarkı.

Kanlı gelgit.

Bunu yazdım. Ve sonra, kurallara uygun olması için geri kalanını kafiye yapmam gerektiğini hissettim.

Sevgili Blake.

Kanlı gelgit, göl ise güneşli.

Öldüğünü biliyorum, söylüyorlar ki

Arıyorum cesedini

Nedir ipucu sonraki?

Pekâlâ, bu berbat bir şiirdi. Walter'ın homurdandığını neredeyse duyabiliyordum. Ama sonuçta Blake sadece bir Levant genciydi. Şiirimi harika bulur, benim bir dâhi olduğumu düşünürdü. Sayfayı defterimden yırttım, paltomu ve çizmelerimi giydim, Charlie'nin tasmaını bağladım ve kulübeden çıktık. Çakıllı yoldan aşağı, yolun karşısına geçtik ve aydınlık ve huzurlu huş ağaçlarına giden çimenli tümseği çıktık. Kuşlar cıvıldıyordu. Charlie'nin dilediği gibi atlayıp zıplaması için tasmaını çıkar-dım. Koklamak, işini yapmak için ara sıra durdu. Bahar havası vardı ve aptal şiirimi iki elimle tutuyordum. Utanç vericiydi. İsmimi yazmamıştım. Paltomun cebinde hâlâ küçük siyah taşlar

vardı. Blake'in notunu daha dün keşfettiğimi düşünmek beni sersemletti. *İşte onun cesedi*. Magda'yla tanışmamın üzerinden sadece yirmi dört saat geçmişti. Birbirimizi ne kadar çabuk tanımıştık! Charlie ile önceki sabah bıraktığımız gibi duran patika boyunca huş ağaçları arasında daha derine inerken şiirimi tekrar tekrar okudum ve unutmaya çalıştım.

Kaçırmış olabileceğim bir şey için gözlerimi dört açtım – bir damla kan, bir diş, bir parmak, Magda'nın kirli spor ayakkabılarından biri. Ya da aman Tanrım, kafası bir bowling topu gibi ağaçların arasında yuvarlanıyor. Blake *ceset* demişti, değil mi? Bu başı olmadığı anlamına gelebilirdi. Bu ihtimal için kendimi hazırlamam gerekiyordu. Magda'nın vücudu başsız olsaydı, Blake kesinlikle bu gerçekten bahsederdi. *Başının nerede olduğunu bilmiyorum ya da başını ben almadım*. Blake bir canavar değildi, o sadece bir çocuktü. Kalbi kırık bir çocuk. Magda'nın yokluğunu Shirley'ye nasıl açıklayacağını merak ettim. Hazır patates püresi, biraz daha makarna, Levant halkının tıkındıkları her neyse, çattallarken, "Kirasını yarın ödemesi gerekiyor," derdi.

Blake, "Muhtemelen fazla mesai yapıyor," derdi. "Sana ödeme yapacak kadar para kazanmak için. Çok fazla ücret alıyorsun, anne. Senden daha çok çalışıyor."

"Beni kötü hissettirmeye çalışma Blake. Baban aramızdan ayrılmamış olsaydı, ondan para almak zorunda kalmazdım. Gerçi baban burada olsaydı, aşağıda bir kızın uyuyacağını sanmıyorum. Buna izin vermezdi. Eve geldiğinde bodrumda bir yabancıyla karşılaşsaydı, polise giderdi. Üstüne üstlük buralı olmayan biri... Ama iyi davranmıyor muyum? O kız için risk aldım. Başım belaya girebilir. Adam kaçırma, beni adam kaçırmakla suçlayabilirler, değil mi? Benim gibi bir insanla karşılaştığı için şanslı."

Shirley böyle biriydi. Hem sevecen hem de kaygılı, anaç ve bencil. Blake, hassas ergenlik döneminde, kalp kırıklığını çok uzun süre saklayamazdı. Merak ettim, gözyaşlarına boğulması, içini dökmesi, annesinin yatağına girip ona sarılıp pırpışlanması ne kadar sürmüştü. "O öldü!" ağlardı. "Cesedini ormanda bırak-

tım. Ama artık orada değil. O gitti. Sonsuza dek gitti. Hayır, onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum. Ben öldürmedim!”

Shirley, “Sus, sus oğlum,” derdi. “Sadece bir kâbus. Bahse gireyim o küçük sürtük yeni bir sevgili bulmuştur.”

Eğer bu sahne doğruysa, Blake cesedi terk edip sonra geri dönüp cesedi bulamadıysa, belki tekrar gelirdi, diye düşündüm.

Huş ağaçlarının arasındaki patikada Blake’in ilk notunu bulduğum yere geldiğimizde durduk. Charlie toprağı eşeledi, kokladı. Evet, bir şey vardı, buraya bizden başka biri gelmişti. Charlie’nin burnunun seğirmesinde, gözlerinde, kulaklarındaki yumuşak kıvrımda görebiliyordum bunu, az önce bir tilki görmüş gibi dikleşmemişti ama meraklıydı. Kulaklar geçmişten bir şeye adapte oldu. Bir yankı. Ne duyduğunu hayal etmeye çalıştım. Bir günde, rüzgârdan, koşuşturan sincaplardan, güneşin dünyayı kurutup ısıtmasından, ayın çekip soğutmasından daha fazla değişen hiçbir şey olmamıştı. Burası artık bana tanıdık geliyordu. Bir şey olmuş gibi bir his vardı, anıtsal bir duygu, tıpkı Walter’la aptal Konfederasyon askeri kostümü içindeki genç adamı takip ederek Antietam’da tarlalarda yürüdüğümüz zamandaki gibi. “Bu yerde, pek çok genç adam özgürlük için savaşırken hayatını kaybetti,” diyordu ya da ona her ne anlatması gerektiği söylenmişse. Toprak, birinin öldüğü, yaşayan bir ruhun son nefesini verdiği bir yer hâline geldiğinde, orada mutlaka bir şey olmuş olmalıydı. Bunu düşünmek beni telaşlandırdı. Huş ormanının nasıl hissettirdiğine odaklanmaya çalıştım. Bir enerji vardı, bundan emindim. Havada manyetize bir güç.

Durdum ve Blake için yazdığım şiirimi çıkardım. Yere koydum ve küçük siyah taşları dikkatle kaleme aldığım satırlarımın etrafına bir daire içine yerleştirdim. Daha güzelleştirmek için içine koyacak bir çiçeğim olsun istedim. Taşlar çok sert, çok siyahtı, beyaz kâğıdın üstünde kömür gibiydiler.

Ayağa kalktım ve hafif rüzgârın ürkek taze çimenlere, kafalarını sudan çıkararak balıklara benzeyen huş dallarındaki yumuşak tomurcuklara fiske vurmasını izledim. Kısa süre sonra ağaçlar

yapraklarla dolacak ve içinden geçen rüzgârın uğuldayan sesi farklı olacaktı. Daha gürültülü olacaktı. Şimdi hâlâ sessiz, nazikti. Rüzgâr gelip giderken, yerdeki notumun köşelerinin kıvrılırken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Charlie yanımda kaldı. Eve gitmeye, düzgün bir yemek yemeye can attığını anlayabiliyordum. Ben de öyleydim. Geri döndük. Notu Blake'e bırakarak, hayatımda önemli bir adım attığımı hissettim. Başka ne zaman böyle küstah, cesur veya saçma bir şey yapmışım?

Huş ağaçlarının arasından çıkıp çimenli yamaçtan aşağı inerken ve caddenin karşısına geçerken, Magda'yı değil, kafama kazınan o şiir dizesini düşündüm. "Kanlı gelgit." Neydi bu? Hiçbir zaman şiir seven biri olmamıştım, neredeyse hiç çalışmamıştım, kitaplığımdan bir şiir kitabı ödünç almayı bile okuma olarak görmemiştim. Çoğu gün şiirin varlığı aklımdan geçmiyordu. Aramızda hâlâ şairlerin olması akıl almaz görünüyordu. Geçimlerini nasıl sağlıyorlardı? İnsanlar artık televizyona sahipken, şiire ne gerek vardı? İyi bir roman bile televizyon programları ve filmlerle rekabet etmek zorundaydı. Kütüphanede cep telefonlarının ekranlarından televizyon izleyen gençleri görmüştüm. Levant'ta kimse şiir okumazdı. Okul için olmadığı sürece. En yakın okul Bethsman'deydi. Aslında, halk kütüphanesinden sadece bir blok ötedeydi. Oraya gidip "kanlı gelgit", bu hangi şiirden, diye sorabileceğimi sanıyordum. Ve belki de hiçbir şiirden değildi. Ben uydurmuştum. "Ben bir şairim," diyebilirim.

"Ben bir şairim," dedim Charlie'ye, başını okşarken. Birlikte çakıllı yoldan kulübeye çıktık ve her zamanki protokolümüzü izledik. Tasmaşını astım, patilerini sildim ve kapıyı açtım. Terlemiştim, paltomu astım, çizmelerimi çıkardım. Fırın ısınmıştı, tavuğun plastik ambalajını yırttım, sakatat torbasını çıkardım, bir tavaya koydum ve fırına soktum. Tuz yok, biber veya baharat yok. Charlie'yle böyle şeyler umurumuzda değildi. Kızarttığım sakatatlar, Charlie için iki yumurta daha. Charlie yerken, soğuk simidimi ve kahvemi alıp kahvaltı masasına, kâğıtlarıma, manzarama geri döndüm, onu düşündüm, yedim, içtim ve güneş ışığı

ğıyla alev alev yanan suya baktım. O gün bugündür, karar verdim. Walter'ın küllerinden kurtulacaktım. Yani, tam olarak "kurtulmak" değil. Böyle ifade etmek hoş olmamıştı.

Charlie kahvaltısını bitirdi ve bana katıldı. Çok tatlıydı, karnı toktu, başını kucağıma sürtüyordu. Demir, toprak ve ayrıca hafif dışkı kokuyordu. Pek aldırmadım. İki varlık bir arada yaşadığında, onların kokusu sadece birlikteliğin kokusu olur. Benim de banyoya ihtiyacım vardı ama içimden banyo yapmak gelmiyordu. Soyunmak, suyun ısınmasını beklemek, çok küçük, sadece temiz tutmam gereken küçük bir şey hâline gelen vücudumla ilgilenmek çok fazla çabaydı, sürekli kullanılan tek bir tabağı yıkamak gibiydi. Kirli kalabilir, kayıkta terleyebilir, o gece bir kadeh şarabımla banyo yapabiliirdim. Magda hakkında biraz daha düşünürdüm, birkaç not daha alırdım. Sonra yatağa gider ve önceki gece çok kötü uyuduğum için bilhassa iyi uyurdum. Sabah Charlie'yle huş ormanında uzun bir yürüyüşe çıkacaktık. Küçük notumu, Blake'e yazdığım şiirsel mesajın etrafındaki küçük siyah taşlarımı bıraktığım yolda bulmak ilginç olmaz mıydı? Şimdi mi okuyordu? Merak ettim. Başka biri miydi? Bir an komşuların beni notu oraya bırakırken gördüklerini ve çevreyi kirlettiğim için telefonla şikâyet ettiklerini hayal ettim. "O tuhaf yaşlı kadın az önce ormana çöp attı. Gelin ve görün. Bir tür komik yazı."

Telefonu kapatıp birbirlerine, "Şu yaşlı kadın kafadan kontak mı?" diye sorarlardı. "Küçük çocukları yemeyi seven bir cadı mı?" Komşulara güvenmiyordum.

Aklım tekrar tekrar şiirime takıldı. "Nedir ipucu sonraki?"

Charlie, halının üzerindeki güneş birikintisi içine serildi. Derin nefes almaya çalıştım. Soğuk simit çiğneyip kahveyi içtim. Tavuk kokmaya, iyice kızarmaya başlamıştı. Pişmesine bir saat vardı. Bir süreliğine bırakırsam yanmaz, diye düşündüm. Kötü bir şey olmayacaktı, hayır. Hiçbir şey beni şiirimi kontrol etmekten alıkoyamıyordu. Hiçbir şey.

Bunun üzerine çizmelerimi ve paltomu tekrar giydim. Charlie'nin tasmaını bağladım ve onu tekrar çakıllı yoldan aşağı

çektim. Yolun karşısına geçip çimenli tümsekten yukarı çıktık. Huş ağaçlarının arasından, notumu bıraktığım yere kadar, aşınmış yolu takip ettim. Yukarı aşağı sağa sola, bıraktığım yerin çok ötesine bakmama rağmen, not gitmişti. Biri gelip almıştı. Siyah taşlar bile gitmişti. Ama sonra taşları gördüm, *B* harfi şeklinde dizilmişlerdi, bu kesinlikle tesadüf değildi.

Pekâlâ, bu benim için oldukça yeterliydi.

“Hadi Charlie!” diye bağırdım ve ormandan koşarcasına çıktık. Eve gitmem on dakikadan az sürdü, kalbim güm güm çarpıyordu. Notumun bu kadar çabuk alınmış olması huzursuz ediciydi. Her nedense tüm bunların sadece bir oyun olduğunu düşünmüştüm. Blake gerçek değildi. Dışarıda beni takip eden kimse yoktu. Her şey, herkes, Magda bile benim hayal gücümün bir ürünüydü. Vaiz Jimmy, “Bazen aklınız size oyunlar oynar,” demişti. Ama bu bir oyun değildi. Biri, *B*, Blake, orada bir yerde benimle iletişim kuruyordu. Ve sonra Magda vardı. O ankette onu bu kadar kolay uydurmuş olmam nasıl mümkündü? Sanki biri bana cevapları veriyordu, zihnimdeki biri bana ne yazmam gerektiğini kendi fikirlerim kadar net söylüyordu. Ama bu fikirler tam olarak nasıl benim olabilirlerdi? Kızla tanışmamıştım bile. Bu beni çok gerdi, ah, bu tam olarak ne olup bittiğini, bu Blake’in kim olduğunu ve benden ne istediğini gerçekten merak etmeme neden oldu. Benden istediği her neyse, nasıl yapacaktım? Bu küçük gizemi gerçekten çözebilir miydim? Magda’nın ölü ve çürüyen cesedini bulabilir miydim? Bunu ben mi istedim? Charlie neden gidemedi? Her zaman ölü hayvanları ve eşyaları koklardı. Sanırım insanlar daha insani gizemleri çözmede daha iyiler. Ceset, Charlie’nin gitmeyeceği, benim gitmeyeceğim, görevde olmadıkça kimsenin gitmeyeceği bir yere saklanmış olmalıydı. “Tanrım,” diye düşündüm birden. “Ada.”

Bütün bunlar, içeri dalmam, fırını kapatmam, Charlie’nin ayaklarını falan silmeden çantamı ve anahtarlarımı almam, kapyı kilitlemem ve Charlie’yle arabaya atlayıp uzaklaşmam için yeterliydi. Paniğe kapıldım. Nereye gittiğimizi bilmiyordum.

Charlie çok mutluydu, arka koltuktan başını omzuma koyup ön camdan manzarayı izledi. Yüzü yaralı adamın küçük dükkânının yanından geçtik. Henry, diye düşündüm. İşte burada. Hikâyenin daha büyük bir kısmı benim için netleşti. Bir gece önce düşündüğüm tüm karakterleri neredeyse ayrıntılarıyla açıklayabiliyordum. Dükkândaki adam Henry'ydi. Arkada büyük bir olasılıkla babasının yaşadığı küçük bir ev vardı. Magda'nın baktığı yaşlı adamın ve Henry'yle ilişki yaşadıkları ev. Çok uzak olmayan bir yerde Blake ve Shirley. Ve sonra Leonardo. Henüz izah edemediğim tek şey hayalet yaratık Gubyan'dı. Belki de Gubyan'la asla uğraşmam gerekmeyecekti. İstemiyordum. 17 numaralı otoyola dönerken ürperdim. Çok hızlı, o kadar hızlı sürüyordum ki emniyet kemerimi takmayı unutmuştum. Kemerimi takarken yoldan biraz çıktım ve bir saniye içinde arkamda bir polis arabası ışıklarını yaktı. Yolda başka kimse yoktu. Tehlikede değildim, başkasını tehlikeye atmamıştım.

“Otur,” dedim Charlie'ye. Kenara çekip saçımı düzelttim. Korkuyla dişlerimi fırçalamadığımı ya da yüzümü yıkamadığımı hatırladım. Tırnaklarımın altında siyah toprak vardı. Muhtemelen gözlerim uykulu bakıyordu. Charlie kadar kötü kokuyor olabilirdim. “Bayan. Guul,” dedi polis memuru penceremi indirdiğimde. Göz hizasında kasıklarımı görebiliyordum. Cinsel organının o dar siyah pantolonun içinde ezildiğini hayal edebiliyordum. Bir elimle gözlerimi kapatarak ona baktım.

“Gül, evet. Nasılsınız?”

“Eh, ben iyiyim Bayan Guul ama sizi aşağı yukarı beş kilometredir takip ediyorum ve garip kullanıyorsunuz. Beni görmediniz mi?”

“Korkarım görmedim. Köpeğim görüşümü engelliyor olmalı.”

“Alkol aldınız mı, Bayan Guull? Herhangi bir ilaç kullanıyorsunuzuz?”

“İlaç mı? Hayır. Hızlı gittiysem özür dilerim. Hızlı mıydım? Biraz acelem var da.”

“Yüzün üzerinde gidiyordunuz ve belirtilen hız sınırı yetmiş.

Bu saatte olması gerekenden yaklaşık otuz kilometre kadar hızlı, Bayan Guul. Bu yüzde kırk hızlı demek. Nereye yetişmek için bu kadar aceleci olabilirsiniz? Randevunuz mu var? Şanslı bir adamı bekletiyorsunuz, değil mi? Hayır, hayır, buna cevap vermeyin. Her şey yolunda mı Bayan Guul? Kimse sizi kovalamıyor, değil mi?"

"Ah, hayır, öyle bir şey yok."

Neden bu kadar meraklıydı? Ne biliyordu? Walter'ın ağzına patlamış mısır doldururken, "Bu çok açık. Magda'nın sevgilisiydi. Ne Henry, ne Leo. Katil kesin o. Bu aptal fikirleri nereden buluyorsun? Vesta, kanıtlara bak. Kulübeye taşındığın için kızgın çünkü onu nasıl diyorsunuz, bir garsoniyer olarak kullanıyordu. Karısını aldatmak için," dediğini hayal edebiliyordum.

İşte bu, diye düşündüm. Bu yüzden polisler benden hoşlanmıyordu. Walter'ın teorisini göz önünde bulundurarak, Levant'a ilk taşındığımda hoş karşılanmamış gibi hissettirmesinin gerçek bir nedeni olabileceğinden memnun bir şekilde, memur konuşurken başımı salladım.

"Ve orada kör noktada kalan bir araba yolu var," diyordu. "Bir arabanın ne zaman yola çıkacağı belli olur mu? Bu yüzden tabelalar koyduk. Anlıyorsunuz değil mi?" Bir yeri işaret etti ama bakmadım. Güneş gözüme giriyordu.

"Çok üzgünüm. Beni affedebilecek misiniz?" Oyunculugumun gerçekten acınası görünmesini umdum. Ne kadar saf ve zayıf olduğumu kanıtlamak ve hiçbir şey bilmediğime, hiçbir şeyden şüphelenmediğime inandırmak için rol gereği ağlayabiliyordum, ağlardım. Herhangi bir sorun istemiyordum.

"İhtar yazabilirdim ama sanırım amacıma ulaştım," diye yanıtladı, siyah deri eldivenlerinin içindeki kalın parmaklarını arabamın camının kenarına koyarak. Gülümsemeye çalıştım. "Şimdi yavaşla," dedi. "Selam, dostum," dedi Charlie'ye, sesi aniden yumuşadı, hırıltılıydı. Aptal Charlie kuyruğunu salladı ve sanki eldivenli el açık pencereden uzanıp onu okşayacakmış gibi öne çıktı. O eldivenli elin Magda'nın solgun, ince boğazını sardığını hayal edebiliyordum.

“Bayan Guul,” dedi şapkasını eğerek. Yan aynamdan, dimdik yürüyerek ekip arabasına geri dönüşünü izledim. Bir polis arabası için garip bir renk diye düşündüm – kan kırmızısı. Bir copu, bir silahı vardı. Bir ölüm ajanı. Gubyan olabilirdi aslında, karanlık ve aç bir ruh, kötü bir hayalet. Evet. Gubyan. Oradaydı. Onunla yüz yüze gelmişim. Cinayete muktedir biri varsa, o da Şeytan’ın askeri, can emici bir filtre olan Gubyan’dı. Ve bir cinayeti nasıl örtbas edeceğini bilen biri varsa, o da bir polis memuruydu. Penceremi tekrar açtım ve Gubyan’ın uzaklaşmasını bekledim.

Orada arabada oturmuş, parlak beyaz güneş ışığına bakarken bir an için hayallere daldım. Sanki Monlith’te alışveriş merkezinden eve dönüyordum ve birkaç saniyeliğine sebepsiz yere heyecanlanan, zihni boş, küçük bir çocuk gibiydim; kırmızı ışıktaki bekliyordum, yaşamaya ve hoşça vakit geçirmeye devam etmek dışında gidecek başka bir yerim yoktu. Kötülüğün ve komplonun karşısında kaybolmak için tuhaf bir andı. Ama nedense bir an için kendimi enerji dolu, huzurlu ve genç hissettim.

Gubyan yola çıktı, bir U dönüşü yaptı ve 17 numaralı otoyoldan Levant’a doğru sürdü. Kulübemin kapısını kilitlemişim, değil mi? O gün kasabaya inmeyi göze alamazdım. Kötülükle karşılaşan herkesin hissedeceği gibi, sarsılmış ve savunmasız hissettim. Walter’ın, “Çizmeyi aşırıyorsun Vesta,” dediğini duyabiliyordum. “Eve git. Olduğun insan ol. Yapboz yap. Küçük bahçeni sula. Biraz çay iç.”

Bu yüzden arabayı eve doğru sürdüm. Fırındaki tavuğu düşündüm ve onunla ne yapabileceğime, nasıl kesip saklayacağıma odaklanmaya çalıştım – birazı dondurucuda, birazı buzdolabında plastik saklama kabında. Hangi kısımları kendime ayıracağımı, hangi kısımları Charlie’ye yedireceğimi düşündüm. Magda’yı düşünmemeye çalıştım. Onu tek başıma adalete teslim edecek kadar güçlü hissetmiyordum. Gubyan cesaretimi emmişti. Korkmadım bile, taş kesildim. Kulübeye geri döndüğümde, zihnimin kapandığını hissettim.

Charlie tuvaletini yapmak için hemen çam ağaçlarına doğru koştu, sonra ben ön kapıya doğru yürürken gümbürdeyerek yanımdan geçip çakıllı yoldan aşağıya indi ve göle atladı. Donuk, ağır bir zihin boşluğundaydım ama Charlie'nin bu kadar manyak bir şekilde oynamasını, dişlerinin arasında ıslak bir dalla suda çırpınmasını izlemek beni yine de güldürdü. En ufak bir şey onu mutlu ediyordu. Daha çok böyle olabilmeyi diledim ve daha mutlu olmak için daha çok çabalayacağıma kendi kendime söz verdim. Neden Magda yüzünden kendimi çıldırtıyordum? Belki de her şeyi hayal etmiştim. Kötü bir rüyadan, ateşim çıkınca gördüğüm bir rüyadan ibaret olabilirdi – bazen hasta olduğumda ayağa kalkmam biraz zaman alırdı. Elimin tersiyle alnıma dokundum. Evet, biraz sıcak hissettim. Biraz kestirirsem, uyandığımda her şey eskisi gibi olurdu, diye düşündüm. Cinayet yoktu, gizem yoktu.

Kulübenin kapısına yaklaşırken, olduğum yerde kaldım. Yanlış olan bir şeyler vardı. Benim bahçemdi ama bana farklı geldi. Sanki biri gelip eliyle süpürmüş ve bir şekilde bastırıp sıkıştırmış gibi, düzlemiş görünüyordu. Bir sürü iz bırakmışım, çizmeleirim ve ellerim, kalçalarım toprakta ay yüzü iki oyuk bile oluşturmuştu. Ve şimdi durgun su gibiydi. Çok garipti. Daha yakından incelendiğinde, biri sadece toprağı süpürmekle kalmamış, ektiğim küçük tohumları da koparmış gibi görünüyordu. Parmaklarımla toprağı kazdım ama gitmişlerdi. Diktiğim yere baktım ve kesinlikle ortadan kaybolmuşlardı. Bunu kim yapardı? Bir kuş toprağın içindeki tohumları gagalar mıydı? Kanatları, toprağı süpüren bir rüzgâr mı üretmişti? Yoksa tohumlarımı tek tek çıkarıp sonra da herhangi bir izi süpürmek için bir şey –gazete ya da belki süpürge– kullanacak kadar sinsi biri mi vardı? Bu yaptığı çılgınca ve kötü bir şeydi. Umut tohumlarını daha filizlenme şansı bile bulamadan koparmak zalimlik, dedim kendi kendime. Ağlayabilirdim. Sonra üzüntüm kine dönüştü. Gubyan'ın böyle bir şey yapacak zamanı olamazdı. Kimdi o zaman? Eğer sen yapıtıysan Blake, intikamımı alacağım. Bunu kim yaptıysa, gazabımı

hissedecekti. Yere tükürdüm, anahtarımı çevirdim ve Charlie için kapıyı açık bıraktım. Muhtemelen hoşnutsuzluğumu hissederek, çamurlu ayaklarıyla içeri daldı ama umursamadım. Fırını tekrar açtım. Kızarmış tavuğun kokusu kulübeyi doldurdu, ben de onu pişmeye bırakıp soğuk bir kırmızı şarap açtım ve masaya oturdum. Radyoyu açtım. Biraz önce kulübeden bir hışımla çıkarken açmayı unutmuştum. Dinleyebildiğim tek şey cazdı. Vaiz Jimmy'nin o gece programı olacaktı. Oturup dinledim, sinirliydim, zihnimin içi çoğunlukla durağan ve öfkeliydi ama şişenin yarısı bitene kadar belirleyici hiçbir şey olmadı. Tavuk pişiyordu.

“Burada kal,” dedim Charlie'ye. Bir an kulaklarını dikti. Ayağa kalktım ve Walter'ın vazosunu raftan aldım, kolumun altına yerleştirip kulübenin kapısından tahta bir kürek çektim ve Charlie'yi emniyetli bir şekilde içeri kapattım. Göl kenarında, kayığı sağa çektim, suya indirdim, binip dengeyi sağladım ve ittim. Dışarıda olmak soğuk bir düş almak gibiydi, dünyanın suyun yüzeyinde bir kaleydoskop gibi hareket etmesini izlemek gibiydi. Ve çizmelerimin arasında, bir kral tacı gibi süslü vazosu dayalı Walter vardı. Sanırım küllerinden kurtulmak, sembolik bir tahttan indirme olacaktı. Walter'ı artık zihnimde istemiyordum. Bazı şeyleri kendi başıma bilmek istiyordum. Bu şekilde daha iyi hissedecektim. Her şeyi kendi ritmime göre yapabilirdim. Sonunda kendi başıma düşünebilirdim. O gün adaya kadar kürek çekmeyecektim – eğer Magda'nın cesedi orada bir yerdeyse, onu bulduğumda sakin ve akli başında olmak istiyordum. Böylece yüz metre kadar ötede kürek çekmeyi bıraktım, vazoyu uzattım, fırçalanmış pirinçteki donuk yansımamı son bir kez gördüm, sonra suya düşmesine izin verdim. Bu kadardı. Yaptıktan sonra çok kolay görünüyordu. Hazin bir veda etmedim. Bunu zaten yeterince yapmıştım. Küreği tutup tekneyi çevirdim ve eve kürek çektim.

Belki de beni aldatan yaşlı gözlerimdi ya da tohumlarım topraktan koparıldığı için sinirlerim bozuktu ama yavaş yavaş kıyıya geri dönerken Charlie kulübenin içinde havlamaya başladı ve yemek masamın yanındaki pencereler ile gölün arasında

kalan birkaç ağacın içerisinde bir şeyin hareket ettiğini gördüm sandım. Tarif edemediğim bir silüetin, kulübenin bir tarafındaki masadan arkaya, mutfığa geçtiğini gördüm sandım. Böyle bir mesafeden, hareketi, kımıldayan bir dal, rüzgârın bulanıklığı, bir ağaçtan diğerine geçen bir kuşun kulübenin pencerelerinde yansıyan ve bükülen şekli ile karıştırılabilmesi mümkün hafif bir gölge. Yanılıyor olabilirdim ama gördüğümü sandığım şey karanlık, yarı saydam bir şekil –insan boyutunda ama sadece bir karaltı, katı bir beden değil– masada kâğıtlarımı okuyordu. İlk başta Walter’ı suçladım. Onu göle atmak zorunda olmasaydım, masadaki kâğıtlarımı korumak için orada olurdum. O gölgenin kulübeme girmesini engelleyebilirdim. Onunla savaşıbilirdim, kendimi savunabilirdim. Sonunda Walter’dan kurtulmak için yapmam gereken fedakârlık buydu. Beni korumak için hep yanımdaydı ve bu yüzden savaşımayı asla öğrenememiştim. Ama şimdi yapacaktım, kesin kararımı vermiştim. Daha mutlu, daha tertipli olmayı boş ver. Akıllı ve sert olup kendi yolumu çizecektim. Kendimi hayrete düşürerek, Charlie’ye bile ihtiyacım yok, diye düşündüm. Charlie’yi kaybetseydim de başımın çaresine bakardım. Ben yaklaşırken ulumayı bıraktı, pencereden dışarıyı görmek için arka ayakları üzerinde durdu, kuyruğunu öfkeyle sallıyordu. Kayığı ağaca bağladım ve küreği kabine geri sürükledim. İçeride, hiçbir şey farklı görünmüyordu. Üst katta, Walter’ın vazosunun bulunduğu komodinin üzerinde kalan boş yeri gördüm. Boşluğu doldurmak için kitapları ve ıvır zıvırları çabucak yeniden düzenledim. Mutfığa indim, tavuğu çıkardım ve tüm hayatı boyunca vahşi doğada aç kalan bir tür hayvanmışım gibi, doğrudan fırından çıkmış kurşun gibi sıcak bir but yedim.

Masama döndüm ve yazdım.

Benim adım Vesta Gül. Bunu okuyorsan, Gubyan tarafından öldürüldüm. Magda adında bir kızı da öldürdüğüne inanıyorum. Cesedi muhtemelen kulübemin karşısındaki göldeki küçük adada gömülü. Lütfen köpeğimi besle.

Beş

Tavuğu parçalarına ayırıp paketledim ve planladığım gibi dolaba yerleştirdim. Sonra Charlie'yi besleyip kulübeye kilitledim. "Bir defalığına bekçi köpeği ol ve birisi girmeye çalışırsa, saldır." Ağlayıp sızladığını duymamak için oyalanmadan çıktım, arabaya atladım ve kütüphaneye doğru sürdüm. Tekrar internete girip daha fazla araştırma yapmam gerektiğini hissediyordum. Bilgisayar bana buraya kadar çok yardımcı olmuştu, değil mi? Bir kâhin, bir yol gösterici gibiydi. Her dedektifin özel bir bilgi kaynağı vardı, değil mi? Bilgisayar da benim zihin alanım gibiydi. Cevaplar bende yoktu ama doğru sorulara sahip olduğuma inanıyordum.

Arabayı 17 numaralı otoyolda dikkatlice sürdüm. Gubyan'ın beni tekrardan durdurmasını istemiyordum. Bu sadece hikâyeyi geciktirirdi. Okuduğum kitap akmiyorsa, genelde yarıda kesmeye meyilliydim. Radyoda bir kitap eleştirmeni buna "çamurlu orta" demişti. Ama Gubyan beni öldürecekse, Magda'yla aynı vahşi sonu paylaşmak bir tatmin olurdu, diye düşündüm. Boğularak öldürmüştü, bunu biliyordum. Blake gibi bir çocuğun elleri böyle bir şeyi yapmış olamazdı. Birisini boğarak öldürmek için büyük bir kuvvet gereklidir. Magda olay sırasında sarhoş ya da uyuşturulmuştu ve savunmasız yakalandı. Ayık, hazır ve tetikte olsaydı, katiliyle mücadele ederdi. Bir kedi gibi kavgacıydı. Uzun tırnakları vardı. Dışarıdan bakınca durgundu ama bir anda kudurur ve öfkelenirdi. Gözlerinizi oyup, eski spor ayakkabısıyla kalbinizi ezebilirdi. Korkutucu olan, böylesine yoğun bir hayatın ve enerjinin bu eldivenli zalim eller tarafından bo-

ğulmuş olmasıydı. Bu eller benim peşime düşseydi, onları bıçaklardım diye düşündüm. Magda'nın sustalı bıçağını alır ve onun parmaklarını keserdim. Böylece ikimiz birlikte galip geldik. Güzel olmaz mıydı bu? Magda'nın ruhu özgür olup istediği yere uçabilirdi. Ya da belki de bilgisayara girerdi diye düşündüm neredeyse kendime gülerken. İnternette her şey vardı. Dünya üzerinde bir sonsuzluktu. Cennet gibiydi. Belki Magda çoktan oradaydı.

Gubyan'ın işaret ettiği kör dönüşteki virajı geçerken yavaşladım ve komşuların evine giden uzun araba yoluna dikkatle baktım. Çok nadiren gelip gittiklerini görmüştüm. Geçen yaz onları tekmeden gördüğüm gün çok soğuk davranmışlar, yoldan her geçişimizde beni görmezden gelmişlerdi. Onlar için yoktum, görünmez gibiydim. Ama aslında daha ziyade onlardan daha aşağıda olduğumu düşünüyorlardı. Bu durum hoşuma gitmiyordu. Onlardan hoşlanmıyordum. Gubyan'ın beni kenara çektiği sapaktan geçerken korkudan sindim. Havada bir sülfür kokusu, şeytanın kokusunu, o kokuşmuş yaratığın, gulyabaninin, karanlık ve acının meleğinin kokusunu aldığımı yemin edebilirdim. Birisine karşı bu kadar kin gütmek aslında çok heyecan vericiydi. Bana ilham verdi, neredeyse dans ediyormuşum gibi hissettim. Eğer bir sanatçı olsaydım, büyük bir tuvale siyah-kırmızı resim çizer, dünya başımın üstünde dönerken ter içinde yere yığılına kadar fırçamı tuvale çılgınca saplardım, diye düşündüm. Öyle nefessiz kalmayı diledim, uzun süre bunu yapamayacağıma inanmıştım. Yaşlıyım, diye düşündüm. Coşku artık bir seçenek değildi. Elimde kalan tek şeyin hoşnutluk ve sakinlik olduğuna inandım. Böyle düşünmeme neden olduğu için Walter'ı suçladım. Coşacak kapasiteye sahip olmayan, eğlence ve özgürlükten korkan oydu. Monlith'te dünyadan uzak, hiçbir işe yaramayan, üzerinde ineklerin bile otlamadığı evi seçen oydu. Kuru toprak. Yabani ottu, çirkin, yapraklarının arasında sürekli vızıldayan bir böceğin saklandığı bitki. Orada piknik bile yapamazdım. Walter izin vermezdi. Beni esir alan kişiydi sanki. Bunca zamandır

tutsaktım, diye düşündüm. Artık gevşeyecektim, kendimi bırakacaktım.

Kütüphaneye vardığımda yine kurt gibi acıkmıştım. Kapının yanındaki otomattan yer fıstıklı çikolata alıp üç koca ısırıkta mideye indirdim.

Kütüphaneye hiç bu kadar geç saatte gelmemiştim ve yarım düzine bilgisayarın kapüşonlu üstlü, kot pantolonlu –giysileri o kadar boldu ki en tıknazları bile gözüme çöp adam gibi geliyordu– gençler tarafından işgal edildiğini görünce biraz hüsrana uğradım. Ekranlarından yansıyan soğuk mavi ışıkla yüzleri parlayıp klavyelerine basarken, Aziz Benedikt zamanının rahiplerine benziyorlardı. Merakla durup onları izledim. Her biri şaşkın ve büyülenmişti. Üzerlerinde muazzam bir etkisi olan bir şeye bağlandıklarını görebiliyordum. Zihin alanı internet olduğunda böyle olur, diye düşündüm. Kişi benlik duygusunu kaybeder. Zihin her yere gidebilir. Aynı zamanda zihin, bu kadar tüketen bir şeye bağlandığı zaman yavanlaşabilir. Walter'ın vazoun içindeki külleri gibi, bilgisayarları bu genç zihinler için kap görevi görüyordu. Ben de internette olsaydım, onlara dönüşebilirdim. Zihnim onların zihnine bağlanırdı. Ve ben bu parazitlerle zihin alanımı paylaşmazdım. Başka hiçbir şey yokmuş gibi klavyelerine sarılmış kızlar bile bana işbirlikçi gibi göründü. Onlardan daha yaşlı, daha önemli işlerle ilgilenen birinin orada durduğundan, beklediğinden bihaberdiler.

Bu trollerden biri benim Blake miydi acaba? Her nedense bu bana mümkün gelmiyordu. Onu kütüphane gibi bir dünyanın alelade sınırları içinde hayal edemiyordum. Onu daha ziyade kendi zamanımın gençleri gibi hayal etmiştim – dışarıdan uysal ve aşınmamış ama gözleri kızgın ya da üzgün, ailesini memnun etmeye hevesli. Televizyon veya bilgisayarda olan şeylerin baskısı tarafından değil, başarılı olup tüm bunlardan kaçma, daha asil adımların izleme, önümde duran çocuklar gibi kısa süreli değil, uzun süreli zaferler kovalama arzusu tarafından kuşatılmış bir genç. Ne yapıyorlardı ki kütüphanede? Kitaplara el sürmedikleri açıktı.

Blake burada olsaydı da bilgisayar kullanmazdı. Beni kitap raflarının orada bekliyor olurdu, ben de oralarda dolandım, kütüphanenin arka tarafında kitapların saklandığı muşamba kaplı bej renkli metal raflı odada. Gariptir ki, yapılan dekorasyon kitap raflarını kapsamıyordu. Belli ki bütçe bu alanı dekore etmeye yetmemişti. Işıklandırma loştu, koridordan yukarı doğru yürürken yalnız olduğumu fark ettim. Aniden burnuma iğrenç bir koku geldi ve durduğumda kâğıt hışırtısı duydum, koridorun köşesine doğru baktım. Benim gibi yaşlı bir kadındı, ancak kır saçlı, üzerinde uzun muşamba yağmurluğu vardı. Terlikleri pisti. Yirmi adım mesafeden, üstünden çürümüş balık kokusu yayılıyordu. Bethsman'e evsiz birinin olacağını hiç düşünmemiştim ama bu insan kesinlikle muhtaç biriydi. Belki evsiz değildi ama kümeste, yerdeki bir delikte yaşayan, arada sırada şehre inip kitap seçen biriydi. Aslında ne okuduğunu, hangi kitaba dokunduğunu bilmek bile istemiyordum, sanki bu bilgi aklımı tüm kitaplara karşı zehirleyecek, kadının kokusundan daha derin bir şekilde midemi altüst edecekti. Gözlerim yaşarmaya başladı.

Aniden, "Zamane çocukları," dedi kadın, durdu ve eğildi. Yerden bir kitap aldı. O kadar yavaş hareket etti ki ilk başta yere uzanıp ölecek sandım. Kitabın tozunu aldı ve rafa koydu, sonra ayaklarını sürüyerek yürüdü. Ritmik ayak seslerini ve büyük yağmurluğunun hışırtısını duyabilsem de gözden kaybolana kadar koridorun sonunda bekledim. Pis kokusu havada asılı kaldı. İçime çektim ve öğürdüm. Nedense onun inatçı kokusundan tiksilmek beni memnun etti. Kaşlarımı abartılı biçimde çatmış olduğumu fark ettim ve o kadar uzun süredir bunu yapıyordum ki yanaklarım ağrımıştı. Rahatlamaya ve ağızımdan nefes almaya çalıştım. Sonra kadının yaptığı gibi koridordan yukarı doğru yürüdüm ve yerden aldığı kitaba baktım. Şaşkınlıkla gördüm ki *William Blake'in Toplu Eserleri* idi. Blake. Blake. Elimde tutarak, aklım karışmış bir şekilde en az bir dakika boyunca orada dikildim. Tanrı aşkına neler oluyordu? Kitabı, kutsal bir emaneti veya heyecan yaratan bir şeyi tutar gibi tutarak, eski kırmızı kılıfına

baktım. Ön sayfasını çevirdim. İçindekilerin hepsi eski yazıyla yazılmıştı. Sayfaları çevirirken Kitab-ı Mukaddese bakıyor gibiydim. Bu üst üste yığılmış dil karşısında gözlerimi nereye direceğimi bilemedim – ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sonra kitabın sırtının bozulmuş gibi olduğu bir sayfaya ulaştım, sanki birinin parmağı araya girip işaret etmiş gibiydi ve kafamın içinden bir ses, “İşte,” dedi.

Sayfanın tepesinde, “Kadim Ozanın Sesi” isimli, altı çizilmiş, yalnızca bir düzine satırdan oluşan kısa bir şiir vardı:

Orada nicesi düşüp öldü!

Ölülerin kemikleri üzerinde tökezlerler tüm gece

Ve umursamaktan gayrısını bilmediklerini hissederler

Ve liderlik edilmesi gerekirken liderlik etmeyi dilerler.

Kesinlikle genç Blake’den, benim Blake’imden bana bir mesajdı bu. Karşılık olarak bana şiir yollaması ne kadar tatlıydı. O sabah huş ormanında ona bıraktığım şiiri beğenmiş olmalıydı. Ne kadar da özel bir çocuktü. Ve bunu akılda tutarak, daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım: Sayfayı yırttım ve kalın cildi, okurken bir şekilde sürüklendiğim ansiklopedilerin arasına sıkıştırdım. Pis kokulu kadının böyle bir şey yaptığını bilmesini umursamadım. O bir tür sirendi, diye düşündüm, onun garip görünüşü ve berbat kokusu benim durup bakmam için bir uyarıydı. Bir sonraki ipucunu bulmuş olmam ne kadar mutluluk vericiydi, gerçi bunun nasıl olduğunu çözememiştım.

Saat beşe geliyordu ki kütüphaneci zili çaldı –ne kadar eski usul, diye düşündüm– ve kütüphanenin yarım saat sonra kapanacağını duyurdu. Blake’in şiirini katlayıp kabanımın cebine koydum. Şiiri, zihnim berrak bir şekilde, Bethsmane’in uyuşuk beyinli insanlarından uzak bir ortamda incelemek istiyordum. Çıkmadan önce kütüphanenin arka çıkışının yanında, karanlık bir koridorda bulunan kadınlar tuvaletine girdim. Daha önce sinde birkaç kere kullanmıştım. Bana devlet okulu günlerimi ha-

tırlattı, ayna görevi gören puslu, cilalı, metaller, grimsi sekizgen sıkışık fayanslar, siyah oturaklı eski beyaz porselen tuvaletleri ayıran oymalı, ince kalıplanmış ahşap kapılar ve paneller. Tuvalet sifonları o kadar güçlü çalışıyordu ki sanki insan atıklarını temizlemekten başka bir amaç için –odadaki havanın basıncını değiştirmek, enerjinin bir kısmını emmek, hatta insanın zihin alanını yıkamak– tasarlanmış gibiydiler.

“Lanet olsun,” diye bir ses duydum sifonun sesi azalırken. Tabii ki bir kadındı ve bölme kapısının altına bakmak için eğildiğimde, Bethsmane gibi yerlerde nadiren görülen bir şey gördüm: kısa topuklu klasik ayakkabılar ve ten rengi çorap. Bu, civardaki insanların tarzı değildi. Bethsmanedeki kadınlar kot pantolon, tayt veya eşofman giyerdi. Genç kızları şort veya mini etekle görebilirdiniz, ancak yetişkin kadınlar etek veya elbise giymezdi. Bethsmane avlanan veya kamyon kullanan insanların olduğu bir yerdi. Hanımefendilere uygun zarif bir yer değildi. Bulabildiğim tek şarap marketeydi ve seçenekler tamamen yerliydi. Önceden dilimlenmiş ve dondurucuda saklanması gereken simitler almamın bir nedeni vardı. Haftalık donutumu aldığım fırın da ekmek satıyordu ama unlu ve şeker doluydu. Sanırım donutlar için kullandıkları hamuru ekmek için de kullanıyorlardı. Her açıdan kültürsüz bir yerdi. İnsanlar hazır gıda yiyorlar, kendileri pişirdiklerinde de tercihleri sebzeden yana olmuyordu. Neden bilmiyorum çünkü şehrin dışında her yer çiftlikti. Toprak verimsiz de değildi. Çalınmasalardı tohumlarını büyüyenecekti. Kadınlar çoğunlukla ucuz sentetik kumaştan giysiler giyerlerdi. Bluzları batik desenli ve simliydi ve çoğunun kollarında dövmelemler vardı. Daha “şık” olanlar, bir motosikletin arkasında olmalıymış gibi görünüyorlardı. Daha yumuşak tipler, pratik görünenler, rahat giysiler giyiyordu – görünen o ki, kışın bile, spor ayakkabıları veya eczanelerde ya da marketlerde satılan lastik babetler. Benim kar botlarım ve bir çift spor ayakkabım vardı ama sıcak havalarda sandalet ya da deri yürüyüş ayakkabılarımı tercih ederdim. Levant’a geldiğimden beri ben de rahat giysiler giyiyordum ama bir zamanlar Monlith’te evliyken,

bir hanımefendi gibi giyinmişim. Uçuşan eteklerim önden düğmeli bluzlarım vardı. Bu yüzden, tuvaletteki kadın gibi, önü kapalı ayakkabılar ve çoraplar giyen kadın türünü anladığımı hissettim. Bodur topuklarının etrafı eskimiş kahverengi yılan derisi ayakkabısından fışkırmış ayakları oradaydı. Bilekleri şişmişti ve ayaklarının arasındaki boşluk genişti. Ayaklarının arası açık vaziyette orada duruyordu, ama neden?

“Kahretsin.” Ayaklar birleşti, karoya pat pat çarptı, sonra yine açıldı ve sonra biraz homurdandı. Bir müddet sonra sesini duydum. “Pardon?”

“Merhaba? Evet? Benimle mi konuşuyorsunuz?”

“Evet,” dedi ses. “Orada anahtar görüyor musunuz?”

İçgüdüsel olarak, az önce sifonu çektiğim tuvalete baktım. Oturduğumda orada herhangi bir anahtar gördüğümü sanmıyordum. Ama tuvaletteki şeyleri kontrol etmek gibi bir alışkanlığım yoktu. İşimi bitirdikten sonra bile bakmazdım. Çünkü neden bakayım? Klozetteki anahtara kim şaşırabilir ki? Olduğunu bildiğin şey dışında, orada bir şey olmasını kim beklerdi ki? “Hayır, üzgünüm. Burada hiçbir şey yok.”

“Klozetin arkasında, tuvalet kâğıdı takılan şeyin arkasında da yok mu?” diye sordu ses.

Pantolonumu çektim, çantamı tuttum ve eğildim. “Hayır, burada bir şey yok,” dedim. Yüzümün o siyah klozet kapağına bu kadar yaklaşması hoşuma gitmedi.

Kapıyı açtım. Kadın iriydi ama şişmanlar gibi obez değildi. Sadece tombuldu. Düzleşen kalçaları, dua edercesine göğsüne kaldırdığı elleri ile arkadan bana alkışlayan bir foku hatırlattı. İki lavabodan birine yaslandı. Sahte aynadaki bulanık yansıması, beyaz ve kırmızıydı. Saçları boyanmış ve saç spreyi ile şekillendirilmişti. Güzel bir saç modeli değildi ama çiçek desenli elbise seçimi gibi –uçuk mavi bir arka plan üzerinde pastel sulu boya hercai menekşeler– buna da özen gösterildiği açıktı. Beli neredeyse yoktu ve sırtına kadar uzanan, koltuk altları kırışan, pileli, dar, beyaz bir hırka giyyordu. Fazla kilolu birine göre göğsü ga-

rip bir şekilde düzdü, diye düşündüm. Çenesi dikkat çekiciydi ama tamamen çirkin değildi. Bana döndüğünde, yüzünün pudradan solgun olduğunu gördüm. Gözkapakları açık lacivert bir farla kaplıydı. Durduğum yerden, burnunun etrafındaki geniş gözenekleri, sedefli bir rujun kalıntılarını görebiliyordum. Resepsiyon görevlisi olarak çalışıyor olmalı, diye düşündüm. İnsan Bethsman'ede yaşayıp da görünüşü üzerine bu kadar yaygara yapıyorsa, göz önünde olması gerekiyordu. Normal bir banliyöde, nispeten medeni bir yerde olsaydık, olağandışı bir şey olmazdı bu. Gerçek bir şehirde bir fiyasko olurdu. Ama çaba sarf etmişti, ki bu önemliydi.

Böyle bir insanla karşılaştığım gün bu kadar kötü giyinmiş olmam komikti. Bethsman'edekilere göre demode değildim. En kötü kıyafetim çoğu insanın işe giderken giydiğinden daha iyiydi. Bu kadının da büyük sahte inci küpeleri vardı. Muhtemelen kırk yaşlarındaydı ama daha genç olabilirdi. Fakir insanların, kaç yaşında olduklarını tahmin etmek imkânsızdı.

“Kahretsin,” dedi kadın, küçük pembe dudakları bana şaşırtıcı derecede sevimli gelen bir şekilde titriyordu. Kabine geri bir adım attım. “Anahtarlarımı kaybettim,” dedi kaşlarını çatarak. Sonra arkasını döndü ve ağlamaya başladı. Ben hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Kâğıt havlu makinesine gidip çevirirken kalın ayak bileklerini izledim. Kaba kahverengi kâğıdın bir kısmını yırttı ve burnunu sildi.

“İyi misiniz?” diye sordum. Başka ne söyleyebilirdim? Lavaboya gittim ama ellerimi yıkamadım. Çantamı çok sıkı tutuyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

“O günlerden biri,” dedi kadın. “Bir kitabı iade etmeye geldim ve şimdi evime dönemiyorum. Muhtemelen anahtarlarım arabada kaldı. Aman Tanrım!” Yine burnunu sildi. “Oğlum da okuldan dönmüştür.” Sonra bana baktı ve çaresiz yüzünde Blake'i görebiliyordum.

“Shirley?” dedim ve çantamı yere düşürdüm. Ellerim uyuştı ve eğilip mırıldandım, “Elbette, elbette buralarda bir yerdeler.”

“Peki,” dedi Shirley. Lavabonun üzerine eğildi, porselenin karnına, uyluklarına bastırıldığı yerde yumuşak vücudu çöküyordu, bu kafa karıştırıcı çiçek deseninin altında neyin nerede başlayıp nerede bittiğini anlamak zordu. “Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Evde fazladan bir araba anahtarım var ama buradan on beş kilometre uzakta. Biliyor musunuz?..” Ve sesi kesildi. Yaladığı parmağını alt gözkapağının kenarına sürüp çıkan siyah şeyi –rimeli– kâğıt havluya sildi. Yine sümkürdü. Cüzdanından ruj çıkardı ve cilalı metaldeki belli belirsiz yansımasına bakarak sürdü.

“Ne?” diye sordum. “Neyi biliyor muyum?” Sanki bir şeyleri açıklığa kavuşturacakmış gibi çantamı karıştırdım. Blake’in cebimdeki şiiri, geç kaldığım bir şeyin bileti gibiydi. Eve gitmek, bir mum yakmak, şiiri satır satır deşifre etmek istemiştim. Ama burada karakterlerimden biri olan Shirley vardı. Meraklı olmalı, şüphe uyandırmayacak şekilde kendini ifşa etmesini sağlamalıydım. Bana ısınmasını sağlamalıydım. Yumuşak görünüyordu, açıkçası öyleydi. Kuş tüyü paltomun içinde çok sıska ve aç ve loş banyoda üşümüş bir hâlde yanında dururken, neredeyse beni kucaklamasını, kollarını bana dolmasını istiyordum. Bu anlamda anaçtı. Yine de ona pek yaklaşıyordum. Bir şekilde cinayetin içinde olabilirdi. Bunun düşüncesinden nefret ediyordum ama kadınlar her zaman çocukları öldürürdü. Onlara en yakın olanlar ve onları büyütmek zorunda kalmaktan en çok acı çekenler onlardı.

“Şeyi soracaktım,” Shirley şimdi bana döndü –benden korkmuş gibi görünmüyordu ama utangaçtı, yanakları kızardı– “Bu taraftan Woodlawn Bulvarı’na giden bir otobüs olup olmadığını biliyor musunuz? Okul otobüsü olduğunu biliyorum. Ama...”

“Adımlarının üzerinden geçtiniz mi? Ne zaman bir şey bulamasam, hatırlamaya çalışırım – içeri ilk girdiğimde ne yaptım? Ceketimi astım mı? Buzdolabını açtım mı? Bir bardak su içtim mi? İyice düşündünüz mü? Taksi çağıramaz mısın?”

Shirley içini çekti. Tekrar cüzdanını karıştırdı.

“Param arabada. Cüzdanım. Muhtemelen anahtarlarımın yanında.” Bu ifadenin amacını tam olarak nasıl anladığımı söyleyemem ama bir şekilde Blake’in talihin iplerini elinde tuttuğunu düşündüm. Shirley’nin doğruyu söyleyip söylememesi önemli değildi. Blake, Shirley ile birlikte yaşadığı ve Magda’nın bodrumda aylarca kaldığı evi görmemi istiyordu. Shirley’nin anahtarlarını ve cüzdanını alan oydu elbette. Shirley de işin içinde olabilirdi. Shirley akıllı mıydı yoksa aptal mıydı, planın kapsamı ne kadar genişti, emin değildim. İçtenlikle üzgün görünüyordu ama belki de sadece iyi bir oyuncuydu. Böyle bir kadın iyi bir oyuncu olmalıydı ve kostümü abartılıydı.

“Sizi götürebilirim,” dedim, “eğer nereye gideceğimi gösterirseniz.” Belki de bu, Blake’in ipucunun bir parçasıydı: *Ölülerin kemikleri üzerinde tökezlerler tüm gece, Ve umursamaktan gayrısını bilmediklerini hissederek, Ve liderlik edilmesi gerekirken liderlik etmeyi dilerler.*

Shirley’yi kütüphanenin arkasına park ettiğim arabama götürdüm. Bana kibarca yolu tarif etti, nereye döneceğimi, nerede yavaşlayacağımı, Woodlawn Yolu’nun nerede Woodlawn Bulvarı olduğunu gösterdi. Çöken akşamın griliğinde, yolun kenarında bisikletli bir çocuk belirdi, rüzgârda koyu renk ekoseli gömleği bir pelerin gibi süzülüyordu. Tam olarak düşündüğüm gibiydi: gözleri tetikte ama mesafeliydi, gözlerinin etrafı neredeyse turuncu, iyileşen morluklar gibiydi. Kaşları seyrek olsa da, alnı geniş ve çıkıktı. Teni soluk esmerdi. Annesininkinin aksine çenesi bıçakla kesilmiş, yontulmuş gibi keskindi ve ağzı geniş ve dudakları inceydi, çenesi bana gemi çapasını hatırlattı. Araba yolunun kenarında durmuştu – aralarındaki çimenlikte taze otların büyüdüğü karanlık, yıpranmış, iki toprak kalyon.

“Oğlum,” dedi Shirley. “Bayan Guul’a merhaba de.” Otoparkta sorduğunda adımlı söylemişim. “Vesta, bu bir şeyin kısaltması mı?” diye sormuştu. “Güzel bir isim. Bana Velveeta’yı hatırlatıyor. Ya da vestiyer.”

“Merhaba,” dedim, çocuk yüzümü görecektim diye gergindim.

Elleriyle gidonları kavrayarak eğildi, bir motorun devrini yükseltiyormuş gibi öne arkaya gidip geldi. Tişörtü beyazdı, saçları kısaydı ve briyantınle taranmıştı. Çok bol olmayan mavi bir kot pantolon ve tırtıllı kalın tabanlı ağır siyah botlar giyiyordu. Bana sadece başını salladı.

“Evin kapısı açık mı?”

“Evet. Araba mı bozuldu?” dedi. Sesi alçak, gizemli ve ilgiliydi.

“Anahtarlarımı kaybettim, bu yüzden Bayan Guul beni bıraktı.”

“Yedeğini getirebilirdim,” dedi, çoktan ayağa kalkmış, bisikletini dengeliyordu, uçmaya hazırdı.

“Atla,” diye seslendim arkasından ama o çoktan yola düşmüştü. “Bisiklet arkaya sığardı,” dedim.

Shirley, “Muhtemelen bir arkadaşının evine gidiyor,” dedi. Eve doğru ilerledik. “Burası,” dedi Shirley ayağa kalkarken. “Hemen içeri girip yedeği alayım. Biraz bekletsem senin için bir sorun olur mu? İçeri gelmek ister misiniz?”

Elbette beklediğim teklif buydu ama bir anda merakımın azaldığını hissettim. “Ah hayır,” dedim. “Rahatsız etmek istemem.”

“Etmezsiniz.”

“Girmeyeyim,” dedim.

Aniden sert bir şekilde, “Pekâlâ, istediğiniz gibi olsun,” dedi Shirley, arabadan inip kapıyı arkasından kapatırken. Evin dışı yıpranmıştı ama hayal ettiğim alüminyum kenarlı kutudan daha alımlıydı: eski ahşap dış kaplamasında ufalanan mavi boya, soyulmuş beyaz çerçeveli karartılmış pencereler, oluklu metalden yapılmış yarım bir saçakla kaplanmış ön kapıdaki küçük gemi penceresinden her şeyi büyüleyen bir tür kıvrımlı kristal asma. Ön basamaklar alçaktı ve içine çakıl taşları sıkıştırılmış eski tür çimento betondan yapılmıştı. Shirley’nin ön kapıya doğru zarafetle yürümesini izledim. Kapı kolunu önce yukarı sonra kendine doğru çekti, sonra elini geri kıvrıp omzuyla kapıyı itti. Garip bir ritüeldi. Duvar kâğıdıyla kaplanmış loş bir odaya açılıyordu ve aşağı doğru inen merdivenleri görebiliyordum. Bodruma şu

merdivenlerin altındaki kapıdan inilir, diye düşündüm kendi kendime. Shirley arkasını döndü, yüzü streten kıpkırmızıydı.

“İçeri girmek istemediğinize emin misiniz?” diye seslendi. “Kendimi kötü hissediyorum. En azından bir bardak su için, Bayan Guul?” Kapıyı açık bırakarak el salladı.

Kabul etmek zorunda kaldım. Evin içini de görmek istiyordum. Nazik bir kadındı. Kimseyi öldürmediğini biliyordum, asla yapamazdı. Hatta neden iki gecedir eve gelmediğini merak ederek Magda için endişelenmiş olabilirdi. Shirley iyi niyetliydi. Dürüst bir insandı. Bir evhanımı. Evinin zeminleri çıplak ve aşınmıştı, zeminin cilası odaların ve koridorların kenarları dışında her yerde donuklaşıyordu.

“Paltonu çıkarmak istemezsin muhtemelen, burası cereyanlı,” dedi Shirley, cüzdanını duvar kâğıdı kaplı ön holdeki beyaz hasır masaya bırakırken. Duvar kâğıdı, Shirley’nin elbisesinin deseninden farklı değildi: Grimsi arka plan üzerinde sarı ve mavi çiçekler, resimsel, itici sayılmazdı ama duvardan sızıntı olduğu anlaşılan yerlerde alacalıydı ve yarısında ham kontrplak olan tavanın yakınındaki diğer noktalarda soyulma vardı. Bir borunun patlamış olduğu sonucuna vardım. Tavanın diğer yarısında dağınık dolgu alçısı vardı. “Mutfğa gel ve otur, ben...” Shirley’nin sesi azaldı.

“Ne hoş bir ev,” dedim. Mutfak başka bir zamandan kalma gibiydi, yaşadığım ama asla ilk elden tanık olmadığım, Walter’la çok iyi geçindiğim bir zamana ait gibiydi. Her şey küf yeşili ve plastikti, mutfak duvarlarında sahte ahşaptan paneller, çekmeceelerde siyah demir tutamaçlar, soğuk havada ağır pastırma yağı kokusu vardı.

“Temiz tutmaya çalışıyorum, en azından,” dedi Shirley, mutfğın arkasındaki bir çekmeceyi karıştırırken.

“Böyle eski bir ev, oldukça zor olmalı. Ama çok güzel,” dedim. “Kaç kat?”

“Yatak odaları ve banyo üst katta. Kullanman gerekiyorsa?”

“Hayır, hayır, sadece sordum. Oğlunla ikiniz mi yaşıyorsunuz?”

“Evet, oğlum, benim küçük erkeğim. İyi bir çocuktur. Annesini mutlu ediyor.”

Magda'nın öldüğünü bilseydi, kesinlikle böyle düşünmezdi. Ama onu bu kadar sersem ve duygusal yapan neydi? Blake dışarıdan suratsız gibi duruyordu ve beni tamamen görmezden gelmişti. Akıllıca, diye düşündüm. Magda'yla ilgili gizli yazışmalarımızı annesinin öğrenmesini istemezdi. Bodrum katına inen buzdolabının hemen yanındaki merdivenler dardı. Aşağıdaki kapı kapalıydı. Shirley bana bir kiracısı olduğunu söylemeyecekti. Kimseye söylemeyeceğim konusunda bana güvence bile, onu yargılayacağımı düşünürdü. Bodrum katını kiralamasının kulağa zavalıca gelmesinden korkardı. Arabadayken nerede yaşadığını sormuştu. “David Gölü'nün kıyısında,” demiştim. “Tam kıyıda, eski İzci Kızlar kampında.”

“Şaka yapıyorsun. Küçükken oraya gitmiştim. Orman koruncu zehirli sarmaşıklarla doluydu. Küçük sundurmalar vardı, ne işe yaradıklarını bilmiyorum. Adın ne demiştin, Vestina mı?”

Şimdi ellerini yıkıyordu, yedek araba anahtarı lavabonun yanındaki tezgâhtaydı. İpuçları için etrafa bakındım. Gizlice göz atmak kabalıktı ama Shirley'nin arkası dönüktü.

“Hiç sel oluyor mu buralarda?” diye sormak geldi aklıma. “Yağmur yağdığında. Bodrumunuzu su basıyor mu?”

Yüzü görünmüyordu ama biraz şaşırılmış gibiydi. “Bodrum,” dedi. “Hayır, sel olduğunu sanmıyorum.”

Telefonun yanındaki katlanır taburenin altında sarı bir şey gördüm. Sessizce bir adım attım ve eğildim. Bir saç fırçasının sapıydı. Yerden hızlıca kapıp fırçayı paltomun derin cebine sakladım.

“Bodrum katına pek inmem,” diyordu Shirley.

“Anlıyorum,” dedim. Musluktan bir bardak su doldurdu. Eli mi kaldırıp reddettim.

“İstemiyorsun? Peki. Pekâlâ, gidebiliriz artık. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.”

Peşinden ön kapıya takip ettim.

“Oğlun kurtarmaya gelirdi.”

“Ama gece geç saatte orada bisiklete binmek güvenli değil. Neler olacağını kimse bilemez. İnsanların bazen araba kullanma şekli...”

Doğruydı. Benim de gece görüşüm felaketti. Karanlıkta benim için her şey damar damar ve bulanıktı. Walter işten eve döndükten sonra dışarı çıkmamı yasaklamıştı.

“Doğru ve sokak lambaları birbirinden çok uzakta. Gecele ri yolu bile zar zor görebiliyorum. Sadece farlar,” dedim arabaya geri dönerken.

Shirley arabanın kapısını kapatırken, “Endişeden aklım çıkıyor,” dedi. “Ama bu kadar güzel bir yerde yaşamamanın bedeli bu. Şehirlerden nefret ederim. Geçen yaz St. Viceroy’a gittim ve atlatmam haftalarımı aldı, tüm o ses, dip dibe evler.”

“Ama şehirler eğlenceli olabilir,” dedim. Şimdi günbatımına Bethsmanee doğru gidiyorduk. “Enerji dolu.”

“Burayı seviyorum. Kimse kimseyi rahatsız etmiyor.”

“Öyle,” dedim. “Burayı ben de seviyorum. Sevdigimi söylemek istememiştim. Çok mutluyum.”

“Orada, kampta tek başına mı yaşıyorsun? Yıllar oldu gitmedim. Hatta hâlâ ayakta olduğuna inanamıyorum.”

“Evet, yalnızım. Yapı çok sağlam. Aslında oldukça güzel. Rustik ama rahat.”

Shirley, “Biz kızlar yazları oraya giderdik,” dedi. “Neler neler yaptık. Bazen keşke bir kızım olsaydı diyorum.”

“Ah, ben de,” diye onayladım. Ama sadece kibarlıktan. Gerçekten öyle demek istemedim.

“Oğlan çocukları çok kaba ve sarsak. Blake, bana katlanıyor, güzel şeyler istememe tahammül ediyor. O kadar da sert bir çocuk değil. Ve Tanrı’ya şükür. Bugünlerde futbol hakkında ne diyorlar, beyin hasarı mı? Oğlumun bir sebze olmasındansa eşcinsel olmasını tercih ederim. O zavallı anne babalar.”

“Güzel,” dedim.

“Kafanı şişirdim,” dedi Shirley.

“Saçmalama. Benim gibi yalnız ve yaşlı bir kadının mı? Arada bir arkadaşlık etmek iyidir. Evde konuştuğum tek kişi köpeğim.” Bunu söyler söylemez paniğe kapıldım. Charlie’yi tüm öğleden sonra yapayalnız bırakmıştım. Onu aldığımdan beri hiç bu kadar uzun süre ayrı kaldığımızı sanmıyorum.

“Daha fazla dışarı çıkmalısın,” dedi Shirley nazikçe. “Sisters of Mercy’de yaşlılar için bingo gecesi var diye biliyorum. Babam ölmeden önce giderdi.”

Biraz daha hızlı sürdürdüm. Shirley birkaç öneride daha bulundu: örgü grubu, kitap kulübü, gönüllülük. Yalnızlık çektiğimde kendisini arayabileceğimi söyledi.

“Çok kibarsın,” dedim. Öyleydi.

Magda’yı sormaktan neden bu kadar korkuyordum? En kötü ne yapabilirdi? Hareket hâlindeki arabadan mı atlayacaktı? Ana yola döndüğümüzde Shirley içini çekti.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” demeye cesaret ettim. Ellerim direksiyonda sabitti, gergin olmama rağmen titrememeye çalıştım. Cebimde Magda’nın saç fırçasını hissettim. Sapı, çekebileceğim bir silah gibiydi. Beni sakinleştirdi.

“Tabii ki, Vesta. Sana nasıl yardım edebilirim?” Shirley’nin sesi elektrik şirketindeki bir müşteri hizmetleri temsilcisine benziyordu. Monlith’teyken her aradığımda, sesleri aynen böyleydi – normal bir insanın olması gerekenden daha neşeli, daha mutluydular.

“Buralarda, Levant bölgesinde veya Bethsman’de hiç garip suçlar duydun mu?”

“Ah, tatlım, buralarda uyuşturucuyla uğraşan aptallar var, biliyorsun. İki yaz önce Brooksvale’de bir karavan havaya uçtu. Patladı. Kafaları güzel dolaşanları görürsün bu civarda. Uyuşturucularını hazırlamak için eski neresi varsa kullanırlar.”

“Ceset peki?”

“Hımm,” diye durakladı ve cevabını düşünürken dudaklarını çimdikledi. “İnsanlar her zaman ölür, değil mi? Ne kadar üzücü olursa olsun, hayat kısa, Tanrı hepimizi korusun. Değil mi?”

“Yani hiç cinayet olmuyor mu?”

“Aynı oğlum gibi konuşuyorsun. Onun yaşındaki çocuklar bu korkunç şeylerden büyüleniyor.”

“Oğlun mu?”

“Biliyorsun, dünyadaki tüm şiddete rağmen gençlerimize göz kulak olmamız lazım. Bu çarpık fikirleri nereden aldıklarını bilmiyorum. Filmlerden sanırım.”

“Bilgisayarlardan.”

“Tanrı bilir.”

“Yani cinayet yok, öyle mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.” Emniyet kemerini göğsünden çekerek bana doğru döndü, “O eski kulübede yalnız başına korkuyor musun? Çok fazla korku kitabı mı okuyorsun?”

“Olan bu. Kafam korkunç hikâyelerle dolu.”

“Bu gece güzel bir şeyler oku tatlım,” dedi. “İçini rahatlatacak bir şeyler. Kimse peşine düşmeyecek Vesta, merak etme. Tuhaf bir şey duyarsan polisi ara. Hemen gelirler. Ama orada güvende ve sağ salım olduğuna eminim.”

“Haklı olduğuna şüphe yok. Beni koruyacak büyük bir köpeğim var.”

“İşte böyle.”

Kütüphanenin otoparkına geri döndüğümüzde, güneş batmıştı. Gökyüzü neredeyse neon mavisiydi. Shirley’nin gümüş rengi, arka camı işlemeli altlıklarla kaplı eski küçük Toyota Corolla’sı haricinde otoparkta hiç araç yoktu.

“Çok cömert, çok nazıksın. Teşekkür ederim,” dedi. “Tekrar görüşürüz, umarım. Lütfen çekinme. Burada, bu vahşi doğada hepimiz komşuyuz.”

Ve bunun üzerine arabadan çıkıp kapıyı kapattı. Dikiz aynasından izledim. Arabanın kilidini açtı, bindi, çalıştırdı ve ışıklarını bana doğru tuttu. Shirley peşimde, otoparktan çıktım ve Bethsman’den geçerek Levant’a doğru döndüm. Karavanlarını havaya uçuran, etrafta dolaşan bu uyuşturulmuş tuhaf insanlar kimdi? Tam olarak ne hazırlıyorlardı? Hazırlamak derken?

17 numaralı otoyolun Ana Yol ile birleştii tepeden, içinde bir McDonald's olduğunu bildiğim alışveriş merkezinin ışıklarını görebiliyordum. Oraya gidip, tezgâhın arkasında çalışan birine Magda'yı tanıyıp tanımadığını, onun ölmesini isteyen birinin olup olmadığını sorabileceğimi sanıyordum. Ama bu bir polis dedektifinin yapacağı şeydi. Herhangi bir dalavere ya da dedikodu olmasını istemedim. Shirley konusunda yeterince dikkatli davranmıştım. Blake'in şiirini çıkardım ve arabayı sürerken elimde tuttum. *Ölülerin kemikleri üzerinde tökezlerler tüm gece, Ve umursamaktan gayrısını bilmediklerini hissederek, Ve liderlik edilmesi gerekirken liderlik etmeyi dilerler.* Belki de Blake sendeleyerek yürüyen o uyuşturucu bağımlılarından bahsediyordu. Belki de beni hikâyemin sonuna götürürlerdi. Belki de Magda'nın cesedini fidye için tutuyorlardı. Adada beni bekliyor olabilirler miydi? Blake biliyor muydu? Kendi gözlerimle görmem gerektiğine karar verdim. Şiiri kucağıma bıraktım. Magda'nın saç fırçası bacağıma dürttü. Çıkardım ve küçük dişlerin etrafında dönen saçlara baktım. Evet, uzun siyah saçlar. Magda'nın saçları. Seni bulacağım Magda, dedim içimden. Daha hızlı sürdüm, çakıllı yola girdim ve hızla park ettim, elimde çantam çakıllı yoldan yukarı kabin kapısına kadar koştum; çok karanlık, çok sessiz, sadece gökyüzünde parlayan ay. Planladığımdan daha uzun süre yoktum. Charlie tuvaletini kulübeye yapmamıştır umarım, diye geçirdim içinden. Leş gibi kokardı. Ve bunun için onu cezalandıramazdım. Kapı, bıraktığım gibi kilitliydi.

“Neredesin aşkım? Benim tatlı oğlum? Çok üzgünüm. Beklediğini biliyorum. Lütfen beni affet benim iyi köpeğim, Charlie'm.”

Ortalıkta yoktu. Gitmişti. Dışarı çıktım, çam ormanına doğru baktım, sonra kulübenin etrafında yürüdüm ve göle baktım. Bensiz geçirdiği bunca saatin ardından, şimdiye kadar herhangi bir yerde olabileceğini fark ettim. Anahtarı olan biri gelip onu dışarı çıkarmış olmalıydı.

Altı

Birçok sabah, gölün üzerinde parıldayan solgun güneşin beyaz, pembe ve sarı yumuşaklığıyla, hâlâ kendi rüyalarımda ve Charlie'ninkilerde de, süzülürken uyanmıştım. Ama o sabah yalnız uyandım. Yorgun, şarabın da yardımıyla bir şekilde uyumuştum. Dışarı çıkıp Charlie'yi arayamazdım. Etrafta başıboş uyuşturucu müptelaları varken gece çıkmak çok tehlikeli olurdu. Shirley'ye söylediklerimi düşünüp durdum. "Bir şeyi kaybettiğimde, aynı yoldan geri giderim." Ama bunu Charlie'yle yapamazdım. Hiç işe yaramazdı. Şimdi çözmem gereken iki gizem vardı, Magda ve Charlie. Bu da yetmezmiş gibi köpeğimi özlemiştim. Onsuz yatak soğuktu. Akşam yemeğinde bir simit yemiştım, kızarmış tavuğu tek başıma yiyemeyecek kadar suçlu ve üzgün hissediyordum. Walter öldükten sonra Monlith'teki boş evin o ölümcül sessizliği, yalnızlığı – ilk etapta köpek sahiplenmemin nedeni buydu. Charlie gidince, içimdeki boşluğu daha da kötü oldu. Neden şimdiye kadar eve gelmemişti? Güneş çoktan doğmuştu. Sabah yürüyüşümüz, kahvaltımız, yaşanacak hayatlarımız vardı. Bu kadar mı alınmıştı? Onu terk ettiğimi, sonsuza dek kulübede bıraktığımı mı düşünmüştü? Kulübede kimin olduğunu, kimin kapıyı açık bıraktığını, hatta Charlie'yi kaçması için cesaretlendirdiğini, ona bağırıp korkuttuğunu, geri gelmemesi için uyardığını pek merak edemedim. "Vesta öldü! Şimdi kaç, seni aptal köpek!" Gubyan yapmıştı. Bunu aklıma getirmemeye çalışmıştım ama şimdi düşününce bu beni çileden çıkardı. İhlal edilmişim. Saldırıya uğramıştım.

Gubyan bana bu şekilde tepki gösterdiğine göre doğru yolda olmalıyım, diye düşündüm. İntikam.

Üzerimi giyindim. Ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Biraz kızgın, harap, üzgün görünüyor olmalıydım. Birkaç gündür duş almamıştım. Genelde bu beni rahatsız ederdi ama umurumda değildi. Çok üzgündüm. Kendimi bir anda annesiz bir çocuk gibi hissettim. Keşke arayabileceğim biri olsaydı. Shirley'yi bulabilir miydim? "Köpeğim kaçtı," diye hıçkıra hıçkıra ağlardım.

"Ah zavallım. İşten sonra gelip onu aramana yardım edeceğim. Dışarıda mama bıraktın mı? Acıktığında hemen geri gelecektir. Evin yolunu biliyor."

Ama telefonum yoktu ve Shirley'yi dahil etmek işleri karmaşık hâle getirirdi. Polisi ararsam nasıl bir kahkaha duyacağımı hayal edebiliyordum.

Karakolda, "Çılgın yaşlı kadın, yaşlı İzci Kızların, köpeği kaybolmuş," derlerdi.

"Nereye gittiğini merak ediyorum."

"Aptal yaşlı it."

"Muhtemelen kaçtı. Kim o kocakarı, o canavar, o cadı ile takılmak ister ki? Hansel ve Gretel masalı mı bu? Ormanda tek başına yaşayan yaşlı manyak cadı? Yoksa Goldilocks muydu? Her ne ise, kaltağın teki, orası kesin."

Polislerin hakkımda böyle konuşması ne kabaydı. Bir bilim insanının karısı olduğumu bilmiyorlar mıydı? Dünyanın en şık ipek elbiselerini giydiğimi, üniversitede yemek yemeye gittiğimi bilmiyorlar mıydı? Bir eyalet senatörünün karısı saç modelime iltifat etmişti. Fotoğrafım birkaç kez gazeteye çıkmıştı. Üniversitedeyken korodaydım. Japon kaligrafisi okumuştum. Bir keresinde yaşlı bir adamın arabasının tekerlek yuvasına tırmanan bir kedi yavrusunu kurtarmıştım. Peki o polisler ne işe yarardı? İnsanları hız yüzünden kenara çekmek? Zihin boşluklarının başsız farelerle dolu olduğunu hayal ettim; kan kusuyorlar, beyaz boyun kemikleri parılıyor, ikiye ayrılmış kafalar başsız ölü bedenleri kemiriyor. Onların düşüncelerini hayal etmek mi-

demi bulandırdı. Canavarlar. Gubyan köpeğime elini sürerse onu öldürürdüm. Merhamet dilemesine bile izin vermezdim. Kalın, beyaz boğazını kesiverirdim.

Walter'ın ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. Şu an bile sulu istirahatgâhında bunu düşünüyor olurdu. "Bunun için yeterince güçlü değilsin, Vestacığım. Sinirlerin çok hassas. Küçük bir kuş gibisin, serçesin ve şahin olmaya çalışıyorsun. Sende öyle bir ruh yok. Sen küçücük bir şeysin. Kendin ol ve söylen. Biraz dans et, yeri süpür. Benim tüylü tatlı kızım, ölüm sana göre değil." Gölü Walter'la sonsuza dek kirletmişim. Onu kalın siyah bir çöp poşetine döküp yakmadığım tüm çöpleri bıraktığım ilçe çöplüğüne bırakmalıydım. Çok çöp çıkardığımdan değil. Ambalajların, boş süt kutularının dışında, geçen yaz hırdavatçıdan aldığım büyük kompost kutusunu kullanmak için elimden geleni yapıyordum. Charlie her zaman kutuyu koklardı. Etin kompost yapılamayacağını söylediler ama tavuk kemiği sorun olmaz, diye düşündüm. Her neyse, Charlie kemikleri yiyemezdi. Yerse iğneye dönerlerdi, boğazı yırtılır, bağırsakları kanardı. Aman Tanrım, diye düşündüm, kabanımı kaparken. Charlie yaralanmış olabilirdi. Araba çarpmış olabilirdi. Bir ayı tarafından yenmiş olabilir ya da daha kötüsü. Hiçbir şey onu eve gelmekten alıkoyamazdı, diye düşündüm. Yaralanmadıkça ve tuzaga düşürülmedikçe. Belki de üzerine bir kaya parçası düşmüştü, diye düşündüm. Ancak Levant'ta kayalar yoktu. Sonra, şükür ki, âşık olmuş olabileceği aklıma geldi. Kısırlaştırmamıştım. Bunun için minnettar olmam gerekiyordu. Dışarıda, romantizm içinde kendinden geçmiş, her zaman olması gerektiği gibi üreyebilirdi. Kısa süre sonra gururlu ve rahatlamış bir şekilde geri dönecek ve yeni bir tür saygı talep edecekti. "Görüyor musun, Vesta? Artık bebek değilim. Ben gururlu bir babayım. Yavrularımı görene kadar bekle." Bu beni neşelendirdi. Güldürdü. Ama bundan emin değildim. Son iki gün içinde olanlar göz önüne alındığında, bazı kötü niyetli oyunlar olduğunu varsaymak zorunda kaldım. Gubyan gelmişti. Gubyan beni korkutmak, araştırmamı bozmak istedi. Şu an beni izliyor

olabilirdi. Uluyacak bir Charlie olmadan, çam ormanında kimin olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ön kapıyı açtım. Islık çaldım. Seslendim. Aramaya korktum çünkü onu bulamazsam, gitmiş demektir. Ve eğer onu bulursam, cesetle karşılaşabilirdim. Bakmak mı yoksa bakmamak mı daha iyiydi? Bir ayağımı kapıdan dışarı atarak kendimle tartıştım. Gölde yine güzel, berrak bir sabahtı, pencerelerden görebiliyordum. Ada oradaydı. Kötü bir şey olmamış gibi davranabilirdim. Gününe devam edebilir, huş ormanında yürüyebilir, kahvaltı edebilirdim. Daha fazla tohum ekebilir, Vaiz Jimmy'yi dinleyebilir, bir şarkı çalsa biraz dans edebilirdim. Hayatta endişelenecek bir köpekten daha fazlası vardı. Magda'dan da fazlası. İlgilenmem gereken bir ben vardı. Önemsenmeye ihtiyacım vardı. O sabah Charlie'yi aramaya gitmemeye karar verdim. Yerimde kalacaktım. Düşünecektim ve düşünmeyecektim. Charlie'nin olmadığı zihin alanı çılgın ve paniğe kapılmıştı ama aynı zamanda yarısı boştu. Doldurmam gereken daha çok yer vardı.

Belki de her şeyi kendi evimin güvenli alanında çözmenin bir yolu vardı, diye düşündüm. Belki de araştırmak için dışarı çıkmam gerekmiyordu. Walter her zaman dünyanın çoğunlukla teorik olduğunu söylerdi, değil mi? Bir ağaç düşerse, gerçekten düşer mi? Kesin olarak nereden biliyorsun? Gözlerinize inanmamalısınız. Ah, Walter. Gerçekten ölmüş müydü? Cesedini birkaç dakikalığına görmüştüm. Sırf benden kurtulmak için numara yapmış olabilir miydi? "Sana bir işaret göndereceğim," demişti. Bunu yapmayı kabul etmesi için ona yalvarıp durmuştum. "Öldüğünde bir şekilde geri gelecek misin? Dene lütfen. Eğer yapabilirsen, bana orada olduğuna dair bir işaret gönder. Ve eğer yapabilirsen, benimle kal. Tamamen yalnız olacağım. Ama söz verecek misin? Gelip beni bulacağına söz ver. Çok zor olsa bile. Söz verecek misin? Vermeyecek misin? Lütfen?" Ve böylece söz vermişti. Ve söz verdiğini görmüştüm. Ama inanmamıştım. Gözlerimi kapatırsam, Monlith'e geri dönebilirdim. Balayına dönebilirdim. Üniversitede olabilirdim. On yedi yaşında olabilir-

dim. Büyürken evimizin dışındaki ağaçta yetişen portakalların acı kabuğunu neredeyse tadabilirdim. Yenmiyordu ama ben yerdim ve karnımı ağrıttırdı. Ağrıtmışlar mıydı? Büyümüş müydüm? Zaman gerçekten geçmiş miydi? Hayatıma ne olmuştu, merak ettim. Charlie'nin ipeksi kafasını sürmesi için elimi uzattım ama yapmadı. Ve yine yıkıldım. Her şey teorik olabilir, bu doğrudu. Hepsini hayal ediyor olabilirim ama yine de acıtıyor. Sevdiğin birini kaybetmek hâlâ üzücüydü.

Radyoyu açıp bir kahve yaptım. Vaiz Jimmy vardı. Ne zaman ihtiyacım olsa yayında gibiydi. "Ve Tanrı sana dedi ki..." Gidip yüzümü yıkadım. "İnsanın günahı körlüğüdür." Saçıma Magda'nın sarı fırçasıyla taradım. "Cennete gidenler..."

Kendime bir fincan kahve koydum ve masama götürdüm. Kâğıtlarım üst üste yığılmıştı ve bir önceki gece onları en son bıraktığımı sandığım gibi dağınık değildi. Ama şarap içiyordum. Kabanımın cebinden Blake'in şiirini çıkardım. Çizgileri işaretlemek için kullandığı mavi tükenmezkalem, huş ormanındaki notun yazıldığı kalemle aynıydı.

Orada nicesi düşüp öldü!

Ölülerin kemikleri üzerinde tökezlerler tüm gece,

Ve umursamaktan gayrısını bilmediklerini hissederler,

Ve liderlik edilmesi gerekirken liderlik etmeyi dilerler.

Yine anlayamadım. Birinin bana yol göstermesini diledim. Tasmalı bir köpek gibi beni doğruca Magda'nın cesedine sürükleyeydi keşke. O zaman gizem çözülecekti. Charlie'nin de aynı amacın peşinde olabileceğini düşündüm. Şu anda Magda'nın başında nöbet tutuyor olabilirdi. Yüzerek adaya çıkmış olabilirdi. Cesedin başına oturmuş onu korurken hayal edebiliyordum. Bütün gün onları bulmamı beklemiş olabilirdi. Charlie'yi özledim. Endişeyle boğazım düğümlendi.

Magda yetişkin bir kadındı – gerçekten de öyleydi; gençti ama tamamen büyümüş, tamamen gelişmişti. Memeleri bü-

yüktü ve güzel olduklarını hayal ettim. Fiziki gençliğe özgü bir dolgunluğa sahipti, kıvrımlı ama inceydi, sanki suda yüzüyor-
muş ve yer çekimi onu tutmuyormuş gibiydi. Gölün yüzeyinde
yürüyen çıplak bir peri. Gözlerimi kapattığımda neredeyse onu
görebiliyordum. Gözlerim kapalı her yere gidebilirim, istersem
aya gidebilir, uzayda dönerken sessizliğin sağır edici yankısını
dinleyebilirim. Bu sessizliğin sesi, değil mi? Ölümün sesi? Var
olmamanın sesi? Yokluğun sürtünmesi? Yeryüzündeki herkes
zaman zaman ölümün sesini duymuştu. *Orada nicesi düşüp öldü!*
Başkaları benden önce yaşamış ve ölmüştü.

Walter. O öldükten sonra, bana öbür dünyadan göndermiş
olabileceği herhangi bir ipucunu keşfetmekten korkar oldum.
Hâlâ orada olabileceği, yatağımızda, duşta beni ağlarken izliyor
olabileceği düşüncesine tahammül edemiyordum. Ekmekten
küfü kazımamı izliyor olabilirdi. Saatlerce oturup salyamanın ağ-
zımdan akmasını seyrettim. Araba beni anma töreni için üniver-
site kilisesine götürmeye geldiğinde daha giyinmemiştim bile.
Günlük bir kıyafet giydim. Hayatım boyunca siyah giymiştim.
“Sen kimsin?” Walter ilk tanıştığımızda sormuştu. Bu bir tuzaktı.
İlk günden beri siyahlar içindeydim. “Bir çeşit karadul musun?”
Ölüm için değişmek zorunda değildim. Ölüm hep oradaydı. Ta-
nıştığımız günden beri cenazesi için giyinmiştim. O küller. O
vazo. Walter hâlâ orada, göldeydi. Sonuçta gerçekten gitmemiş-
ti. Keşke ondan kalmasını istemeseydim. Zihnimdeki sesi hâlâ
her şeye burnunu sokan bir muhalif gibiydi. Ne zaman mutlu ya
da üzgün hissetsem, yanıma geliyor, kafama düşünceler sokup
kendimi açıklamamı istiyordu. Asla bir akademisyenle evlenme-
meliydim. Her zaman bir şey hakkında bir durumu analiz etme-
leri ve ispatlamaları gerekir. Pekâlâ, şimdi ispatla Walter, dedim
zihin alanına. Magda’nın durumunu analiz et, ispatla. Madem o
adar akıllısın. Onu Gubyan mı öldürdü? O nerede? Ona ne oldu?

Etrafındaki ağaçların koyu renkleriyle aydınlanan göle bak-
tım. Küçük adacığım tatlı ve huzurlu görünüyordu. Oraya gide-
cektim. Yakında, dedim kendi kendime. Ama eğer Magda’nın ce-

sedini bulursam ne yapacaktım? Kayığa sürükleyip kıyıya kürek mi çekecektim? Peki ya sonra? Gömecek miydim? Yeterince büyük bir çukur kazacak fiziksel güce sahip olduğumu sanmıyordum. Birini tutmam gerekebilirdi. Köpeğimi gömdüğümü söyledim. Ya da Magda'yı parçalara ayırabilirdim. Bahçede açtığım delikler gibi kazıp Magda'dan küçük parçalar alır ve onları kara toprağa gömer, üzerlerini örter, tenekeden su serper, her sabah güneşin batışını mutfak penceresinden izlerdim. Magda'nın köklerinin büyümesini, bir sapın toprağı yarıp fışkırdayan ılık bahar havasına çıkmasını beklerdim. Bu bitki neye benzerdi? Meyve verir miydi? Onu yiyebilir miydim? Beni öldürür müydü? Belki de onun parçaları çoktan oraya gömülmüştü. Bahçede bir şeyler yapılmıştı. Yerine bir şey ekmeyeceksen neden benim tohumlarımı koparıyorsun? Ama eğer Magda büyümezse, bu korkunç olurdu. Etten gübre yapılmıyordu. Yakında çürüyecek ve kokmaya başlayacaktı. Charlie bahçeyi kazabilir ve kopmuş bir eli kulübeye sokabilir, kanepenin minderlerinin arasına gömebilirdi. Ama Charlie gitmişti. Onu özlüyordum. Blake'in şiirine tekrar baktım. *Ölülerin kemikleri*. Magda henüz kemik değildi. Eti akbaba tarafından gaganlamadıysa. Ve etrafta dönen bir akbaba görmemiştim. Hâlâ bozulmamıştı. Öyle olmalıydı. Hâlâ hayatta olabilir miydi?

Ve birden boş boş oturmak aptalca geldi. Cesur olmaya karar verdim. Dışarı çıkıp Charlie'yi arayacaktım. Çaba gösterecektim. Ölüsünü bulursam da en azından öldüğünü bilecektim. Başka bir köpek alabilirdim. Ama asla aynı olmayacaktı. Charlie benim ailemdi. Boğazım düğümlendi, paltomu giyip çantamı ve anahtarlarımı alıp kabin kapısını kapatırken boğuldum ve öksürdüm. Kapıyı kilitledim. Kimsenin içeri girmesini, kopmuş elleri kanepeme gömmesini ya da daha kötüsü, kopmuş elleri kanepeme gömmesini ve asla haberim olmasın diye onları geri almasını istemiyordum. Ama biri gelip kanepeme el gömmeye çalıştı mı bilmek isterim. Kapıyı açık bırakmadığım sürece asla bilemeyecektim. Bu yüzden kapıyı açtım ve bir keresinde bir televizyon

programında gördüğüm şeyi yaptım. Aylar önce, kuş tüyü bir yastığın içinden tüyler çıkmaya başladığında –ağzım minicik kaz tüyleriyle dolu olarak uyanıyordum– yırtık kenarını dikmek için kullandığım beyaz iplik makaram vardı. Makaradan bir metre kadar ip çözüp bir ucunu yerden birkaç santim yüksek olacak şekilde kapının yanındaki masanın ayağına, diğer ucunu da bir çay fincanına bağladım. İpliği porselen kulptan geçirdim ve gergin olması için yere koydum. İçeriye davetsiz bir misafir girerse ayağı ipe takılırdı ama tökezlemese de olurdu. Bardak, odun sobası üzerinden kayıp kırılırdı ve o zaman bilirdim. Davetsiz misafir bardağı yerine koysa bile çatlakları görebilirdim. Olan bitenin aslını öğrenecektim. Kapıyı yavaşça arkamdan kapattım ve arabaya gittim, camımı indirip Charlie’ye seslenerek Levant’ı turlamaya hazırdım. “Oğlum. Charlie. Dışarı çık. Ormandan çık ve yanıma gel.” Duyabilirse koşarak gelirdi. Yakında yeniden bir araya gelecek ve yorganın altında kıvrılıp uyuyacaktık. Serin bir rüzgâr esecekti. Onu okşayıp öperken bir daha asla yalnız bırakmayacağıma söz verecektim. Mırıldanacak, yüzümü yalayacak, sızlanacak, daha çok sokulacak ve birlikte rüyalar görecektik. Çok güzel olacaktı.

Anahtarı kontağa soktum ve çevirdim. Ama hiçbir şey olmadı. Araba ölmüş gibiydi. Motordan bir tık veya klik sesi bile gelmedi. Anahtarı çıkarıp tekrar denedim. Aküden olmalı, diye düşündüm. Takviye akü lazım. Belki farları açık bırakmıştım ya da kapıyı aralık bırakmıştım. Ama arabalar hakkında ne biliyordum? Her şey olabilir. Telefonum olsaydı, bir çekici çağırabilir, hatta bir tamirciden gelip bana bir tahminde bulunmasını isteyebilirdim. Adamın yağlı gri tulumu içinde sigara içtiğini ve göle baktığını hayal edebiliyordum. “Harika bir yeriniz var. Eskiden İzci Kızlar kampıydı burası, biliyor musunuz?”

“Evet, biliyorum. Peki ya arabam? Bana yardım eder misiniz?”

“Kablolamada bir sorun var gibi duruyor. Görünüşe göre bu tellerden biri kopmuş.”

“Kopmuş derken?”

“Kesilmiş yani.”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.”

“Size yardım etmeye çalışıyorum hanımefendi. Bunca yolu sizi gıcık etmek için gelmedim.”

“Kimsenin gıcık olduğu yok bayım,” derdim. Ah, ne huysuz olurdum. “Teli kim kesmiş? Bu ne anlama geliyor?”

“Biri gelip teli kesmiş demek. Belki siz kestiniz. Kimin kestiğini nasıl bilebilirim?”

“Neden kendi telimi keseyim ki? Kim böyle bir şey yapar.”

“Yalnız insanlar yapar. Bileklerini kesip ambulans çağırman gibi.”

“Yüce Tanrım.”

“İlk olduğunuzu mu sanıyorsunuz?”

“Ben ne birinciyim ne de ikinciyim. Ben o insanlardan değilim. Hiçbir şeyi kesmedim ya da sökmedim.”

“Öyle diyorsanız öyledir. Ben sadece kablolarınızı düzeltmek için buradayım.”

“Memnun olurum.”

“Hizmetinizdeyim hanımefendi.”

“Bana Vesta de.”

“Tamam Vesta.”

“Ve?”

“Ve ne?”

“Tamir edebilir misin?”

“Düzelmez. Telafisi mümkün olmayan bir hasar bu. Ölümünden sonra hayat olmadığını bilmiyor musun? Hepsi bu, biliyor-sun değil mi? Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Olamaz. Gerekirse yürüyeceğim.”

“Deneyebilirsiniz Bayan Vesta. Ama tek söyleyebileceğim, o ormana girdiğinizde, göreceğiniz tek şey o orman olacak.”

“Vaiz Jimmy diyor ki...”

“Vaiz Jimmy öleli yıllar oldu. Radyo programları? Hepsi tekrar. Aynı zıvalıklar dönüp duruyor. ‘Kocamda testis kanseri var. Bu onun bir ilişkisi olduğu anlamına mı geliyor?’”

“Kocamın durumunu nereden biliyorsun?”

“Kim tahmin etmez ki?”

“Ben. Hiçbir fikrim yoktu.”

“Burada kaç kişi düştü?” ve su kenarındaki kırmızı kayayı gösterirdi.

“Ne bileyim ben?”

“Bunları bilmelisiniz. Yoksa dünyadan bihaber bir cahil misiniz? Okula gitmediniz mi?”

“Kocam gibi konuşuyorsun.”

“Seni sevmiş olmalı.”

“Şimdi orada.” Gölü işaret ederdim.

Ve Charlie, dişlerinin arasında sürüklediğı bir insan kolu veya bacağıyla gölden çıkıp gelirdi.

Kaputun altına bakmadım. Altındaki ölü yaprakları temizleyebilirdim ama yapmadım. İşe yaramayacağını biliyordum. Arabam ölmüştü, gömülmeye uygundu. O eski hurda yığını. Monlith’ten Levant’a sürmüştüm. Tüm kutularımı Monlith’teki postaneden ön ödemeli olarak göndermiştim, hepsi tek tek gelmişti. Mobilyaların tamamı Bethsmane’deki kilisenin hayır kurumundandı.

Çakıllı yoldan yukarı yola çıktım ama karşıya geçmedim ve huş ormanına giden yokuşun yanından geçtim. Blake’ten daha fazla ipucu istemiyordum. Ondan bıkmıştım artık. Bana liderliğe ihtiyacım olduğunu söyledi ama ben bir lider olacak kadar güçlü olduğumu hissediyordum. Çantamda Charlie’nin tasması vardı. Onu bulduğumda, boynuna geçirecek, gevşek ucunu bir kelepçe gibi bileğime bağlayacaktım. Ve bu tasmayla, seninle evlendim, diye düşündüm. Çıkardığım o yüzük kadar anlamlıydı. Şimdi Charlie’nin sütdişleriyle birlikte küçük bir cam kavanozdaydı. Charlie’nin dişlerini bir gün yerde bulmuştum, oysa dişleri eksikmiş gibi görünmüyordu. Köpek dişleri hakkında ne biliyordum? Görüyorsunuz ya, soru soracak türden bir kadın değildim. İyi bir dedektif, sorguladığından daha fazlasını varsayar. Charlie’nin hayatta olduğunu, iradesi dışında bir yerde tutulduğunu varsaya-

bilirdim. Magda'nın katilinin ne Blake, ne Shirley ne de Leonardo olduğunu varsayabilirdim. Katilin muhtemelen Gubyan olduğunu tahmin ediyordum. Bunların hepsini varsaydım. Ve arabamın geçen gece çok fazla kullanmamın etkisiyle bozulduğunu varsaydım. Bir şeyler gevşemişti. Ya da küçük bir hayvan motora tırmanmış ve bir teli kemirmişti. Kasıtlı bir sabotaj olmadığını varsaydım. Ve bugünün sonunda tüm gizemlerimin çözüleceğini varsaydım. Bu konularla daha fazla uğraşmayacaktım. Çünkü bu tür şeyler eninde sonunda büyük dramlara dönüşürdü. Ve bu büyük bir drama değildi. Keyifli bir dedektif romanıydı. Bir not, kayıp bir köpek, göle atılmış bir kül vazosu. Devam etseydim harekete geçmem gerekirdi. Yakında Magda hastanede iyileşecekti ve ona çiçeklerle bir oyuncak ayı gönderecektim. Muhtemelen bütün bunlar büyük bir yanlış anlaşılmaydı.

Tam olarak nereye yürüyeceğimi bilmiyordum ama huş ormanından kaçınmam gerektiğini hissettim. Charlie'yi orada bulamayacaktım. O güzel ağaçların görüntüsü, gün ışığında bulanıklaşan yumuşak beyazlıkları, içimi ürpertiyordu. Anayola çıktım ve hikâyemde geriye kalan karakterleri sıraladım. Henry vardı. Dükkânının arkasında bir köpeği bağlı tutacak güce ve yaralı bir ruha sahipti. Bunu belki de Gubyan'a bir iyilik borcu olduğu için yapıyordu. Ayrıca Charlie'nin itaat edebileceği bir tür akli başında, sıcak bir insandı. Henry'nin dükkânına giden yol yaklaşık beş kilometreydi. Oraya gidebilir, telefonu kullanmam gerekiyormuş gibi davranabilir, etrafta dolaşabilir, arka tarafta bulduğum kapıları kontrol edebilirdim. Charlie bodrumda tıslayan eski bir radyatöre bağlı olabilirdi. Suyu olmayabilirdi. Ah, orada çok üzülürdü. Gubyan ya da Henry'nin onu dövmediğini umdum, zavallı şey. Yol boyunca, gri asfalt yolun ufalanan kenarının yanındaki toprak sınırdan yürüdüm. Önüme baktığımda bazı noktalar neredeyse parlıyordu.

Komşuların araba yoluna dönen dönemece geldiğimde bir buçuk kilometre kadar yürümüştüm. Çam ağaçları arasında bir açıklık ve uzun, kıvrımlı bir toprak şerit vardı. Şeridi takip eder-

sem ne bulabileceğimi düşünerek durdum. Banketteki bir direğin üzerinde yıpranmış teneke bir posta kutusu duruyordu. Ortalıkta kimse yoktu, ben de gidip içine baktım. Çıkardığım posta, “ikamet etmekte olan” kişiye gönderilmiş bir el ilanıydı ve bana hastane faturası gibi geldi. Faturayı kabanımın iç cebine koydum. Anayola doğru devam etmek üzereydim, böylece yeterince güvenli bir mesafede faturayı açıp komşunun tıbbi durumunu öğrenebilirdim. Belki de Magda ve sustalı bıçağıyla boğuştuğunda eline dikiş atılmıştı. Gubyan’ın suç ortağı olabilirdi. Gubyan Magda’ya şantaj yapıyorsa, komşuya da şantaj yapıyor olabilirdi. Ama insanların postalarını kurcalamak suçtu, değil mi? Ben bir suçlu değildim. Ben yasanın üstündeydim, evet çünkü Tanrı’nın üstündeydim. Adalet terazisinde polisten daha yukarıdaydım. Karıştıramadım. Ben sadece meşgul olabilirdim.

Böylece, çam ağaçlarının arasından geçen toprak yolda ilerlemeye başladım, açık göğün altındaki günün yankısı, karanlık ormanın içinde hemen donuklaştı ve azaldı. Nefes alışverişimin ağırlaştığını, daraldığını yavaş yavaş hissedebiliyordum. Dinlendim. Hırıldıyordum. Çamlara olan alerjimin boyutu endişe vericiydi. Benim için zehirliydi ama yine de bu kadar yakın mesafede onlardan uzak kalarak bütün bir yıl boyunca gayet iyi idare etmiştim. Yürümeye devam ettim. Sabredecektim. Bir şehrin silüetini andıran, lastik izleriyle dolu toprakta ne pençe izi ne de ayak izi gördüm. İnsanın ciğerleri, bilmiyorum, belki de sıvıyla dolmaktayken, hayal gücünün bir şeye sabitlenmesi ne tuhaftı. Yoksa ciğerlerim mengene gibi kapanıyor muydu? Kabartma tozu eklenen bir gözleme hamuru gibi genişliyor, köpürüyor muydu? İnce bir pipetle nefes almak gibiydi, hava keskindi ve göğsümü bıçaklıyordu. Dışarıdan muhtemelen eli ayağı tutmayan, bitap düşmüş yaşlı bir kadın gibi görünüyordum. Komşuların çakıllı garaj yoluna ulaşp, park ettikleri büyük siyah arabalarını, gölün üzerinde oturan fıçı tahtasından gri kulübelerini gördüğümde –kulübe benimkinden daha büyük ama daha güzel değildi– yıldızları görüyordum. Açıklığa doğru yol aldım ve çimenlerinin üzerin-

den sendeleyerek geçtim –otlar vardı– kendimi gölün kenarına attım ve bekledim, neredeyse hiçbir şey düşünmeden, yavaşça nefes aldım ve sonunda ciğerlerim genişlemeye başladı, kalbim yavaşladı ve neredeyse normal bir şekilde nefes alıp verebiliyordum. O zamana kadar sağımda iki farklı şekil belirmişti, güneşin gökyüzündeki konumu düşünülduğünde gölgeler mümkün görünenden daha uzundu. Biri erkek, diğeri kadındı. Şaşırmış görünüyorlardı ve ben de öyle görünüyor olmalıydım. Giyinip kuşanmışlardı. Eski zamanlardan kalma bir kartpostalıdan fırlamış gibi görünüyorlardı, hani stüdyoda çekilen, size kostümler giydirdikleri ve Vahşi Batı fonlarının önüne falan yerleştirdikleri türden bir fotoğraf. Böyle fotoğraflar görmüştüm ama tabii ki Walter ve ben hiç böyle bir şey yapmamıştık.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?”

Cevap vermedim. Bir an dünyanın yan döndüğünü hissettim. Elimini çimenlere uzattım ama gözlerimi insanlardan ayırmadım. Dar korseli, kalın etekli, çamur gibi kahverengi bir elbise giyen kadın öne doğru bir adım attı. Başında bağcıklı bir bone vardı. Bağcık, boğazından sarkan ince gıdısını kesiyordu. Antika kıyafetiyle hem zarif hem de kabaydı. Adam, sanırım kocasıydı, kadını kolunu tuttu ve geri çekti.

“Kayıp mı oldunuz?” diye sordu kadın.

Adam, “Bu özel mülk,” dedi. “Burası özel bir yol. Levhayı görmediniz mi?”

Bir şekilde kendimi yerden kaldırdım. Dünya yerine oturdu. Üzerine bastığım çimen şimdi daha parlak, daha nazikti. Birkaç kelebek kanat çırpı. Kulübe, fark ettiğim gibi, o kadar da gri değildi. Pencerelerden geriye katlanmış, koyu turuncuya boyanmış panjurlar vardı. Ön basamakların etrafındaki malçta laleler yükseliyordu. Pencerelerde yeni, berrak camlar vardı. Göl manzaraları benimkinden daha iyiydi. Oradan bakınca küçük adamı bile görebiliyordum. Bir kano yeni ahşap iskelenin kazıklarına çarpı. Burada gerçek bir hayat vardı, bir karı koca, diye düşündüm. Zorla girmiştim.

“Özür dilerim,” dedim, boğazım şimdi açılıyordu. Birden çok utandım. “Yürüyüşte nefesim kesildi. Bu çok garip görünüyor olmalı, yaşlı bir kadın gelip çimlerinize çöküyor. Özür dilerim. Yanlış yola sapmış olmalıyım.”

Kostümlü figürler başlarını eğdi. Adamın gözleri güneş ışı-ğıyla parladı. Işık, avluyu çevreleyen büyük çam dallarının ara-sından süzülüyordu. Güzel bir yerdi. Garaj yolundaki modern araba olmasaydı, bir sömürge çiftliği olabilirdi. Oyuncuların uzun zaman öncesinden insanları canlandırdığı etrafta gezinip işlerine –tereyağı çalkalama, domuz yağından sabun yapma, kuzu kavurma, tezgâhta kumaş dokuma ya da çelik dövme gibi– burnunuzu soktuğunuz türden müzelere benziyordu.

“Yürüyebilir misiniz?” dedi adam. Mülklerinden ayrılmam konusunda endişeli görünüyordu.

“Ah evet, evet. Zayıf görünüyorum, biliyorum,” dedim, sonra sustum. Hastane faturası kabanımın cebinde buruştu. “İyiyim, iyiyim. Sanırım benim şu çamlara alerjim var.”

Sessizdik, adam sabırsızdı. Kadın ona bir şeyler fısıldadı. Adam yanımdan ayrıldı ve buruşmuş ceketinin uçları arkasın-da dalgalanarak içeri girdi.

“Geri dönüş yolunu bulmak için yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu kadın. Bana yaklaştı, sanki tekerlekler üzerinde itili-yormuş gibi yavaş, akıcı bir şekilde yürüyordu. Yüzünün genişle-diğini izlerken başım biraz döndü.

“İyi olmalıyım,” dedim. Cebimden faturayı çıkarmaya başla-dım ama tereddüt ettim ve durdum. “Bir şey sorabilir miyim? Özel bir durum için mi giyindiniz?”

“Kanserim,” dedi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Kutlama yapmak için küçük bir parti veriyoruz. Şeye gitti-ğim zamandan daha iyiyim şimdi... Kemoterapi almıyorum.”

“Anlıyorum.”

“Viktoryenler ölüme kafayı takmışlardı. Tema bu.”

“Tema?”

“Partinin teması,” dedi. Bir cinayet-gizem partisi. Eşim eğlen-
celi olacağını düşündü. Küçük bir oyun, bilirsiniz. Bazılarımız
bu tür şeyleri sever. Arkadaşlarım yani,” dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu rastlantı –ikimizin de bir cina-
yet gizemiyle meşgul olmamız– ilk başta bir komplodan çok ortak
paydaya benziyordu. Doğru düşünmüyordum. Komşuya bilgeliği-
mi, Jeeves’e Magda cinayetini nasıl çözeceğimi sorduğumdan beri
öğrendiğim her şeyi, sunmayı düşündüm. Ama sanki ona yukarı-
dan bakıyormuşum gibi bana tuhaf bir bakış atıyordu. Uzaklaştı.

“Buralarda mı yaşıyorsun?” diye sordu biraz soğuk bir şekilde.

“Komşuyuz,” dedim.

“İlerideki kampta mı? Eski İzci Kızlar kampı?”

Başımı salladım.

“Küçükken oraya gitmiştim. Satılırken almayı düşündük ama
hastalandım. Port Mary’de büyüdüm ben.” Port Mary, eyalet ha-
pishanesinin bulunduğu en yakın sahil kasabasıydı. Bir keresin-
de yanından geçmiştim, tüm o kuleler ve kıvrımlı dikenli teller,
limanın etrafındaki sisin içinde bir kale gibiydi. “O küçük adaya
kanıyla gidip geldiğimi hatırlıyorum. Kamp ateşinin etrafında
insanların anlattığı bir hayalet hikâyesi vardı.”

“Hayalet hikâyesi mi?” dedim. Gülmeye çalıştım ama gıdıklı-
yormuşum gibi bir ses çıktı.

“Gubyan bir keresinde bize adını söylemişti. Neydi? Bugün
o da gelecek. Sherlock Holmes kılığında gelmesini söyleyip onu
soruşturmayı yürütecek dedektif olarak görevlendirdik. Ama
muhtemelen her zamanki gibi üniformasıyla gelir.”

“Şu siyah deri eldivenler...” dedim ama tamamlayamadım.

“Evet,” dedi. “Onlar. Bayan...”

“Guul,” dedim, işleri karıştırmamak için. Gökyüzünde bir
yerde, bir bulut geçti ve avlu karardı. Soğuk bir esinti titreme-
me neden oldu. Kadın, omuzlarından sarkan bir örümcek ağına
benzediğini yeni fark ettiğim şalına sarındı.

“Rahatsızlık vermeyeceksem,” dedim uysalca, “bir bardak su
rica edebilir miyim?”

Durdu, avluya bakan o berrak, neredeyse görünmez pencere-
lere gözlerini kısarak bakarken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Gidecek çok yolum var,” diye devam ettim. “Köpeğimi arı-
yorum. Charlie. Onu gördünüz mü? Bütün gün onu aradım. Ve
arabam arızalandığı için yayaydım.”

“Endişelenmiş olmalısınız.”

“Aklım başımdan gitti, evet. O benim tek–” ve sonra durdum.

“Şey, evet, elbette. İçeri gelin,” dedi ama bana şüpheyile bak-
tı. Kendi ölümü için bir parti verirken gelen davetsiz misafirin
münasebetsiz, kaba olduğuna dair bir fikri varmış gibi görünü-
yordu. Eliyle işaret etti ve yönünü değiştiren rüzgârların ara-
sında çimenlerden eve kadar onu takip ettim. Dengem, boşluk
ve boyut duygum hâlâ biraz bulanık olduğundan, yavaşça yü-
rüyordum.

Kapıya vardığımızda, “Bir mahsuru yoksa,” dedi ve kestane
rengi çam iğneleri, çamur ve yapraklarla kabuklanmış çizimleri-
mi işaret etti. “Yerleri yeni sildim de. Misafirler bir saate kalmaz
gelirler.”

“Elbette,” dedim. Çizmemi çıkarmak için eğildiğimde bayıl-
mış olmalıyım. Hatırladığım bir sonraki şey, koyu turuncu renkli
kadife bir kanepeydi. Pencereleden sızan berrak ışıktaki, gölden
yansıyan güneş ışığıyla irkildim. Eski bir kuyruklu piyano, koyu
cilalı bir sehpanın üzerinden dalga dalga dökülen gelin çiçekle-
ri, her iki duvarda raflardan oluşan bir kitaplıkta hepsi bez ciltli
kitaplar vardı. Schubert’in piyano sonatlarının plağı çalıyordu.
Başka bir zamana, başka bir ülkeye götürülmüşüm gibiydi. “Ne-
redeyim?” diye sordum kendi kendime ve sanki Charlie yalamak
için oradaymış gibi elimi uzattım. Oda biraz döndü, yanan mür
kokusu, başka bir odadan gelen şingirtı ve tekrar sızdım, kolum
koltuktan sarktı ve sonra biri bileğimi tutuyordu. Güçlü, soğuk
parmaklar.

“İyi,” dedi bir erkek sesi. Başımı kaldırdığımda, oradaydı,
tuhaf beyaz bluzu içinde bir hayalet gibi bembeyazdı. Bileğimi
yumuşak kadifenin üzerine yerleştirdi. “İyi olacaksınız. Bayıldı-

ğınız zaman nabzınız zayıftı. Ama sanırım iyileştiniz. Biraz Benadryl alın. Yürüyebilir misiniz?”

“Bilmiyorum.”

Kadın iki neon pembe hap uzattı.

“Lütfen, Bayan Guul. Nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu kadın. “Ordövr tabağı getirdim. Parti için hazırladıklarım dışında evde başka bir şey yok korkarım.” Benadryl’i aldım ve yanımdaki masada duran bir bardak suyla yuttum. Kadın minik, narin lokmalarla kaplı gümüş bir tepsiyi işaret etti. Küçük bir kış, ete sarılı bir tutam kuşkonmaz, acılı yumurta, kroket, bir parça keçi peynirli tart. Bunların her birini banyomda bulunan eski bir dergiden, *The Gourmand*’in bir sayısından tanıdım. Adama tekrar bakmak istemiyordum. İçimden bir ses ona güvenilmemesi gerektiğini söylüyordu. Bana bir vampiri hatırlatıyordu. Onu küçük bir hayvanı keserken hayal edebiliyordum. Orada olmamdan hoşlanmamış gibiydi.

“İyi olacaksınız,” dedi kadın. Sanırım bir parça sersem görünüyordum; ağzım açık, büzülmüştü, antika portreyi andıran görünüşleri karşısında gözlerim fal taşı gibi büyümüştü. *Bir Beyefendi ve Karısı*.

“Gerçekten bayıldım mı?” Sesim kısık, uzaktı; sanki çam ormanlarından geliyordu, zehirli öbür dünyadan gelen belli belirsiz bir yankıydı. Duvarlar yumuşak gri desenli kâğıtlarla kaplanmıştı. Her şey çok güzel, çok süslüydü. Eski püskü ikinci el mobilyalarım, kaba boyalı kalas zeminlerim, karanlık panelli odalar, gıcırdamalar, eski kanepede ne olduğunu bilmediğim lekelerle kulübeme benzemiyordu. Bir rüyada mıydım? Gözlerimi kapattım ve başımı kanepenin arkasına bıraktım. Beyefendi ve karısının fısıldaşmasını dinledim.

“Burada ne yapıyormuş?”

“Köpeğini arıyormuş.”

“Ne tür bir köpek?”

Kadın boğazını temizleyip sesini yükseltti. “Ne tür bir köpekti demiştiniz?”

“Köpekti mi?” dedim, neredeyse uyuyordum.

“Köpeğiniz.”

“Kaçtı,” diye mırıldandım. “Hiç yapmazdı.” Charlie’yi gözümün önüne getirdim ya da en azından denedim. Burnunun şeklini, tüylerinin rengini zar zor hatırlayabiliyordum. Boyu benim dizlerim kadardı. Onu tanımlamak için kelimeleri toplamaya çalıştım ama sadece, “Büyük ve kahverengi,” diyebildim.

“Başboş bir köpek için endişelenirdim. Buralarda avcılar olduğunu biliyorsunuz.”

“Ve kurtlar.”

“Aylar kış uykusundan uyanıyor. Ormanda dolaşan herkes gece tehlikede olur,” dedi adam.

Gözlerim titreyerek açıldı. Oturmak için doğrulmaya çalıştım. Gümüş ordövr tabağı önümde sehpanın üzerinde duruyordu. Bir tanesine uzandım ama sadece elime alamadım.

“Ambulans çağıralım mı?”

Adam bir şeyler homurdandı. “Bu köpek,” dedi dedektif gibi ses tonuyla. “Ne zaman kaçtı?”

“Dün gece,” diye yanıtladım.

“Sanırım sesini duydum.”

Dik oturdum. Kafam berraklaşmaya başladı.

“Ne?” diye sordum. “Köpeğimi mi duydunuz?”

Adam, “Dün gece, gece yarısını geçmişti,” dedi piyanonun etrafında dolanırken. “Avluda bir hışırtı duydum. Rakundan daha büyüktü. Beni uyandırdı. Kuduz mu?”

“Elbette hayır,” dedim.

“Herhangi bir şey olabilir,” dedi kadın.

“Ama bir köpek de olabilirdi,” dedi adam. Piiano taburesine oturdu, uzun, kıllı beyaz parmaklarından biriyle yüksek bir notaya bastı. Schubert’le ahenksiz gürültülü bir ses çıktı. İki büküm oldum.

Kadın, “Köpeğinize üzüldüm,” dedi. Bu endişeden kurtulmak istiyor gibiydi. “Ayağa kalkabilir misiniz, Bayan Guul?” Bana sunduğu tuhaf yiyeceklere tekrar baktım. Onları yemek akıllı-

ca görünmüyordu. “Misafirlerimiz birazdan gelir. Kalın derdim ama korkarım ki...”

Adam, “İyi olduğuna eminim,” dedi. “Adınızı biliyor musunuz?” diye sordu alaycı bir şekilde. “Başkan kim biliyor musunuz?”

“Evet, evet, iyiyim. Lütfen,” diye cevap verdim, elimi sallayarak.

“Bu kaç?” O uzun, çarpık parmaklarından ikisini kaldırdı, bakışları piyano tuşlarındaydı. “Amnezi o kadar da korkunç bir şey değil. Henry mesela. İyi idare ediyor gibi. Hatta hatırlamış olmasından daha iyi,” diye mırıldandı adam.

“Henry mi?”

“Dükkândaki adam. Yüzünden vuruldu, biliyorsunuzdur,” dedi kadın.

“Ne kadar korkunç,” dedim. “Sanırım insan böyle bir şeyi unutmak isterdi.”

Adam jöleli siyah saçlarına dokunarak, “Beyin hasarı,” dedi. “Bilincini her kaybettiğinde beyninin bir bölümünün öldüğünü okumuştum bir yerde.”

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.”

“Doktor musunuz?” Sesi ilgisiz, sahte, kibirliydi.

“Eşim doktordu,” dedim. “Öldü ama bir doktordu. Bilincini kaybetmekle ilgili böyle bir şey söylediğini hiç duymadım. Yani insan uykuya her daldığında...”

Kadın, “Sadece dalga geçiyor,” dedi.

Adam, “Sadece dalga geçiyorum,” dedi.

“Eşiniz için üzgünüm.”

“Uzun zaman önceydi,” dedim. Walter’ın vazosunu ve küllerini göle attığımı neredeyse ağzımdan kaçırıacaktım. Cenaze kalıntılarının izinsiz olarak imha edilmesi suç sayılabilirdi. Komşularım beni çevreyi kirletmekle suçlayabilirdi. Ve gerçekten de yapmış olduğum şeyin bu olduğunu hissettim. Walter’ın zihin alanıyla gölü sonsuza kadar kirletmiştim. Artık Walter, içinde yüzebileceği tüm David Gölü’ne sahipti.

“Bir kişisel gelişim kitabım var burada,” dedi kadın, raflara gidip birini indirerek. “Adı, *Ölüm*. Bana çok yardımcı oldu.” Adam

ayağı kalkıp göğsünü şişirdi, meydan okurcasına karısına doğru yürüdü ve kitabı kadının elinden kaptı.

“Alın,” dedi ve kitabı uzattı. Adama bakamıyordum. “Belki, yas tutmanızda size yardımcı olur. Bir eş ve şimdi de bir köpek. Zor olmalı.” Sesi, beni kalbimden bıçaklamak istiyormuş gibi keskindi. Ama başaramadı.

“Ne kadar cömertsiniz,” dedim ve kitabı sanki beni sakinleştirecekmiş gibi göğsüme bastırdım. Adamdan nefret ettim. Bana Walter’ı hatırlattı, zayıflığıma işaret edip beni rahatlatmak için o muhteşem zekâsını, fikirlerini sunuyordu. Kitabı açtım, kelimeler gözlerimin önünde dönüyordu. Kadın içini çekti. “Eminim yardımcı olacaktır,” dedim. “Şu an her şeyin faydası dokunabilir. Herhangi bir ipucunun.” Kitabı kapattım. “Charlie’mi bulmak için her şeyi yaparım.”

“Evet, çözmeniz gereken bir gizem var. Ve yapabilirsiniz. Ormanda bir köpek, samanlıkta bir iğne aramaktan daha fazlası. Onu bulacaksınız Bayan Guul.” Belki de üzgün görünüyordum çünkü kadın her ne kadar bana kapıya kadar eşlik etmek için sabırsızlansa da, “Bir gizemi çözerken ipuçlarına bakmak en iyisidir. Ve sonra onları en anlamlı olan resimde birleştirin. Ve sonra suçu yeniden yaratabilirsiniz.”

“Suçtan bahseden kim?” dedi adam öfkeyle, piyanoda garip bir minör üçlü çalıyordu.

“Yani sadece varsayım. Cinayet gizemi partisinde, katil ortaya çıkmadan önce dedektifin suçu yeniden canlandırması gerekiyor.”

“Biliyorum,” dedim. “Gizemlere aşinayım.”

Kadın yardımcı olmaya çalışıyordu ama kocasının çok rahatsız olduğu belliydi ve sanki düşüncelerimi duymuş gibi tekrar sordu, “Yürüyeblecek misiniz?”

Kalktım. “Sanırım,” dedim. “Hiç kazılmış bir yer gördünüz mü? Charlie’m toprağı kazmayı sever.”

Adam ters bir şekilde, “Biz kendi kazımızı yaptık,” dedi. “Arazimizde başka bir kazı varsa, çukurların doldurulmasını isterim.”

“Elbette,” dedim dengemi yeniden kazanarak. Bir beyefendi-

nin gelip yaslanmam için kolunu uzatmasını, en azından beni kapıya kadar geçirmesini, beni uğurlamasını beklerdiniz ama hayır. Piyanosunun yüksek siyah beyaz tuşlarına basarak orada kaldı. Sanki ürkütücü ve üzücü bir şey çalmakla tehdit ediyormuş gibiydi. Kadın ordövrere baktı. Nezaketen eğildim ve bir tane aldım – keçi peynirli bir tart parçası. Üstüne bal dökülmüştü. Tarifi *The Gourmand*'da gördüğümde keçi peyniri ve balın tuhaf bir kombinasyon olduğunu düşünmüştüm. Ama lezzetliydi. Kadın bana bir kokteyl peçetesi uzattı. Adam, ikimizi de yerinden zıplatan yüksek, ürkütücü bir şey çaldı.

“Sanırım gitmeliyim,” dedim.

Adam, “Köpeğinize göz kulak olacağım,” dedi. Olmamasını diledim. Onu Charlie'min yakınında istemiyordum.

“Umarım daha iyi olursunuz, Bayan Guul.”

“Ah, iyi olacağım. Güneş çarptı muhtemelen. Tanıştığımıza memnun oldum,” diye yalan söyledim. “Ve kitap için tekrar teşekkür ederim.”

“Polisi aradınız mı?” diye sordu kadın. “Hayvan barınağını? Şehrin her yerine ilanlar asabilirsiniz. Örneğin Henry'nin mağazasına. Veya internette kayıp ilanı açın. Bir kişi kaybolduğunda, en kritik zamanın ortadan kaybolduktan sonraki ilk yirmi dört saat olduğunu söylüyorlar.”

“Evet, evet,” dedim aceleyle, aniden utanarak ve umutsuzluğa kapılarak. “Ona ulaşmalıyım.” Koridorda yürürken mutlu görünmeye çalıştım. Evi anlamadım. Dışarıdan, basit bir rustik yapı gibi görünüyordu. Ama içerisi, bir şekilde saray gibiydi. Belki de sınırlarım bozulmuştu, gözlerim bana oyun oynuyordu. Yemek odasına giden açık kemerli geçidi geçtik. Uzun dikdörtgen bir masanın üstüne parlak porselenler koyulmuştu. Kadehler ve şamdanlar. Mutfaktan rosto kokusu aldım. Charlie etrafta olsaydı, ulur, akan salyaları fırının önünde bir su birikintisi oluştururdu. “Ne güzel,” dedim. “Ve siz de. Umarım tamamen iyileşirsiniz. İyi eğlenceler. Ve beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım çok fazla rahatsızlık vermemişimdir.”

“Lütfen,” dedi başını iki yana sallayarak. “Eve sadece eşimle dünyadaki son günlerimi geçirmek için geldim.”

“İyi eğlenceler.”

Bahçeden çıkıp siyah arabalarının yanından geçtim. Çamların arasından toprak yolun yukarısına doğru yürüdüm, parmaklarımı hâlâ göğsümde tuttuğum kitaba vuruyordum. Tutunacak o somut nesneye sahip olmasaydım, az önce olanın sadece bir rüya olduğunu düşünürdüm. Bir halüsinasyon gördüğümü. Havada buna neden olabilecek sporlar yok muydu? Her saniye kasıtlı olarak acımasızca geçmişti. Güneş en yüksek noktasını çoktan geçmişti, şimdi bayırdaki huş ağaçlarına doğru alçalacaktı. Nefesim yine tıkanıp ama bu sefer o kadar kötü değildi. Yavaşça nefes aldım. Magda hakkındaki not, ölüm partisi oyunlarının bir parçası mıydı? Walter’ın seveceği türden bir şeydi. “Oyun, her çeşidi, aptal insanlara gerçeklik üzerinde bir miktar kontrol duygusu vermek içindir. Ama kontrol onlarda değil – ne onlarda, ne sende ne de bende, Vesta. İçinde yaşadığımız garip, acımasız bir evren. Diğer boyutlarda ölüm diye bir şey hiç olmayabilir.” Walter o komşuları cezbederdi, buna emindim. Tuhaf tipleri kendisine çektiğini söylerdi. İkisi yıllardır bir mahzende kapana kısılmış gibi görünüyordu, çatlamış beyazımsı makyaj kadının yüzüne bolca yayılmıştı ama ellerinde yoktu. Makyajın yemeğe bulaşmasını istememişti sanırım. Zavallı kadın. Kadın olmanın getirdiği bazı güçlükler yaşamıştı, sanırım. Rahim kanseri, belki.

Keçi peynirinin tadı ağızıma yapışmıştı ve çam ormanından geçerken dikkatlice nefes alırken ara sıra tükürdüm, ağızım bir köpeğinki gibi sulanmıştı. Bir an için Monolith’teyken, Levant’a taşınmadan önce hâlâ genç ve oldukça aptal bir yavru olan Charlie’yle yaşadığımız bir şey aklıma geldi. Onu parka götürmüştüm. Köpeğin tasmaşız dolaşmasına izin verildiği bir yerdi; Charlie’nin sosyalleşmeyi öğrenmesi için iyi bir alıştırma ve iyi bir egzersiz olacağını düşündüm. O kadar enerjikti ki, gençliğinde onu yormak imkânsızdı. Ben Walter’ın eşyalarını, kitaplarını, kalemlerini toplarken, Charlie o büyük, eski evin alt katların-

da oradan oraya zıplar, kutuları devirirdi. Sadece ilk sayfalarının karalandığı uzun not defterlerinden, tarihi geçmiş referans kitaplarından oluşan bir kale. Hepsini Goodwill'e gönderdim. Üniversiteye, okul kütüphanesi için arşivlerini isteyip istemediklerini sormuştum. Ama tüm önemli belgelerini zaten onlara bırakmıştı. Dosyaları okuldaki ofiste sekreterindeydi. Evde, sadece kendini eğlendirmek için bir şeyler yazıyor, meşgul oluyordu.

Köpek parkında birisi, "Bu Vesta," dedi. "Ünlü bir Alman biliminsanı ile evliydi!" Beni böyle takdim ederlerdi.

"Eh, o bir epistemologdu, gerçek bir bilim insanı değildi."

Monolith'te kurda benzeyen kocaman köpekleri olan bir sürü yaşlı kadın vardı. Onları şehirde birlikte yürürken görmüştüm. Charlie'yi alma fikri de ilk orada aklıma düşmüştü.

"Çocuklarımız büyüdü, ziyarete bile gelmiyorlar. Torunları olsaydı ve yakınlarda yaşasaydı, belki bu işe yarardı. Ama bir köpeğe sahip olmak farklı bir ilişki türü. Bir süre sonra kocanız uzun yaşasa bile işler sıkıcı bir hâl alıyor, bilirsin. Hiçbir insan bir köpeğin verdiği teselli veremez. İnsanlar yavaş yavaş birbirlerinden kopar. Ama bir köpek sana sadık olacaktır. Bir köpek asla daha genç bir kadın için senden vazgeçmez. Bir köpek asla zor bir günün ardından sana soğuk davranıp görmezden gelmez. Bundan daha çirkin göründüğünü düşünmeyecek. Bir tane al Vesta," demişlerdi bana bu kadınlar. Böylece aldım.

Parkta Charlie, ilişkilerinde rahat olan diğer köpeklerin etrafında, gözleri kocaman açılmış ve utangaç bir şekilde sağa sola koşturdu. Akça ağaçlara gitti ve bir haltlar karıştırdığı hissine kapıldım. Belki topraktan ölü bir şey, bir köpeğin onlarca yıl önce gömdüğü kemiği ortaya çıkaracaktı veya sırtında lastik izi olan, kurtçuklarla dolu başsız bir tavşanla veya çürüyen bir sincapla gelecekti. Ama o gün Charlie'nin peşinde olduğu ölü bir şey değildi. Başka bir köpeğin sulu dışkıydı. Yüzünü tam içine soktu, sonra boynunu ve göğsünü kaplayacak şekilde etrafında yuvarlandı. Ve anında öğürmeye başladı, tiksintiyle sallanırken ağzından yoğun salyalar fışkırdı. Bu delilik, dışkı ve tükürük karışımı içinde onu

izleyerek geride durdum. Öğürdü, öğürdü. Ama o çok mutluydu. Kafasını kaldırıp bana baktı, yüzümdeki dehşeti gördüğünde, sanki aniden her şeyin ne kadar sağlıksız olduğunun farkına varmış gibi bir ağacın yanında büzüştü. Sonra bir yığın kuru mama kustu – küçük topaklar şiş ve boştu, soğuk Monlith sabahında buhar çıkıyordu. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Ona “köpek maması” yedirdiğim son gündü. Utanmıştım. Kadınlar, köpekleriyle birlikte loş güneş ışığında parıldıyorlardı, hayatlarının bu kadar iyi gitmesinden hoşnut, çok mutluydular. Ve işte benim küçük Charlie’ın başka bir köpeğin ishaliyle kaplıydı. Onu arabaya koyamazdım. Ve yardım isteyemezdim. Hem zaten bana nasıl yardım edeceklerdi? Bir kova su mu getireceklerdi? Ah, acınası bakışlarına dayanamazdım. Walter öldüğünde güveçlerle, çiçeklerle geldiler, ülke bir kahramanını kaybetmiş gibi davrandılar. Muhtemelen hepsi Walter’a âşıktı. Ah o ahmaklar. Ah o işe yaramaz tavuklar.

Dışkıya dokunmamaya dikkat ederek tasmayı Charlie’nin boynuna geçirdim ama tabii ki ellerime ve pantolonumun bacaklarına bulaştı. Görünmemeye özen göstererek arabamı yolun kenarına bırakıp parktan çıktım. Eve yürümek iki saat sürdü ve bahçe hortumu çalışmıyordu. Zaten bahçede sulanacak hiçbir şey yoktu. Monlith’teki o kuru ölü toprakta bir şey yetiştirmeye ne gübre ne de su yeterdi. Mutfak penceresini açıp lavabodan hortumu çektim ve Charlie’yi bu şekilde yıkamaya çalışmak zorunda kaldım. Üzerine bulaşık deterjanı püskürttüm. Lavabo hortumundan gelen basınç gülünçtü. Kürkünden dışkının ilk katmanını çıkarmak bir saat sürdü. Sonra onu eski bir havluya sardım ve duşa taşıdım. Duşun daha güvenli olduğunu, etrafa daha az su sıçrattığını ve camdan bir kapı olduğu için dışarı atlamaya çalışamayacağını düşündüm. Ben de kıyafetlerimi çıkardım ve yaklaşık bir saat boyunca birlikte duş aldık. Lastik eldiven giymeyi düşünmedim, aklıma gelmedi. Onu tekrar tekrar şampuanladım, parmaklarımla ovaladım, sonra sıcak suyun altına tuttum ve hep konuştum. Cezalandırıldığını anlıyor gibiydi ama beni ne kadar sıkıntıya soktuğunu ve küçük düşürdüğünü tam

olarak anlayacak kadar büyük olduğunu sanmıyordum. Kadınlar nerede olduğumu, ne olduğunu soracaklardı. “Arabayı görünce kaçırılmış olabileceğini düşündük. Biz giderken oradaydı ve seni göremedik. Nereye gittin? Neredeyse polisi aramayı düşündük.”

Gece onca yolu geri yürüdüm, ceza olarak Charlie’yi de yanımda götürdüm, gerçekten. Korktuğunu biliyordum. Yemek vermemiştim. Onunla konuşmayı reddettim. Charlie’yi böyle cezalandırırdım – sessizleşir ve buz gibi davranırdım. Bunun ne kadar acımasız olduğunu Walter’dan öğrenmiştim. Bazı geceler eve gelirdi ve akşam yemeğini fırında ısıtırken, çalışma odasındaki ışıkları çok hoş ve rahatlatıcı bir şekilde ayarlamış, kanepede kitap okuyor olurdu, oysa sadece yanımdan geçip paltosunu neredeyse kafama vurarak kanepenin arkasına bırakırdı. Ne bir “İyi akşamlar, Vesta” ne de “Nasılsın?” Hiçbir şey. Daha sonra, yatakta, sanki işi çok önemliymiş ve hayatın saçmalıkları tarafından eziliyormuş gibi, bir öğrenciden, bir meslektaştan ya da teslim edilmesi gereken bir kâğıttan şikâyet eder, homurdanırdı. Hayatın bu saçma sapan işleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Evliliğimizin başlarında, hepsini bana aktarmıştı. Otuz yıl boyunca bir kere markete gittiğini sanmıyorum.

Derin bir nefes alıp adımlarımı yavaşlattım. Çamların arasından geçen küçük yolun sonundaki açıklığı görebiliyordum. Parmaklarımı verdikleri *Ölüm* kitabının sert kenarına vurdum. Görünüşü ve verdiği his, koyu mavi kumaşla kaplı keskin ciltli köşeleri, Walter’ın bir keresinde sanırım sırf çenemi kapamam için verdiği bir kitabı hatırlattı. *Fenomenalizmin Konforları*. Ne zaman bir şeyden şikâyet etsem, gerçekliğin bir algı olduğunu ve onunla aynı eğitime sahip olmadığım için algımın doğuştan kusurlu olduğunu söylerdi.

“Peki, bu kimin suçu?” diye sordum.

“Kesinlikle benim değil. Ben burada, hayatın satranç oyununda sadece bir piyonum.” Bu, benden çaldığı ve benimle alay ettiği bir metafordu. Bir keresinde Monlith’teki hayatımızı bir budalayla oynanan satranca benzetme hatasına düşmüştüm. Sırf

yapacak yeni bir şeyim olsun diye, ister tehditkâr ister banal, bir hareket, bir şeyler olmasını bekliyordum.

Fenomenalizmin Konforları'nın çoğunu okumadım. Varoluşsal sorunlar hakkında düşünmek beni bunalıma soktu. Bana bir rüyada yaşadığımı ve zihnim üzerinde kontrolüm olmamasına rağmen, etrafımdaki tüm gerçekliğimi hayalimde canlandırmak için zihnime bağımlı olduğumu hissettirdi. Gördüklerim hoşuma gitmeyince kendimi suçladım. "Daha iyi bir şey hayal et," dedim kendi kendime. "Bir gül bahçesi, bir milyon dolar, bir yolcu gemisi, nostaljik bir şarkı, şampanyayı hayal et; Walter, yine genç bir adam ve sen de gençsin, günbatımında dans ediyorsunuz, ılık esintiler ayaklarınızı güverteden kaldırıyor, endişelenecek bir şey yok, utanılacak bir şey yok." Gözlerimi kapatırdım ve tekrar açtığımda yanımdaki yastıkta Walter'ın kelleşmekte olan cilalı kafasını görürdüm. Hâlâ yakışıklıydı ama aramızda romantizm kalmamıştı. Bunu ondan uydurmuştum, sanırım. Belki de çok fazla şey istemiştım, çok fazla rahatlık istemiştım. Kaçabilirdim ama bu hikâyelerin sonu hiç iyi olmazdı.

Komşunun çakıllı yolunun 17 numaralı otoyola açıldığı yere, çam ormanının kenarına vardığımda güneş batmak üzereydi. Bu nasıl olmuştu? Tüm gün Charlie'yi bulmak adına neredeyse hiçbir şey yapmamıştım ve yakında eve geri dönmek zorunda kalacaktım. Gece çöktüğünde Levant'ta dolaşmak istemiyordum. Tozlu paltolu yaşlı bir kadının elinde *Ölüm* ile ormana doğru ısıklık çaldığını görmek çok garip olurdu. Gubyan, partiye giderken, mutlaka durup aklımı kaçırpıp kaçırmadığımı sorardı. Ama Charlie hâlâ orada bir yerdeydi. Arkamı dönüp eve gidersem kendimi affetmezmişim gibi hissediyordum, bu yüzden dükkâna yürümeye ve Henry'nin onu rehin alıp almadığına bakmaya karar verdim. Beni eve götürmesi için bir taksi çağırabilirdim. Çantamı getirmemiştım ama acil durumlar için paltomun iç cebinde sakladığım on dolarlık bir banknot vardı. Ya da ben öyle sanıyordum. Kontrol ettiğimde cep boştu. Parayı cebimden almamıştım. Birisi onu çalmış olmalıydı, komşunun sağlık faturasıyla birlikte, ki o da cebimde değildi. Adamın aldığını tahmin ettim. Beni

ön bahçeden oturma odalarına sürükleyişini, yüzüstü kanepeye koyuşunu, zayıf nabzımı kontrol edişini gözümde canlandırabiliyordum. Kalp atışını umarak ya da ummayarak kulağını göğsüme dayamıştı. Ben baygınken başka neler yapmıştı, merak ettim. Elleri vücudumda gezerken, cebime kolayca girebilirdi. Çimlerine oturduğumda paltomun fermuarı çekilmişti. Kanepede uyanıldığında fermuarı açıldı. O bir hırsızdı. Muhtemelen Gubyan'la işbirliği içinde, benim Charlie'yi arayışımı sabote etmeyi umuyordu. Herkes işbirliği içindeydi. Shirley bile Gubyan'a güveniyor gibiydi. "Polisi ara. Hemen gelirler."

Yolda hızla azalan ışıktaki yürürken, hiçbir araba geçmedi ve bu yüzden kitabı açtım ve rasgele bir paragraf okudum.

Kimse senin acılarını bilmiyor. Üzüntüyü dile getirmek çoğu zaman başkalarının sana acımasına neden olduğundan, bunu böyle tutmak en iyisidir. Hassas kadınlar veya gençler genellikle acımayı teselli edici bulurlar ve bu yüzden daha fazla teselli edilmek için ağlamaklı hâllerini yüzeysel bir melankoliye dönüştürürler. Bazıları bu yüzeysel teselliye bağımlı hâle gelebilir ve kendilerini karanlığa kapatabilir, böylece etraflarındakiler sürekli olarak ruhlarını "aydınlatmaya" çalışacaktır. Bazıları buna "depresyon" diyor. Birisi nasıl başa çıktığınızı sorduğunda, üzüntüyü reddetmeyi düzenli bir alışkanlık hâline getirin. Ağtınızı herkese duyurduğunuzda, ölümler yokluklarını ucuzlattığınızı hissederler, sanki onlar ölürken kendiniz için gizlice istediğiniz ilgiyi toplamak adına onların ölümlerinden yararlanıyormuşsunuz gibi hissederler. Açıkça yas tuttuğunuzda, ölümler öldürülmüş gibi hissederler. Ağlaman gerekiyorsa, bunu banyoda ya da gece yatakta yalnız yap. Üzüntünü ölüden başka bir şeye adama. Bir şeyleri karıştırmak kolaydır, bu da ketum olmak için başka bir nedendir.

Ne saçmalık, diye düşündüm. Kitabın emrettiğinin tersini yapmak için perişan olmaya karar verdim. Yürürken gözlerimdeki yaşları

salmaya çalıştım. Üzerimde kararan gökyüzü de yardımcı oldu. Önce beni kızdıran her şeyi düşündüm – Walter'ın beni sürekli küçümsemesi, bir ömür boyu Monlith'te yaşadığım can sıkıntısı, yıkılan hayallerim, boşa harcanan tutkum, köpeğimin kaçırılması, on dolarımın çalınması. Bu beni zihinsel olarak çökertti. Sonra yalnızlığımı, yaklaşan ölümümü, kimsenin beni tanımadığını, kimsenin umursamadığını düşündüm. Uzun zaman önce ölmüş olan anne babamı ve bana ne kadar az sevgi gösterdiklerini düşündüm. Walter'ı, onun mide bulandırıcı nazik okşayışlarını düşündüm. Nazik olmayı amaçladığında bile, küçümseyici ve kontrol ediciydi. Hiçbir zaman doğru dürüst sevilmedim. Hiç kimse, “Harikasın, karamsarlığın ve nevrotik enerjin bile harika. Hatta şüpheciliğiniz, katılığınız, ağaran ve seyrekleşen saçlarınız, kırışmış kalçalarınız bile harika,” dememişti. Bir zamanlar genç ve güzeldim ve o zaman bile kimse beni öpüp, “Ne kadar genç ve güzelsin,” dememişti, tabii benden bir şey istemedikçe. Ve bu Walter'dı. Daima bir şeyler istedi, övünmek için biraz izin, güce sahip olmak için biraz izin. O korkunç, zararlı, kendini beğenmiş adamla hiç tanışmamış olsaydım, sahip olabileceğim aşkı düşünerek ağladım da ağladım. Gözlerimden yaşların süzülmesine izin verdim, başım çakıla doğru eğildi ve yere düşen gözyaşlarım arkamda küçük bir iz bıraktı. Belki Charlie daha sonra geçer ve izi takip ederdi. Zavallı Charlie. Dünyada beni seven tek kişi oydu ve o bile terk etmişti beni. Başım zonklamaya başladı. Yine başım döndü. Ay yükselmişti. Yıldızlar çıkacaktı. İleride Henry'nin dükkânının sarı ışıklarını, tek benzin pompasını, “Soğuk Bira” yazdığını bildiğim tabelanın pembe neon bulanıklığını görebiliyordum.

İçeride, Henry arkası bana dönük bir şekilde tezgâhın diğer tarafında durmuş, karton sigaraları yerleştiriyordu. Ekmek ve mısır gevreği reyonları arasına saklandım. Böyle bir yerin ayakta kalabilmesi bir mucizeydi. Oraya düzenli olarak gidenlerin, Bethsman'deki alışveriş merkezine benzin almaya gücü yetmeyen Levant sakinleri olduğunu hayal ettim. Kamyonlarında iki litrelik gazoz şişelerinden içerken bozukluklarını denkleştiren

zavallı insanlar görmüştüm. Gerçekten şanslıydım. İzci Kızlar kampı çok ucuza gelmişti. Zavallı insanları, bu kadar sert kabuklarıyla her şeyi nasıl yıpratıklarını düşündüm. Acılarını yutabilen, cesur olabilen, özverili olabilen türden insanlardı, tıpkı bu *Ölüm* kitabının öngördüğü gibi. Henry'nin mağazasının koridorlarını adımladım, çizmelerim muşamba zeminde gıcırdayordu. Bir buzdolabı kasasında sadece üç tane yarım galonluk süt şişesi, birkaç paket taklit peynir, tereyağı, margarin ve pastırma vardı; önceden dilimlenmiş ve şeffaf plastikle kapatılmış türden. Üzerinde büyük bir neon turuncu ile "99 sent" çıkartması vardı. Temel ev eşyaları da vardı: spreyleyiciler, çeşitli hırdatlar, büyük kibrit kutuları, kavanozlar ve konserve gıdalar ve ıvır zıvır eşyalar. Raflar beyaza boyanmış alüminyumdan yapılmıştı ve küçük yuvarlak delikler açılmıştı. *Ölüm*'ü bir somun ekmeğin altına kaydardım. Artık istemiyordum onu. Ve böyle bir kitapla yürürken şüpheli görünmek de istemedim. Bu çok tuhaf görünecekti. "Dışarıda dolaşıp ölümlere ağıt yakıyor olmalı," diye düşünürdü Henry. Ama Henry'nin ne kadar düşündüğünden pek emin değilim. Başının arkasının bir tarafı karışmıştı, uzun grileşen saçlar, peltemsi bir yara dokusuna benzeyen şeyin üzerine taranmıştı. Onunla konuşurken biraz geriliyordum. Daha önce dükkânı ziyaret ettiğim zamanlarda, dikkatimi suratından uzaklaştırması için yanıma Charlie'yi alırdım. O zaman gözlerinin içine bakmamak kolaydı. Ama şimdi sadece o ve ben, bir de dışarıda çökmekte olan akşam vardı. İçeri girdiğimde hiçbir şey söylememişti. Belki işitme kaybı vardı.

Aniden, "Her şey yolunda mı?" diye sordu arkasını dönmeden. O kadar aptal biri gibi görünmüyordu. Elim boş, tezgâha kadar yürümek için cesaretimi topladım.

"Bu çok utanç verici," dedim kasanın yanındaki küçük sakız rafına bakarak. "Ama sanırım paramı evde unutmuşum. Dışarıda köpeğimi arıyordum ve eve yürümek için saat çok geç oldu. Arabamda da bir sorun var. Merak ediyorum, buralarda bir köpek gördünüz mü?"

Neredeyse suçlayıcı bir tavırla, “Bir hanımefendinin gece tek başına dışarı çıkması güvenli değil,” dedi. Yüzüne bakmaya çalıştım. Kafatasının bir tarafı aşınmış gibi görünüyordu. Av tüfeğinin kafasının hangi kısmını uçurduğunu görebiliyordum.

“Evden çıkarken gece etrafta dolanmak niyetinde değildim,” dedim savunmaya geçerek. “Yani etrafta bir köpek görmediniz mi? Garip bir şey?”

“Garip görecelidir,” dedi. Tezgâhın altına uzandı ve yağlı görünen ve üzerinde parmak izleri olan, eski moda siyah bir telefon çıkardı. “Köpeğinizi görmedim,” dedi bana, tekrar tezgâhın altına uzanarak. Bu sefer Bethsmane bölgesi için ince telefon rehberini çıkardı. “Hayvan kontrolünün numarasına bakabilirsiniz. Ve Leo Smith. Taksicilik yaptığını bildiğim tek kişi o. Dükkâna bir dahaki gelişinizde borcunuzu ödersiniz.”

“Magda adında birini duydunuz mu acaba?”

“Mary Magdalene mi?” Burnunu çekti ve uzun bir tabureye oturdu. “Hristiyan olduğunuzu bilmiyordum.”

“Ah, değilim. Sadece merak ediyordum–”

Kafasının şişmiş tarafını kaşıdı. Korkunç baş ağrıları çekmiş olmalıydı. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdim. Sormak istedim ama şimdi ahizeyi elimde tutuyordum. Telefon rehberini karıştırdım ve Leo Smith’in numarasını buldum. Numarayı çevirirken, şekli bozulmuş adama gülümseyip başımı salladım. Hayatta kalması bir mucizeydi. Bulunup kurtarıldığına gücenmiş miydi, merak ettim. Yoksa kendi kendine mi kurtulmuştu? Ayağa kalkıp kafasına bir havlu tuttu, parçalanmış beyinleri omzundan silkeledi ve hastaneye mi sürdü? Böyle şeyler hakkında okuduğum hikâyeler vardı. Telefon çaldı ve çaldı ama kimse cevap vermedi. Kapattım.

“Açmadı.”

“Seni götürebilirim,” dedi Henry.

“Ah, bunu istemeyi aklımdan bile geçiremem,” dedim ve koridora doğru geri geri adım attım. “Köpeğim gelirse, onu zapt eder misiniz?”

“Bir yabancıнын köpeğini alıkoymak istediğimi sanmıyorum.”

“Adım Vesta. Vesta Guul.”

“Vestibül mü?” Adam kendi kendine güldü. “Bunda bir yanlışlık var.” Kafasını salladı.

Dükkândan çıktım. Henry gözetlediğimden şüphelenmesin diye, ön taraftaki park alanındaki gevşek çakılda ayaklarımı kaydırarak gürültü yaptım, sonra görüş alanından çıkarken botlarımı kaldırıma vurdum. Parmak uçlarımda geri döndüm ve gizlice ormana girdim –sadece kısa çamlar, çoğunlukla çalılar vardı– ve olabildiğince sessiz bir şekilde dükkânın arkasına doğru yürüdüm. Arkaya bakan bir pencereden parlayan ışığı ve arka köşede yüksek tel örgüyü görebiliyordum. Yaklaştım, tel örgünün asma kilitle kapatıldığını gördüm. “Charlie?” Fısıldadım. Telin arasından baktığımda, tek görebildiğim mağazanın dış duvarı boyunca yığılmış bira kasaları ve devrilmiş bir sandıktı. Etrafındaki çakıllar sigara izmaritleriyle doluydu. Usulca ısıklık çaldım. Charlie havlamadı ya da sızlanmadı. Eğer beni duysaydı, havlardı. İçeride değildi. Rahatlamıştım. Köpeğimi geri almak için Henry’yle dövüşmek zorunda kalmayacaktım. Ama yine de Charlie neredeydi?

Çalıların arasından yola geri döndüm ve ay ışığında parıltıyan solgun beyaz boyanın çift çizgisini koruyarak 17 numaralı otoyola tırmandım. Eğer bu çizgiden devam edersem, diye düşündüm, eve güvenli bir şekilde varırım. Havada belirgin ve metalik, keskin bir koku vardı ve gökyüzü açık olmasına rağmen bir fırtınanın yaklaştığını hissettim. Magda’nın bedeni gerçekten ölü bir şeyse, yakında delillerden arınacaktı. Tanrı’ya inansaydım, O’ndan bir işaret isterdim. Üstümdeki uzay boşluğu gibi olan zihin alanına göndermeyi düşünebildiğim tek şeydi: “Bana ne yapacağımı göster.” Orada kaç tane yıldız olduğunu kimse hayal edemezdi. Kafamı kaldırıp bakmaktan, yıldızların Tanrı’dan bir cevap yollamasından korktum. Ne yapardım? Walter hayatta olsaydı, arabayla yanımda durur hemen binmem için ısrar ederdi. “Neden bu kadar aptalsın Vesta? Arabaya bin. Gökyüzünde Tanrı yok. Büyük bir komplo yok. Kendini meşgul etmediğinde olan budur – sıkılırsın. Bir şeyler icat

etmeye başlarsın. Şimdi, bu saçmalığa bir son ver. Eve gel ve yat. Kendini sebepsiz yere yoruyorsun.”

Ah, peki Walter, derdim. “Haklısın.”

“Boş bir hayalin peşinde koşuyorsun. Bin.”

Ama Walter herhangi bir şeyin peşinden gitmekle ilgili ne biliyordu? Oturarak, sadece düşünerek, yazarak ve başkalarını, düşündüklerinin ve yazdıklarının doğru olduğuna ve bu şekilde dünyanın değişmesi gerektiğine ikna ederek geçimini sağlamamış mıydı? İşi bu kadar güçlü müydü? Teoriden bıktım. Önemli olan kişinin ne yaptığıydı, ne hakkında ahkâm kestiği değil!

“Bakalım seni anlamış mıyım? Canının sıkıldığını söylüyor-sun ama tüm dünya parmaklarının ucunda. Sana aldığım bilgi-sayarı kullanmayı denemedin bile.”

Bu, Walter’la son tartışmamızdı. Monlith’teki büyük evde mut-lu ve tatmin olmaya ikna etmeye çalışıyordu beni. “Ölmeni iple çekiyorum,” diye düşündüğümü hatırlıyorum. “Umarım tümörün büyür ve büyür. Umarım kanser seni çabucak öldürür.” Ve haf-talarca orada, testislerinde, içine yansıttığım öfkeyle iltihaplanan küçük bir çıbanın oluştuğunu düşündüm. Walter için şimdiye kadar hissettiğim tüm asitli acı sözleri, her nefes alışında ciğer-lerinden vücuduna oyuk açarak, zihin boşluğuna yönlendirdim. İşte onu gerçekten böyle öldürdüm. Zihnimin içinde. Bir kere-sinde Vaiz Jimmy’nin “psişik ölüm” denen bir şeyden bahsettiğini duymuştum. Belki de Walter’ın içinde neden olduğum şey buydu. Walter’ın acı çekmesini izlemek beni üzmüş müydü? Evet, elbette, bunu kabul etmek zorundaydım. Berbattı. O benim kocamdı, bir tanemdi ve şimdiye kadar sevdiğim tek adamdı. Onun acı çekme-sini izlemek acı çekmektir. Onun ölümünü izlemek eziyetti. Ve bir parça sorumlu hissettim. Bilgisayar dersini aldığım Jeeves’e sor-duğum ilk şeylerden biri “Kanser nasıl bir duygu?” idi.

Dönemeçten geçerken, komşunun kulübesinden ne müzik, ne parıldayan kristal, ne de kahkaha sesi duydum. Kulübeden gelen ışıklar loştu ama onları görebiliyordum, kalın siyah ağaçla-rın arasından kıpkırmızı parlıyordu. Charlie’ye ıslık çalmayı dü-

şündüm –belki ormanın dışında bir yerde bir deliğe tıkmıştı ve beni duyarsa uluyabilirdi– ama ses çıkarmaya korktum. Herhangi bir sorun istemiyordum. Ve bir parçam Charlie’nin dışarıda olmadığına inanıyordum. Onu aramak faydasızdı. Gitmişti ve ben bunu kabul etmek zorundaydım. Yürürken ağladım. Kendimi bu kadar üzgün hissetmek, üzülmeme izin vermek iyi hissettirdi. Bitkin, yorgun, susuz ve açtım. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı ve beni yatıştıracak kimse olmayacaktı. Ve kendimi sakinleştirmeye karar verdim. Kafamda yeni bir ses icat ettim: “Zavallı yaşlı Vesta.” Bu diğer Vesta’nın zihin alanında yankılandığını hissedebiliyordum. Belki de fırtınanın ta kendisiydi, Walter’ın yerini alarak atmosfere yeni bir ruhun geliyordu.

Yolun kenarında kendi posta kutuma rastlamak beni çok rahatlatmıştı. Nadiren posta aldığım için nadiren kontrol ediyordum. Şimdi elimi soktuğumda sadece bir kupon sirküleri buldum. Kulübeye giden bu son kısmı yürürken geceye ürkütücü bir huzur çöktü, sanki ben yanından geçerken ağaçlar nefeslerini tutuyor gibiydi. Araba, sonra göl ve kulübe görüldü. Yaklaşan fırtınaya rağmen sonunda kabullenmek için baktığım gökyüzü bulutsuz ve dolunay tarafından aydınlanırken, yemin ederim ki bir fısıltı, sadece bir kelime duydum. Anlaşılmazdı ama ağaçlardaki rüzgâr kadar emindim ki, bir kızın sesiydi, Magda’mdı, şüphesiz. Çakıllı yoldan ön kapıya doğru yürürken neredeyse gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Sonra yolda bir şeye takıldım ve yüzüstü boş toprak bahçeme düştüm.

Aniden orman seslerle doldu. Cırcır böcekleri, hayatın uğultusu, her şey bir anda – kulaklarımda bir şeyler serbest kalıp sarsıldı. Birinin kalbi kırıldığında hissettiği türden bir sarsıntıydı – dünya sağır edici bir şekilde gürültülü olur. Walter öldükten birkaç ay sonra onunla ilgili bir şey keşfetmişim. Evdeki ofisindeki evraklar, dosyalar ve defterler arasında küçük bir not defteri bulmuştum, sadece cep boyutunda bir şey, Blake’in Magda hakkındaki ilk notunu yazmak için kullandığı kâğıdın dörtte biri boyutundaydı. İçinde Walter’ın, yardım için kendisine gelen ve, sanırım, ağına düşürdüğü üniversite öğrencilerinin listesi vardı.

Kızlar hakkında göz diktiği her şeyi listelemiş, kızları yatağa atabilmek için onlarla oynayabileceği akıl oyunlarını tertiplemişti. Almanca yazmıştı. El yazısı sert, kaprisli, sanki kendi yazısı onu heyecanlandırmış gibi coşkulu, gösterişliydi. *Mandy, uzun bacaklı, bronz tenli, benim "sevimli aksanlı bir dâhi" olduğumu düşünüyor. Hayvanları seviyor. Ona kedinin hikâyesini anlat. Kafasını karıştırmaması için Schopenhauer'ı ver, sonra vaaz çek. Ve Gretchen, kısa boylu, tıknaz ve büyük memeli. Çevirmek için Almanca sözlük kullandım. Her birini baştan sona okudum.*

Vicky

Joy

Theresa

Sarah

Wanda

Patricia

Clarice

Karen

Sofie

Jean

Emma

Catherine

Patty

Rosie

Amy

Rebecca

Joanne

Defteri, diğer kâğıtlarıyla birlikte çöpe attım, sonra çöp toplanırken, hepsini yakmış olmayı diledim. Keşke bütün evi yakmaya cesaretim olsaydı. Böylece küllerini açık bir lağıma saçar, Walter'ın tüm düşüncelerinin, muhtemelen hâlâ bu pis Dünya'nın bağırsaklarında bir yerde var olan düşüncelerinin, idrar ve dışkıya sızmasını sağlayabilirdim.

Erotik anılarımın çoğu ergenlik dönemimdendi. Bana babamı hatırlatan erkeklere duyduğum saplantılı arzular, fişkıran bı-

yık kılları, pantolonlardan belli olan hafif şişkin kaslar. Bacakları güçlü erkekleri her zaman sevmişimdir. Sonra bir öğleden sonra, büyüdüğüm kasabadaki bir topluluk bahçesine para toplamak için öpüşme kabininin olduğu bir panayırda, hevesli genç beylerin derme çatma tezgâhların arkasındaki kızlara yaklaşırken banknotlarını ellerinde tutmalarını ve yumuşak ağızlarından barbekü sosunu silmelerini izledim. Öpüşmelerine bile bakmadım, sadece eğilmiş başlarının arkasını, arzularını, taşıdıkları bir bebek gibi özenle kucaklayan omuzlarını seyrettim. Ah, kocama âşık olarak ne çok şeyden mahrum kalmıştım. Bir zamanlar çok güzeldim. Ve şimdi mahvolmuştum, ağzı toprakla dolu yaşlı bir kadındım. Öfkeyle, kendimi çevirdim ve gökyüzüne baktım, nefesimi tutup üzerimde parıldayan, utanmadan yanıp sönen tüm o yıldızların cüretkârlığına tekrar bıraktım. Pek çoğu, benim gibi, çoktan yanmış olsa da yine de parıldıyorlardı. Hâlâ hayattalardı ve sanki “Beni hatırla! Güzeldim! Işığım bensiz parlсын! Asla unutma!” der gibi gökte asılı duruyorlardı. Yaşadığım gibi yaşadığım için korkaktım. Ama bir daha asla. Korkuma, masumiyetime, günahkârlığıma, canımı acıtan her şeyi maharetle inkârıma rağmen direnecektim. Bir daha asla. Yerde karara vardıktan, altımdaki toprağı ısıttıktan, Magda gibi böceklerin saçlarıma girmesine izin verdikten sonra, açlıktan başım dönerek ayağı kalktım ve takılıp düştüğüm şeyin ne olduğunu gördüm. Yumuşak plastik bir paketti – tabii ki benim kamuflaj tulumum! İçeri girdim, radyoda Wagner’ın çaldığını duyunca şoke oldum ve hiç düşünmeden, daha ışıkları da açmadan, doğrudan sabah kurduğum tuzağı yürüdüm. Çay fincanı yerde savrulurken neredeyse kalp krizi geçirecektim. Yüzümdeki toprağı sildim, soyundum ve kamuflaj tulumumu giydim.

Yedi

Akşam yemeğimi ısıtmakla uğraşmadım. Şarabımı bir bardağa dökme zahmetine bile girmedim, şişeyi kafama diktim ve soğuk, pıhtılaşmış tavuğu ayırmak için parmaklarımı kullandım, jelatinimsi yağın dudaklarıma yapışıp dişlerimde pıhtılaşmasına aldırmadım. Lavabonun yanında durdum ve çiğnedim, emdim ve yuttum, eski porselene baktım, senfoniyi dinledim. Öğütülmüş kahve parçaları durgun bir su birikintisinde, gece gökyüzünün tersi gibi beyaz üzerine siyah benekler oluşturuyordu. Yemeğimi bitirdiğimde ayağa kalktım, nefes aldım ve kendimi topladım. Pencerede yüzümü görebiliyordum, kırıksık ama pırıl pırıl. Alnımdaki parıldayan ter, canlı görünmeme neden oluyordu. Dış ışıkları açtığımda, vücudumun izini toprakta görebiliyordum. Bir suç mahallinden bir taslak gibiydi, çizme izlerim ölçülecek ve analiz edilecek işaretler gibiydi. Gözlerimi ovuşturdum ve tekrar pencereden dışarı baktığımda Charlie'yi gördüm. Orada oturuyordu, gözleri iki kırmızı ışık huzmesi pencereden bana odaklanmıştı. Nefesim kesildi ve cama vurdum ama kıpırdamadı. Bir heykel gibiydi, sadece bana bakıyordu. İnanamadım. İlk başta orada sersemlemiş, belki korkmuş olabilir diye düşündüm. Ne durumda olduğunu görmek için kamuflej tulumumla dışarı çıktım. Güçlkle nefes alıyordum. Yaralanmış mıydı? Korkmuş muydu? Kollarıma alıp, başını okşamak, öpmek ve onu teselli etmek istiyordum. Orada tek başına bir gece ve bir gün geçirdiği için çok korkmuş olmalı, Tanrı bilir ne yaptı, diye düşündüm. Ben yaklaşırken dört ayağının üzerine kalktı, benden uzaklaşa-

rak çam ormanlarına doğru gidiyordu. Ah, Charlie, dedim kendi kendime. Kendi anneni tanımıyor musun?

“Charlie,” dedim yüksek sesle. Yanıma gelsin diye dizime hafifçe vurdum. Bana uzun bir köpek dişini göstermek için burnunun bir tarafını kaldırdı, burun deliklerini genişletti. Dik durdum ve ellerimi belime koydum. Bu saçmalık neydi? Düşündüm. Eve dönmek için kedi yavrusu gibi mırlıyor olmalıydı. “Gel buraya, hemen,” dedim. Ama daha fazla yaklaşmadım. Onu korkutmak ve tekrar ormana kaçırmak istemedim. Bacaklarını iki yana açıp hareketsizce durdu. Farklı bir yol seçmeye karar verdim ve yere çömeldim, sesimi yumuşattım. “Buraya gel, oğlum,” dedim. Toprak bahçenin çevresi boyunca bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Sana zarar vermeyeceğim,” diye mırıldandım. Tabii ki ona zarar vermeyecektim. Aklını mı kaçırmıştı? Kendime onun sadece bir hayvan olduğunu, içgüdülerinin kölesi olduğunu ve muhtemelen hâlâ şokta olduğunu söyleyerek endişesini ve düşmanlığını uzlaştırmaya çalıştım. Travma geçirmiş olabilirdi ama beni kokladığı an, eski hâline dönüşeceğini, yeniden evcil hayvanım olacağını tahmin ediyordum. Şu anda o, karanlıkta korkan ve tetikte olan vahşi bir kurttu. Acıkmış olmalıydı. Salyası, *hayır* anlamında başını sallarken dudaklarına yapıştı ve yüzüne fırladı. Yavaşça geri çekildim ve tavuğu buzdolabından almak için kulübeye girdim. Mutfağın etrafında hızla dolandım ama dışarı çıkınca adımlarımı yavaşlattım. Charlie çok ürkek davranıyordu. Ne zaman hareket etsem, yana doğru yalpaladı ve sel lambalarının sert beyaz ışığında dişlerini parlatarak ağzını oynattı.

“Tavuğun,” diye duyurdum, eğilip açık kabı bir adak gibi toprağın üzerine koyarken. Bana bakışı, aslan gibiydi. Hırladı. Bu kadar güvenilmez olmak, tehdit olarak görülme, istenmemek, reddedilmek duygularımı derinden incitti. Tekrar içeri girdim ve açık kapıdan o durup tavuğa, bir de dışarı fırlamayacağımdan emin olmak için arada bana bakarken onu izledim. Saldıracağını mı sanıyordu? Sonunda boyun eğmeye başlamadan önce dakikalar geçti. Toprağın üzerinde parmak uçlarında tavuk kabına

gitti, başını eğdi, sonra tavuğu çabucak kaptı ve güvenli olduğunu düşündüğü yere, sanki orada geçmeye cesaret edemeyeceğim bir güç alanı varmış gibi bahçenin kenarına fırladı.

Bu çok saçma, diye düşündüm; incinmiş ve endişelenmiş olsam da fena hâlde rahatlamıştım. Sonuçta onu kaybetmemiştim. Ayağa kalktım ve soğuk tavuğuyla yere yığılmasını, patileriyle kemiği yerde tutmasını ve eti çiğnemesini izledim. Kulübenin eşğinde durduğum yerden oyuncu görünüyordu. Rahatlama-ya ve şimdi radyoda çalan “Blue Danube”yi dinlemeye çalıştım. Charlie’ye zaman verecek, alan tanıyacaktım. Dışarıda ne görmüştü kimbilir? Yıllarca evde yaşadıktan sonra, bir gece ve gündüz dışarıda olmak, muhtemelen uzaylılar tarafından kaçırılmaya benziyordu. Ama dünyevi âlemin ötesini görmek için bu dehşeti yaşamaya değmez miydi? Belki orada Magda’yı görmüştü. Şarabın geri kalanını almak için içeri girdim ve pencereden Charlie’nin yağlı yumruğuyla üzerine vurduğumda tavuk yağı bulaşmış kemiğini çiğnemesini izledim. Şarabı bitirdiğimde yeni bir şişe açmaya karar verdim. Özel bir gün için sakladığım bir şişe kırmızı şarap. Monlith’ten getirdiğim birkaç şeyden biriydi; 1990, Mouton Rothschild. Walter satın almıştı ve onyıllarca saklamamız için ısrar etmişti. “Olağanüstü bir şey olduğunda içeceğiz,” demişti. Böylece, bodrumdaki diğer şaraplarla birlikte bir rafta yıllarca durmuştu. Taşınmadan önce şarapları Monlith aşevine bağışladım. Kilisenin arka beton duvarını kaplayan kutular dolusu şarap. Bunun ne kadar gülünç olduğunu düşünmemiştim. Bordeaux, koyu yeşil cam şişede kana benziyordu. Tirbuşonu koyduğum çekmeceyi açtım ve orada daha önce hiç görmediğim bir şey buldum. Siyah, vinil saplı bir sustalıydı. “Magda,” diye düşündüm kendi kendime. Benim için bırakmıştı.

Beklediğimden daha ağırdı. Nasıl açacağımı düşünerek elimde tuttum. Tek yapmam gereken metal kenarı sıkıştırmaktı ve bıçak yukarı kalktı. Metal bulanıktı ama bıçak keskindi. Belki de Monlith’te gece geç saatlerde televizyonda reklamını gördüğüm

bıçaklardandı; hem boruyu kesebilen hem de domatesi kabuğu kırışmadan dilimleyebilen türden. Bıçağın ucunu başparmağımın yumuşak kısmına dayadım, kanın dolması için batırdım, sadece bir zerre. Evet, çok keskindi. Bıçağı kapattım. Magda'nın olduğundan oldukça emindim. Ne zaman dışarı çıksa, işe yürürken ya da Gubyan'la buluşmak için çam ormanlarına gitse, bıçağı arka cebine koyardı, Gubyan'ın onu yetkililere ihbar etmemesi için emirlerini yerine getirirdi. Neden hemen kaçmamıştı? Magda neden ölmek zorundaydı? Belki de anlaşılmadan kurtulmak için Gubyan'a hamile olduğunu söylemişti. Gubyan'ın şehvetini yitireceğini sanmıştı ama Gubyan onu öldürdü. Sert, acımasız bir dünyaydı. Magda bıçak taşımakta haklıydı. Zavallı şey, Gubyan'ın şehvetli öfkesinin ağırlığı altında, bıçağı kullanacak kadar hızlı değildi. Böyle boğulmaktan, Walter'ı bu kadar memnun ederken tahammül edebildiğim şeye katlanmaktan hiç zevk almamıştım. Sevişirken hep Almanca konuşur, kısa kısa inlerdi. İsmimi sevildiğimi bilmem için değil, oh'ların ve ah'ların, arasında sanki bir küfürmüş gibi söylerdi. Kendi erotik sabrına hayret etmek için adımı yüksek sesle haykırabilirdi. "Vay canına, bu işte gerçekten iyiyim. Biliyorum çünkü çok zevk alıyorum." Olan buydu. Ama belki Magda farklı bir deneyime sahipti. Belki de Leo tarafından gerektiği gibi sevilmişti, Gubyan üzerine her abandığında ve içine her girişinde -bunu hayal edebiliyordum- o şefkat ve nezaketle ilinti kurabilirdi.

Charlie bütün tavuğu yemişti, şimdi kemikleri gömmek için toprakta bir delik açmaya çalışıyordu. Görünüşe göre bütün gece dışarıda olacaktı ve ben yorgundum. Bacaklarım yürümekten seğiriyor, şaraptan başım dönüyordu. Hiçbir ışığı kapatmadan yatağa gittim ve içeri girmeye karar verdiğinde Charlie için ön kapıyı ardına kadar açık bıraktım. Yaşadığını bilmek, ne kadar şüpheli olursa olsun, bana döndüğünü bilmek endişelerimi bastırmaya yetti. Yatağa uzandım, radyo dinledim, bilincimin içine ve dışına sürüklendim.

Vaiz Jimmy yayındaydı.

“Ailenizdeki öfkeyi durdurmalı ve neşeyi hayatınıza geri getirmelisiniz. Ve böylece, Tanrı’nın sesini hemen dinlemek üzere yetiştirilecek dindar çocuklarınız olacaktır. Tanrı’nın sesini dinleyecekler. Ve seni, babalarını dinleyecekler. Eve gidiyorum, akşam yemeği için masanın etrafına oturuyoruz ve çocuklarıma ‘Bugün Tanrı sana ne dedi?’ diyorum ve ‘Şey, Tanrı’nın bana bunu söylediğini duydum,’ veya ‘Bugün kalbimde Tanrı’nın bana şunu söylediğini duydum,’ diyorlar. Ve onlar Tanrı’nın sesini duyuyorlar. Ve nedenini biliyor musun? Çünkü onları sesimi dinlemeleri için eğittim. Tanrı’nın, onlar dinlemeden önce onlara yüzlerce kez bir şey söylemek zorunda kalmasını istemiyorum. Tanrı’nın sesini duymalarını ve hemen karşılık vermelerini istiyorum. Ve onları bu konuda nasıl eğitirim? Sesimi duymalarını ve hemen yanıt vermelerini sağlayarak. Umarım bu politikayı izlersiniz ve hayatınız değişir.”

“Teşekkürler, vaiz,” dedi bir adam çatlak bir sesle.

“İyi geceler. Sonraki arayan.”

“Evet, lütfen.” Ses tanıdık geliyordu. “Haklı bir nedenden ötürü sinirlendiğimizde ne yapmalıyız?”

“Özür dilerim, anlayamadım? Orada mısınız hanımefendi?”

“Evet, buradayım.” Kızın sesi boğuktu ve açıkça yabancı, aksanı ağırdı ama Walter’inki gibi değil, Magda’nınki gibi. Dikkatle dinledim. Yatakta uzanırken sanki bir şeye bakmak beni duyabileceklerimden alıkoyacakmış gibi gözlerimi kapadım.

“Pekâlâ, bir daha söyle canım. Seni tam anlayamadım.”

“Evet lütfen. Bir şey çok iyi olmadığında ve sinirlendiğinizde ne yapmalısınız ama hiçbir şey yanlış olmadığında da değil. Evet, yanlış bir şey var ve haklı bir nedenle öfkelisiniz, o zaman insan ne yapmalı?”

“Bakalım doğru anlamış mıyım, bayan-”

“Magda.” Gözlerim doldu. Kız boğazını temizledi. “Magdalena Tanaskoviç.”

“Magdalena diye mi hitap edeyim?”

“Hı hı.”

“Magdalena, doğru anlamış mıyım, bana söyle. Öfken haklı olduğunda ne yapman gerektiğini bilmek istiyorsun, değil mi? Senin dediğin gibi haklı bir neden olduğunda.”

“Evet. Çünkü bir süre doğru olduğunu düşünüyorum.”

“Evet, Magdalena, son arayan kişiye söylediğim gibi, haklı öfke günahtır.”

“Evet bunu biliyorum. Ama biri sana zarar verdiyse?”

“Her şeyden önce, Kitab-ı Mukaddes’in Tanrı’nın baş edebileceğimizden fazlasını yaşamamıza asla izin vermeyeceğini söylediğini bilmenizi isterim. O bizi bizim kendimizi bildiğimizden daha iyi tanıyor. Bunu atlatabilirsin küçükhanım. Filipililer 4:13 der ki, ‘Beni güçlendiren Mesih aracılığıyla her şeyi yapabilirim.’ İyi olacaksın. Tanrı İbrahim’e dedi ki, ‘Akrabalarını bırakıp seni çağırdığım yere gitmen gerekecek.’

“Herkesin kalbinde sevgi yoktur. Ama ne olursa olsun, Tanrı’nın Sözü’ne göre yaşamak zorundasınız. Ve Yakup 1 der ki, ‘Bu sınamalarla karşılaştığınızda mutlu olun.’ İnsanlar sizi incittiğinde, insanlar size karşı olduğunda mutlu olmaktan bahsediyor. İsa’nın hatırı için acı çekebildiğinizi bir sevinç ve ayrıcalık olarak kabul edin.

“Şimdi, kadınların öfkelerini haklı bulmalarının bir numaralı nedeninin kocalarının ihaneti olduğunu söyleyebilirim. Ve onlara söylediğimi sana da söyleyeceğim. Bunu tekrar tekrar söylüyorum. Yeterince söyleyemiyorum. Geçmişte yaptıklarınızdan dolayı Tanrı’nın sizi bağışladığını hatırlamanız gerekir. Hatırlanması gereken en önemli şey bu. Tanrı’ya birçok kez ihanet ettin, değil mi Magdalena?”

“Bilmiyorum. Belki.”

“İki numara, insanlar seni hayal kırıklığına uğratacak. Şu gerçeği kabul etmelisiniz: İnsanlar sizi hayal kırıklığına uğratar. Bazen insanları beklentilerimizi karşılayamayacak kadar yüksek bir yere koyarız ve sonra hayal kırıklığına uğrarız. Onlar tökezlediklerinde biz de kızarız. En yakın arkadaşın sana ihanet edebilir, elbette. Kimse mükemmel değildir. Davut, Zebur’da şöyle dedi,

‘Bana ihanet eden bir düşman olsaydı, beni rahatsız etmez veya canımı acıtmazdı. Ama bana ihanet eden sendin, dostum.’

“Üç numara, affetmek bir karardır. Bu, bir his değil yapman gereken bir seçimdir. ‘Bu kişiyi affediyorum,’ demelisiniz. Ve yine de kızgın olsanız ve hiçbir şey değişmemiş olsa bile ne olursa olsun onları affetmekte ısrar etmelisiniz. Dördüncüsü, onlara gidip, ‘Seni affediyorum,’ demen gerekiyor. ‘Duygularımı incitmiş olsan da, seni affediyorum. Ve ben seni seviyorum. Ve bunu düzeltelim. Bunlar benim atacağım dört adım.’”

“Yani bir şey seni incitirse, teşekkür ederim, seni affettim mi dersin?” Magda’nın sesi hep hayal ettiğim gibiydi, alaycı, iğneli ve tatlıydı. “Beni bağışla, diyeceksin ve Tanrı da, tamam, sorun değil. Zaten sürtüğün teki o, diyecek,’ diye düşüneceksin. Ve sen de—”

“Duydunuz mu millet, öfkenin acısı, onu tutanın kalbini nasıl delip geçiyor ve yakınlardaki birine nasıl zehir kusuyor? Dua edelim.”

Odada buz gibi bir rüzgâr esmiş gibi titredim. Magda’nın bıçağını avucumda tuttum, bıçağı ortaya çıkaran metal kenara gergince bastırdım. Walter’ı asla affetmeyecektim. Onun ihaneti için özür dilemeyecektim. Biri canımı sıkarsa, bıçağı çıkaracaktım. Bana pis bakan biri olursa, onu dilimlerdim. Vaiz Jimmy, bedeninin zevklerine teslim olmanın tehlikeleri üzerine kısa bir vaazla programını bitirdi.

Charlie’nin alt katta dolaştığını duyunca dinlemeyi bıraktım. Sonunda içeri girmişti. Başım dönüyordu ve yorgunluktan, şaraptan ve radyodan biraz midem bulandı. Kendimi yataktan kaldırdım ve önce ağır ağır, tembelce, sonra kapının hâlâ açık olduğunu, Charlie’nin tekrar alarma geçip kaçabileceğini hatırlayarak merdivenden endişeyle indim. Yolun geri kalanını, göl manzaralı odadan gelen derin nefesini duyarak, parmak uçlarında yürüdüm. Yaşlı bir adam gibi, sinirlendiğinde çıkardığı ses buydu. Sessizce kapıya gittim ve kapattım. Artık elektrikli bir orgda hafif bir kilise müziği çalan radyoyu kapattım. Mutfak-

ğın ışıklarını söndürdüm ve hafifçe Charlie'ye doğru yürüdüm. Masanın altına kıvrılmış gibiydi ve ben yaklaşıncı kalkıp bana arkasını döndü. Çok acımasızdı, çok soğuktu. Kendimi berbat hissettim. Aramızı düzeltmek için ona yakın olmak istedim. Ve bir şekilde fiziksel olarak zarar görmediğinden emin olmak istedim. Belki temizlenmesi, hatta dikilmesi gereken sıyrıklar vardı. Bana karşı bu kadar kapalı ve kızgın olduğuna göre, vahşi doğada korkunç bir gün geçirmiş olmalıydı. İlgi ve sevgi ihtiyacımın stresini eklemek bencillik olurdu, diye düşündüm. O yüzden çömelip yapmaktan hoşlandığım gibi başını okşamadım ama yüzünü, sarı lamba ışığında yansıyan gümüş rengi kafasını, tıpkı bir köpek yavrusu olduğu zamanki gibi, kadife gibi pürüzsüz boyundaki kırışıkları görmek için eğildim. İşte o zaman altındaki parçalanmış kâğıt yığınına gördüm. Bir yuva gibiydi. Masamın üstündeki tüm kâğıtları yırtmıştı – Blake'ten gelen not, şiir, yazılarım, her şey. Yarattığı bir tür kuş yuvası gibiydi, inadına yapmıştı, emindim. Magda'nın peşinde koşarken onu görmezden gelmişim ve bu onun intikamıydı. Bir an ona vurmak istedim ama asla yapamayacaktım. Defterimdeki boş sayfaları bile yırtmıştı. Bükülmüş tel spirali ve sandalyenin ayağının yanında ölü bir şey gibi duran sert karton kapağı görebiliyordum. Dikkatlice kaldırdım. Charlie'yi daha fazla öfkelenndirmemek için ondan kurtulmayı düşündüm. Blake'in notunu kaybettiğim için üzgündüm. Defteri çöpe atarken açtım. Parçalara ayrılmış birkaç yırtık sayfa kalmıştı. Birinin arkasında sert tükenmez kalemle yazılmış ve karalanmış bir şey vardı. Yazdığımı hatırlamadığım bir şeyin başlangıcıydı. Mutfağın ışıklarını tekrar açtım ve üstü kazınmış sözcükleri inceledim. Kâğıdı pencereye doğru tutsam, karanlık onu bir şekilde aydınlatsa, kelimeleri okuyabilirdim. *Adı Magda'ydı. O öldü ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Ben yapmadım* – ve orada bitti. Yanlış bir başlangıçtı. Sağlam kalan tek kanıt. Ama oraya nasıl gelmişti? Düşünemedim. Sayfayı çıkardım, parçalanmış spiral parçalarını aldım ve katladım. Şimdi iki kutsal şeye sahip olduğumu hissettim: bu kâğıt ve bıçak. Enerji

yüklüydüler. Artık silahlıydım. Hiçbir şey bana zarar veremezdi. Yine de kapıyı kilitledim. Aramızda bu uçurum varken, Charlie beni korur muydu, merak ettim. Delinin birinin içeri girdiğini, kafama silah dayadığını ve Charlie'nin orada oturup esnediğini, sanki tek rahatsızlığı uyandırılmış olmakmış gibi diş etlerini gıcırdattığını hayal ettim. Vahşi köpek rüyalarına geri dönecekti. Gubyan orada, pencereden içeri bakıyor olabilirdi. O anda bana doğrulttuğu bir av tüfeği olabilirdi. Dışarıda biri olsaydı, Charlie bilirdi. Hayvanlar böyle şeyleri hissedirdi. Duvarlar, insanlarda olduğu gibi duyularını sınırlamıyordu. Çakıl yolun yukarısında bir tavşan deliğini tırmalayan bir kemirgen, Charlie'nin kapıyı pençelemesine, sızlanmasına, havlamasına ve ağlamasına neden olurdu. Ama şimdi sessizdi. Çok sessiz, diye düşündüm. Böyle bir sessizlik doğal değildi. Sağır olmadığımın emin olmak için parmaklarımı kulaklarıma koydum. Kalbimin içeride attığını duyabiliyordum, yavaş ve sık nefesimi.

Mutfağın ışığını tekrar kapattım ve çam ormanlarına, karanlığa baktım. Dışarıda bir şey vardı. Biri beni izliyordu. Hissedebiliyordum. Emindim. "Aptal olma, Vesta. Kafanda kuruyorsun," demeye çalıştım ama bu Walter'ın kafamdaki sesiydi.

Sesi kafamdan uzaklaştırmak ve olaylara farklı bir şekilde bakarsam bana ne gibi görünebileceğini görmek için başımı iki yana salladım, görüşüm bulanıklaştı. Hiçbir şey göremiyordum ama izlenme hissi devam ediyordu. Dışarıya baktım ve kafamın içinde Walter'la konuştum. "Tanıştığımızda senin yarı yaşındaydım Walter. Bunun uygun olduğunu nasıl düşünürsün?"

"Çok istekliydin, Vesta. Sana hiç baskı yapmadım."

"Edepsiz dergilerinden haberim olmadığını mı sanıyordun?"

"Ah, lütfen Vesta. Erkek erkektir. Biz vahşi hayvanlarız. İlkel arzularımız var. Bu kadar soğuk olmasaydın, senin de olurdu. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Sadece bana dokunmana izin verdiğim için utanıyorum."

"Üzgünüm Vesta, istediğin kadar güzel değilsin ama utanacak bir şey yok. Çok çekici bir vücudun vardı. Ve aklın da öyle.

İsteseydin öğretmen olabilirdin. Yüzünü görmeme izin ver,” diye zorladı Walter. Puro dumanı ve tıraş losyonu kokan eli çenemi kavrariken, karanlık pencerede bir yansımaydı. “Hâlâ güzel, Vesta. Ama gözlerini görmeme izin ver. Utandığın bir şey yok diyor-sun, öyle mi? Görmeme izin ver. Bana ne kadar büyük ve cesur olduğunu göster.”

Karanlığa gözlerimi dikip baktım. Korkusuz olduğumu, güçlü olduğumu, herkes kadar yetenekli, zeki ve değerli olduğumu kanıtlamak için ne gerekirdi? Sanki biri arkamda sürünüyormuş gibi, bir hayalet, parmakları boğazıma uzanmak, kavramak ve boğmak için açık bir el uzanıyormuş gibi boynumdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Charlie hırladı ve aniden arkamı döndüm, onu dört ayağı üzerinde görünce nefesim kesildi, başı eğik, dudakları titriyor, dişleri görünüyordu, gözleri ışıktaki bir büyücünün kafatası gibi, şeytani bir fener gibi sarı sarı parlıyordu.

“Charlie?” dedim, sesim her zamankinden daha kısıktı. Başını kaldırdı, gizli ininde, baş düşmanıya, davetsiz bir misafirle yüzleşen bir canavar gibi bana baktı. Varlığı bile öfke dolu şiddeti tetikleyen cahil, küçük bir sürüngendim. Dişlerinden akan salyalar, halıda minik daireler çizerek koyulaştırıyordu, başı öfkeden titriyordu. “Charlie, ne var?” Yaklaştı, sırt kasları kaskatı ve gergindi, aptal bir hayvanı avlayan bir kurt gibi yavaş yavaş sürünerek hareket ediyordu. Ormanda kimsenin olmadığını, hiçbir dış tehdit olmadığını anladım. Başından beri beni izleyen şey Charlie’ydi.

Üzerime atladığı anda aklımdan neler geçtiğini tarif etmem mümkün değil. Ağzı boynuma doğru uzandı. Elim benden uzakta çapraz ve aşağı doğru hareket etti. Ağzımdan ya da Charlie’ninkinden tiz bir çığlık geldi. Geriye doğru sendeledi, yüksek sesle ciyakladı ve beni mutfakta kanlar içinde, Magda’nın bıçağı yumruğumda sıkılmış hâlde bırakarak gözden kayboldu. İçimde yükselen hayattı, bana bunu yaptıran hayatta kalma arzusu, beni öldürecek şeyi öldürmek için içgüdüsel bir tep-

kiydi. Ve bu bakımdan, hızlı içgüdülerimle gurur duyuyordum. O gece kendi hayatımı kurtardım. Bunu benden başka kimse yapamazdı. Yalnızdım ve bu yüzden bir kahramandım. Ama şimdi zavallı Charlie'm bıçaklanmıştı. Harika manevramla onu boğazından değil, göğüs kemiği boyunca bir yerden kesmiştim. Belki de içgüdülerim bıçağı onun kalbine doğrultmuştu. Elleri-me bulaşan kan, toprak gibi acı acı kokuyordu. Bıçağı lavaboya bıraktıktan sonra düşünmeden tadına baktım. Sonra Charlie'ye gittim. Bebekken ağladığı gibi ağladığı için onu bulmak zor olmadı. Histerik ama ritmik, sanki çıkardığı ses içinde yapılan işmiş gibi. Masanın altında, kanıyla sıırıslıklam olmuş kâğıttan yuvasında yatıyordu, ona tekrar yaklaştığımda irkildi ve dik dik baktı, başını salladı, hırladı ve bana eskisi gibi dişlerini gösterdi. Ona dokunmanın imkânsız olduğunu anladım. Yaklaşma- ma izin vermeden o masanın altında kan kaybından ölecekti. Ve ona ulaşabilsem, kollarımda tutabilsem, açtığım yaraları in- celeyebilsem bile –nefsi müdafaaydı, biliyordum– onun için ne yapabilirdim? Doktor değildim. Onu diyecek hâlim yoktu. Onu kurtaramazdım. Yardım çağırmak için bir telefonum ya da bizi hayvan hastanesine götürecek bir arabam bile yoktu. Nerede ol- duğunu bile bilmiyordum. Henry'nin dükkânına geri dönebili- rim, diye düşündüm, oradan polisi arayıp gelip onu almalarını sağlayabilirdim. Ama tek yapacakları onu “uyutmak” olmayacak mıydı? Hayır, tek başıma halletmem gerekecekti. Charlie'nin masanın altında sallanıp titremesini izlemek için eğildiğimde, sanki kendini sakinleştirmek için daha yavaş nefes alıyordu ve sonra gözlerini kapadı. Kıvrılıp göğsünü benden korudu. Her nefeste vücudunun yükselip alçaldığını görebiliyordum. Kan, altından fışkırıyordu.

Ciddiyetle, saygıyla ağladım. “Hoşça kal canım oğlum,” de- dim. Suçluluk ya da öfke hissetmedim. Walter öldüğündeki gibi değildi; nefesimi tutarak, çaresizce zamanın durmasını isteyerek, çıkışı görebilmek için ışıkların yanmasını beklediğim zamana benzemiyordu. Charlie'nin ölümü hiç de öyle değildi. Yumuşak-

tı. Huzurluydu. “Çok iyi bir köpektin,” dedim ona ve sonunda ipeksi başını okşamak için elimi uzattım. Bazen hayvanlara böyle olur, dedim kendi kendime. Sana düşman olurlar.

Üzerimde kamuflaj tulumum, kararan ağaçların arasına gizlenerek çam ormanına giriyorum. Sıkıysa bul beni, Tanrım, diye fısıldıyorum. Elimde, yazdığım bir notu tutuyorum. *Adı Vesta’ydı*. Baştan beri yazmak istediğim buydu – benim hikâyem, son satırlarım. Adım Vesta’ydı. Yaşadım ve öldüm. Hiç kimse beni asla tanımayacak, tıpkı hep sevdiğim gibi. Tanrı yaklaşırsa, notu uzatıyorum. “Bu bileti alıp beni kötülükten kurtaracak mısın?” Bunu dişlerimi göstererek, alaycı bir sırıtışla soruyorum. Tanrı notu elimden alıyor ve sanki otoyoldaki bir mola yerindeki gazoz faturası gibi, hiçbir şey değilmiş gibi buruşturuyor. “Aptal olma Vesta,” diyor Tanrı. “Benim küçük güvercinim.”

Şimdi olabildiğince hızlı koşuyorum. Rüzgârı yüzümde hissediyorum. Tanrı peşimden geliyor ama ben karanlıkta kayboluyorum. Belki sonsuza kadar bu ormanda kalabilirim, diye düşünüyorum. Zehirli havanın içeri girdiğini, boğazımı kenetlediğini şimdiden hissedebiliyorum ya da belki de duygularımın gücü bu. Nefes alamıyorum ama koşuyorum. Evet, evet, burada öleceğim. Kendi yöntemimle yapacağım. Toprağa nasıl döneceğim konusunda söz hakkım olacak. Kalın dallar arasında savrulan rüzgâr, payetli yakalarında ay ışığı parıldayan çok katlı bir elbise giymiş bir kadın gibi sallanıyor. Esen her meltemde nazikçe ama kararlı bir şekilde dans ediyor. Yavaşladığımı hissettiğimde, ıslak yapraklardan oluşan yumuşak bir yatağa uzanıp dansı izliyorum. Çamlar sallanıyor. Neşeleniyorum.

Burası sakın, zihin alanında hareket etmek huzurlu. Şimdi karanlığın bir parçasıyım. Mükemmel bir şekilde uyum sağlıyorum.

HAYAT SAĞLAMDI. İNATÇIYDI. ÖLÜM FARKLIYDI. HASSASTI, BİR GİZEMDİ. AMA NEYDİ ÖLÜM? NEDEN BİRİNİN ÖLMESİ GEREKİYORDU?

Köpeğiyle birlikte günlük yürüyüşlerinden birine çıkan yetmiş iki yaşındaki Vesta, ormanda esrarengiz bir not bulur: "Adı Magda'ydı. Onu kimin öldürdüğünü asla kimse bilmeyecek. Ben öldürmedim. İşte onun cesedi." Yaşadığı bölgeye kocasının ölümünden sonra taşınan ve pek de tanıdığı olmayan Vesta, önce bu notla ne yapacağını bilemez ve ardından da notta bahsedilen Magda'yı bir saplantı hâline getirir. Yavaş yavaş aralanan sis perdesi tehditkâr bir şekil almaya başlar. Vesta gizemin girdabına kapılırken bir yandan da yavaş yavaş kendi geçmişindeki gölgelerle yüzleşmek zorunda kalacaktır.

Dinlenme ve Rahatlama Yılım ile Eileen adlı romanları dünya çapında ses getiren ödüllü yazar Ottessa Moshfegh'in üçüncü romanı *Ölümü Ellerinde Tutarken*, kendimize anlattığımız hikâyelerin bizi gerçeğe nasıl yaklaştırdığını ve aynı zamanda ondan nasıl uzak tuttuğunu düşünmeye davet ediyor.

"Moshfegh, kahramanlarının ve okurlarının derisini yüzüyor, tıpkı bir cerrah ya da seri katil gibi, ta ki geriye sadece bir boşluk kalana kadar."

—KEVIN POWER

